

Project Madurai

மதுரை தமிழ் இலக்கிய
மின்மொழித் திட்டம்

ponniyin celvan of kalki, part 4A (in tamil script, unicode format)

அமரர் கல்கி அவர்களின்
பொன்னியின் செல்வன்

நான்காம் பாகம் - மணிமகுடம்

நூலடக்கம்

முதலாவது பாகம் - புது வெள்ளம்

இரண்டாம் பாகம் - சூழற்காற்று

மூன்றாம் பாகம் - கொலை வாள்

நான்காம் பாகம் - மணிமகுடம்
ஐந்தாம் பாகம் - தியாகச் சிகரம்
முடிவுரை

Acknowledgements:

Etext donation : AU-KBC Research
Center (Mr. Baskaran), Anna
University, Chennai, India

Proof-reading: Mr. S. Anbumani,
Mr. N.D. Logasundaram, Mr.
Narayanan Govindarajan, Ms.
Pavithra Srinivasan, Mr.

Ramachandran Mahadevan, Ms.
Sathya, Mr. Sreeram

Krishnamoorthy, Dr. Sridhar
Rathinam, Mrs. Srilatha Rajagopal,
Mr. Vinoth Jagannathan

Web version: Mr. S. Anbumani,

Blacksburg, Virginia, USA

This webpage presents the Etxt in Tamil script but in Unicode encoding.

To view the Tamil text correctly you need to set up the following:

i). You need to have Unicode fonts containing Tamil Block (Latha, Arial Unicode MS, TSCu_Inaimathi, Code2000, UniMylai,...) installed on your computer and the OS capable of rendering Tamil Scripts (Windows 2000 or Windows XP).

ii) Use a browser that is capable of handling UTF-8 based pages

(Netscape 6, Internet Explorer 5)
with the Unicode Tamil font chosen
as the default font for the UTF-8
char-set/encoding view.

. In case of difficulties send an
email request to

kalyan@geocities.com or
kumar@vt.edu

© Project Madurai 1999 - 2003

Project Madurai is an open,
voluntary, worldwide initiative
devoted to preparation of electronic
texts of tamil literary works and to
distribute them free on the Internet.
Details of Project Madurai are
available at the website

<http://www.projectmadurai.org/>

You are welcome to freely
distribute this file, provided this
header page is kept intact.

நான்காம் பாகம் - மணிமகுடம்

முதலாவது அத்தியாயம் - கெடிலக்
கரையில்

இரண்டாம் அத்தியாயம் - பாட்டனும்,
பேரனும்

மூன்றாம் அத்தியாயம் - பருந்தும்,
புறாவும்

நான்காம் அத்தியாயம் - ஐயனார்
கோவில்

ஐந்தாம் அத்தியாயம் - பயங்கர
நிலவறை

ஆறாம் அத்தியாயம் - மணிமேகலை

ஏழாம் அத்தியாயம் - வாலில்லாக்

குரங்கு

எட்டாம் அத்தியாயம் - இருட்டில் இரு

கரங்கள்

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் - நாய்

குரைத்தது!

பத்தாம் அத்தியாயம் - மனித வேட்டை

முதலாவது அத்தியாயம்

கெடிலக் கரையில்

திருமுனைப்பாடி நாட்டை

வளப்படுத்திய இனிய நீர்ப்

பெருக்குடைய நதிகளில் கெடிலம்

நதியும் ஒன்று. அப்பர் பெருமானை

ஆட்கொண்ட இறைவன்
எழுந்தருளியிருந்த திருவதிகை
வீரட்டானம் இந்த நதிக் கரையில்
இருக்கிறது. சுந்தரமூர்த்தியைத்
தடுத்தாட்கொண்ட பெருமான் வாழும்
திருநாவலூர் இந்நதியின்
அருகிலேதான் இருக்கிறது. இந்த
இரண்டு ஷேத்திரங்களுக்கும் மத்தியில்
தொண்டை நாட்டிலிருந்து நடு
நாட்டுக்கும் சோழ நாட்டுக்கும்
செல்லும் இராஜபாட்டை அந்த நாளில்
அமைந்திருந்தது. இராஜபாட்டை
கெடில நதியைக் கடக்கும் துறை
எப்போதும் கலகலவென்று இருக்கும்.
நதிக் கரையில் உள்ள மரங்களில்
பறவைகளின் குரல்களும், அவை
இறகை அடித்துக்கொள்ளும் சத்தமும்
கேட்டுக் கொண்டிருக்கும். பிரயாணிகள்

அங்கே வண்டிகளிலிருந்து மாட்டை
அவிழ்த்து விட்டுக் கட்டுச் சாதம்
உண்பார்கள். உண்ணும்போது அவர்கள்
விளையாட்டாக வானில் எறியும்
சோற்றைக் காக்கைகள் வந்து
அப்படியே கொத்திக் கொண்டு
போகும். இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும்
இளம் சிறார்கள் கை தட்டி
ஆரவாரித்தும், 'ஆஹூ' என்று
வியப்பொலிகள் செய்தும்,
கலகலவென்று சிரித்தும், தங்கள்
குதூகலத்தை வெளியிடுவார்கள்.

ஐப்பசி மாதம் ஆரம்பத்தில் கெடில
நதியில் வழக்கத்தை விட அதிகமாகவே
வெள்ளம் போய்க்கொண்டிருந்தது.
இதனால் உச்சி வேளையில் அங்கே
கட்டுச் சாதம் அருந்துவதற்காகத் தங்கிய

பிரயாணிகளின் ஆரவார ஒலிகளும்
அதிகமாயிருந்தன. அந்த
ஒலிகளெல்லாம் அமுங்கிப்
போகும்படியான ஒரு பெரும்
ஆரவாரம் திடீரென்று சற்றுத் தூரத்தில்
சாலையில் எழுந்தது கேட்டுப்
பிரயாணிகள் வியப்புற்றார்கள்.
அவர்களில் சிலர் கரையேறிப்
பார்த்தார்கள். முதலில் புழுதிப் படலம்
மட்டுமே தெரிந்தது. பிறகு யானை,
குதிரை, பல்லக்கு, பரிவட்டம்
ஏந்துவோர் முதலிய இராஜ
பரிவாரங்கள் வருவது தெரிந்தது. சிறிது
அருகில் அப்பரிவாரங்கள் நெருங்கி
வந்ததும் கட்டியக்காரர்களின் முழக்கம்
தெளிவாகக் கேட்டது.

"பன்னிரண்டாம் பிராயத்தில்

போர்க்களம் புகுந்த வீராதி வீரர்,
வீரபாண்டியன் தலைகொண்ட
கோப்பரகேசரி, இரட்டை மண்டலத்தார்
சொப்பனத்தில் கண்டு அஞ்சும் சிங்கம்,
தொண்டை மண்டலாதிபதி, வடதிசை
மாதண்ட நாயகர், மூன்று உலகமுடைய
சுந்தரசோழ சக்கரவர்த்தியின்
திருமகனார், ஆதித்த கரிகால சோழ
மகாராஜா வருகிறார்! பராக்!"

இடி முழக்கக் குரலில் எட்டுத் திசையும்
எதிரொலி செய்யும்படி எழுந்த இந்தக்
கோஷத்தைக் கேட்டதும் கெடில
நதித்துறையில் இருந்தவர் அனைவரும்
அவசர அவசரமாகக்
கரையேறினார்கள். அத்தகைய வீராதி
வீரனைக் காண வேண்டுமென்ற
ஆவலுடன் நதித்துறையில் நடுவில் வழி

விட்டுவிட்டு இருபுறமும் அவர்கள்
ஒதுங்கி நின்றார்கள்.

கட்டியக்காரர்கள், எக்காளம் ஊதுவோர்,
பரிச்சின்னம் ஏந்துவர் ஆகியவர்கள்
முதலில் வந்து தண்ணீர்த் துறையை
அடைந்தார்கள். பரிவாரங்களுக்குப்
பின்னால் மூன்று குதிரைகள் ஒன்றின்
பக்கம், ஒன்றாக வந்தன, மூன்று
குதிரைகள் மீதும் மூன்று இளம் வீரர்கள்
வீற்றிருந்தார்கள். அவர்களைத் தூரத்தில்
பார்த்த போதே ஜனங்கள் அவர்களைச்
சுட்டிக் காட்டி இன்னார் இன்னவர்
என்று பேசத் தொடங்கினார்கள்.

"நடுவில் உள்ள குதிரை மீது
வருகிறவர்தான் ஆதித்த கரிகாலர்!
பொற் கிரீடத்தைப் பார்த்தவுடனே
தெரியவில்லையா? வெய்யில்

படும்போது எப்படி கிரீடம்
ஜொலிக்கிறது!" என்றான் ஒருவன்.

"இந்தக் கிரீடத்தைப் போய்ச் சொல்லப்
போகிறாயே? கரிகால்வளவன்
அணிந்திருந்த மணி மகுடத்தை இவர்
சிரசில் தாங்கும் போதல்லவா பார்க்க
வேண்டும்? அது கோடி சூரியப்
பிரகாசமாகக் கண்கள் கூசும்படி
ஜொலிக்குமாம்!" என்றான்
இன்னொருவன்.

"அது கரிகால்வளவன் கிரீடம் அல்ல
தம்பி! அப்படிச் சம்பிரதாயமாகச்
சொல்வதுதான். பராந்தக
சக்கரவர்த்தியின் சோழர்
அணிந்திருக்கிறார். இன்னும் எத்தனை
நாளைக்கோ, தெரியவில்லை!"

என்றான் மற்றொருவன்.

"சுந்தர சோழரின் வாழ்நாளை
இப்படித்தான் சில காலமாக எண்ணிக்
கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்
சிரஞ்சீவியாயிருப்பார் என்று
தோன்றுகிறது!" என்றான் முதலில்
பேசியவன்.

"நன்றாயிருக்கட்டும், அவர்
உயிரோடிருக்கும் வரையில் நாடு
நகரமெல்லாம்
குழப்பமில்லாமலிருக்கும்!"

"அப்படியும் சொல்வதற்கில்லை;
பொன்னியின் செல்வனைக் கடல்
கொண்டு விட்டதாகச் செய்தி
வந்ததிலிருந்து, சோழ நாடெங்கும் ஒரே

அல்லோல கல்லோலமாயிருக்கிறதாம்.
எப்போது சண்டை மூளுமோ என்று
அங்கிருந்து வந்தவர்கள் எல்லாம்
சொல்லி வருகிறார்கள்."

"யாருக்கும் யாருக்கும் சண்டை?
எதற்காகச் சண்டை?"

"பழுவேட்டரையர்களுக்கும்,
கொடும்பாளூர் வேளாளருக்கும்
சண்டை மூளும் என்று சொல்கிறார்கள்.
அப்படியொன்றும் ஏற்படாமல்
தடுப்பதற்காகத்தான் கடம்பூர்
சம்புவரையர் மாளிகையில் சிற்றரசர்கள்
கூடுகிறார்களாம். ஆதித்த கரிகாலரும்
அங்கேதான் போகிறாராம்."

"குதிரைகள் நெருங்கி வந்துவிட்டன;

இரைந்து பேசாதீர்கள்!" என்று ஒருவன் எச்சரித்துவிட்டு, "இளவரசர் ஆதித்த கரிகாலரின் முகம் எவ்வளவு வாட்டமடைந்திருக்கிறது பார்த்தாயா?" என்று கேட்டான்.

"அவர் முகம் வாட்டமடைந்தில்லாமல் எப்படியிருக்கும்? ஆதித்த கரிகாலருக்குத் தம்பியின் பேரில் பிராணன். அப்படிப்பட்ட தம்பியைப் பற்றித் தகவல் தெரியவில்லையென்றால் தமையனுக்கு வருத்தமாயிராதா? தந்தையோ நடமாட்டமில்லாமலிருக்கிறார்!"

"இதெல்லாம் உலகத்தில் இயற்கை, தம்பி! இளவரசருடைய முகவாட்டத்துக்குக் காரணம்

இவையெல்லாம் அல்ல. இரட்டை
மண்டலத்தார் மீது படையெடுத்துப்
போக வேண்டும் என்று கரிகாலருக்கு
ஆசை; அது கைகூடவில்லையே
என்றுதான் கவலை!"

"அது ஏன் கைகூடவில்லை? யார்
இவரைப் படையெடுத்துப் போக
வேண்டாம் என்று தடுக்கிறார்கள்?"

"வேறு யார்? பழுவேட்டரையர்கள்
தான்! படையெடுப்புக்கு வேண்டிய
தளவாட சாமக்கிரியைகள் கொடுக்க
மறுக்கிறார்களாம்!"

"ஏதேதோ இல்லாத
காரணங்களையெல்லாம் கற்பித்துச்
சொல்லுகிறார்கள். உண்மைக் காரணம்

உங்கள் ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை"
என்றான் ஒருவன்.

"எல்லாம் தெரிந்தவனே! உண்மைக்
காரணத்தை நீதான் சொல்லேன்!" என்று
இன்னொருவன் கேட்டான்.

"ஆதித்த கரிகாலர் யாரோ ஒரு
பாண்டிய நாட்டுப் பெண் மீது காதல்
கொண்டிருந்தாராம். இளவரசர்
வடபெண்ணைப் போருக்குச்
சென்றிருந்த போது, பெரிய
பழுவேட்டரையர் அப்பெண்ணை
மணந்து
கொண்டுவிட்டாராம். அவள்தான்
இப்போது பழுவூர் இளையராணியாக
விளங்கிச் சோழநாட்டில் சர்வாதிகாரம்
செலுத்துகிறாள். அதிலிருந்து ஆதித்த
கரிகால ின் மனமே பேதலித்துப்

போய்விட்டதாம்!"

"இருக்கலாம்; இருக்கலாம்? உலகத்தில் எல்லாச் சண்டைகளுக்கும் யாராவது ஒரு பெண்தான் காரணமாயிருப்பாள் என்று பெரியவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள் அல்லவா?"

"எந்தப் பெரியவர்கள், தம்பி, அப்படிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்? சுத்தப்பைத்தியக்காரத்தனம்! இளவரசர் ஒரு பெண்ணை விரும்பினார் என்றால், அவள் போய் ஒரு அறுபது வயதுக்கிழவனை மணந்து கொள்ளுவாளா? சொல்லுகிறவர்கள் சொன்னால் கேட்பவர்களுக்கு மதி இல்லையா?"

"அப்படியானால் ஆதித்த கரிகாலருக்கு
இன்னும்
கலியாணமாகாமலிருப்பானேன்?
நீர்தான் சொல்லுமே?"

"சும்மா இருங்கள்! இதோ நெருங்கி
வந்துவிட்டார்கள். இளவரசருக்கு வலது
புறத்தில் வருகின்றவன்தான்
பார்த்திபேந்திர பல்லவன்
போலிருக்கிறது. இடது புறத்தில்
வருகின்றவன் யார்? வாணர் குலத்து
வந்தியத்தேவனா?"

"இல்லை; இல்லை! கடம்பூர்
சம்புவரையர் மகன் கந்தமாறன். ஓலை
கொடுத்து அனுப்பினால் இளவரசர்
ஒருவேளை வரமாட்டார் என்று
சம்புவரையர் தம் மகனையே அவரை

அழைத்துவர அனுப்பியிருக்கிறார்."

"இதிலிருந்து ஏதோ விஷயம் மிக முக்கியமானது என்று தெரிகிறது."

"அந்த முக்கியமான விஷயம் இராஜரீக சம்பந்தமானதாகவும் இருக்கலாம். ஆதித்த கரிகாலருக்குத் திருமணம் ஆகாதிருக்கும் வரையில் சிற்றரசர்கள் அவரை வலை போட்டுப் பிடிக்க முயன்று கொண்டதானிருப்பார்கள். முதன் முதலில் அவரை மணந்து கொள்ளும் பெண் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் சிங்காதனத்தில் அமரும் பாக்கியம் பெறுவாள் அல்லவா?"

மேற்கண்டவாறெல்லாம் கெடில

நதிக்கரையில் வேடிக்கை பார்த்துக்
கொண்டு நின்றிருந்த ஜனங்கள்
பலவிதமாகப் பேசிக்
கொண்டிருந்தார்கள்.

மூன்று குதிரைகளும் வந்து தண்ணீர்க்
கரையோரம் நின்றன.

குதிரைகளுக்குப் பின்னால் வந்த ரதம்
சற்று அப்ப ல், அரச மரத்தடியில்
நின்றது. அந்த ரதத்தில் எண்பது
பிராயமான வீரக் கிழவர்
திருக்கோவலூர் மலையமான் இருந்தார்.
தண்ணீர்க் கரை ஓரத்தில் குதிரை
மேலிருந்த வண்ணம் ஆதித்த கரிகாலன்
திரும்பி அவரைப் பார்த்தான்.

[பக்க தலைப்பு](#)

இரண்டாம் அத்தியாயம் பாட்டனும் பேரனும்

பின்னால் ரதத்தில் வந்த கிழவர்
சமிக்ஞை செய்யவே, ஆதித்த கரிகாலன்
குதிரையைத் திருப்பிக் கொண்டு அவர்
வீற்றிருந்த ரதத்தின் அருகில் சென்றான்.

"குழந்தாய்! கரிகாலா! நான்
இவ்விடத்தில் உங்களிடம் விடை
பெற்றுக் கொண்டு திருக்கோவலூர்
போக எண்ணுகிறேன். போவதற்கு
முன்னால் உன்னிடம் சில முக்கிய
விஷயங்கள் சொல்ல வேண்டும். சற்றுக்

குதிரையிலிருந்து இறங்கி அந்த அரச
மரத்தடியிலுள்ள மேடைக்கு வா!"
என்றார்.

"அப்படியே ஆகட்டும், தாத்தா!" என்று
ஆதித்த கரிகாலன் குதிரையிலிருந்து
கீழே குதித்தான்.

கிழவரும் ரதத்திலிருந்து இறங்கினார்.

இருவரும் அரசமரத்தடி மேடைக்குச்
சென்றார்கள்.

அப்போது பார்த்திபேந்திரன்,
கந்தமாறனைப் பார்த்து, "நல்ல
வேளையாய்ப் போயிற்று. இந்தக்
கிழவர் விடேன் தொடேன் என்று
நம்முடன் நெடுகிலும் வந்து

விடுவாரோ எனப் பயந்து
கொண்டிருந்தேன்" என்றான்.

"அப்படித் தொடர்ந்து வந்தால் இவரை
வெள்ளாற்றின் பிரவாகத்தில் தள்ளி
முழுக அடித்து விடுவது என்று நான்
எண்ணியிருந்தேன்!" என்றான்
கந்தமாறன்.

இருவரும் தங்கள் பேச்சில் தாங்களே
சிரித்து மகிழ்ந்தார்கள்.

ஆதித்த கரிகாலனைப் பார்த்து
மலைநாடு உடையாராகிய
திருக்கோவலூர் மலையமான்
சொல்லலுற்றார்:-

"ஆதித்தா! இன்றைக்கு இருபத்து

நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நீ
பிறந்தாய்! திருக்கோவலூரில்
என்னுடைய அரண்மனையிலேதான்
பிறந்தாய்! அச்சமயம் நடந்த
கொண்டாட்டங்கள் நேற்று நடந்தது
போல் எனக்கு ஞாபகமிருக்கின்றன.
உன்னுடைய குலத்தைச்
சேர்ந்தவர்களும், என்னுடைய குடியைச்
சேர்ந்தவர்களும், சோழ நாட்டையும்
தொண்டை நாட்டையும் சேர்ந்த
சிற்றரசர்கள் பலரும் வந்திருந்தார்கள்.
இவர்கள் எல்லோரையும் சேர்ந்த
வீரர்கள் முப்பதினாயிரம் பேர்
வந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம்
நடந்த விருந்தின் விமரிசையைச்
சொல்லி முடியாது. உன் தந்தையின்
பட்டாபிஷேக வைபவத்தின்போது கூட
அத்தகைய விருந்துகளும்

கோலாகலங்களும் நடைபெறவில்லை.
என் பொக்கிஷத்தில் என் முன்னோர்கள்
காலத்திலிருந்து நூறு வருஷங்களாகச்
சேர்த்து வைத்திருந்த பொருள்
அவ்வளவும் அந்த மூன்று நாள்
கொண்டாட்டத்தில் தீர்ந்து போய்
விட்டது!

அச்சமயம் உன்னுடைய கொள்ளுப்
பாட்டனாராகிய பராந்தக
சக்கரவர்த்தியே திருக்கோவலூருக்கு
வந்திருந்தார். உன் பெரிய பாட்டனார்
கண்டராதித்தரும், உன் தந்தை சுந்தர
சோழரும் வந்திருந்தார்கள். ஆண்
குழந்தை பிறந்த செய்தி அறிந்ததும்
அவர்கள் அனைவரும் அடைந்த
ஆனந்தத்துக்கு அளவேயில்லை. சோழ
குலத்தை விளங்க வைப்பதற்கு நீ

பிறந்து விட்டாய் என்று குதூகலம்
அடைந்தார்கள். உன் பாட்டனின் மூத்த
தமையன்மார்களுக்கு அதுவரையில்
சந்ததியில்லை. அரிஞ்சயனுக்கும் உன்
தகப்பன் ஒரே மகனாக விளங்கினான்.
அவன் உன் பிராயத்தில்
மன்மதனையொத்த அழகுடன்
விளங்கினான், சோழ குலத்திலோ
அல்லது தமிழகத்துச் சிற்றரசர்
வம்சத்திலோ அவ்வளவு அழகுடைய
பிள்ளையை யாரும் அதற்கு முன்
கண்டதில்லை. இதனால் உன்
தந்தைக்குச் சில சங்கடங்களும்
நேர்ந்தன. குடும்பத்தார்
அனைவருக்கும் அவன் செல்லப்
பிள்ளையாக இருந்தான். அரண்மனைப்
பெண்டிர்கள் அவனுக்குப் பெண்
வேடம் போட்டுப் பார்த்து

மகிழ்ந்தார்கள். 'இவன் மட்டும் பெண்ணாய்ப் பிறந்திருந்தால்?' என்று பேசிப்பேசிப் ிரித்தார்கள். உன் தந்தைக்குத் தங்கள் பெண்ணைக் கொடுப்பதற்கு இலங்கை முதலாவது விந்திய பர்வதம் வரையில் உள்ள மன்னாதி மன்னர்களும், சிற்றரசர்களும் தவம் கிடந்தார்கள். அர்ச்சனனையும் மன்மதனையும் நிகர்த்த அழகன் அவன் என்பதுடன் சோழ சிங்காதனத்துக்கு உரியவன் என்ற எண்ணத்தினாலும் அவ்வளவு ஆர்வத்துடன் இருந்தார்கள். உன் தந்தையை மருமகனாகப் பெறும்பேறு கடைசியில் எனக்குக் கிடைத்தது.

"எங்கள் வம்சத்தில் நாங்கள் ஆண் ஆகட்டும், பெண் ஆகட்டும் மேனி

அழகுக்குப் பெயர் போனவர்கள்
அல்ல. ஆண் பிள்ளைகள் உடம்பில்
எத்தனைகெத்தனை போர்க்
காயங்களைப் பெறுகிறோமோ
அவ்வளவுக்கு அழகுடையவர்களாக
எண்ணிக் கொள்வோம். எங்கள்
குலத்துப் பெண்களுக்குக் கற்பும்,
குணமும் தான் அழகும், ஆபரணமும்.
உன் தந்தைக்கு என் மகளைக்
கலியாணம் செய்வதென்று
தீர்மானித்தபோது, மலையமானாடு
முழுதும் அல்லோல கல்லோலப்பட்டது.
அவ்வளவுக்குத் தமிழகத்துச்
சிற்றரசர்கள் எல்லாரும் அசூயை
கொண்டார்கள்; அதை நான்
பொருட்படுத்தவில்லை. மூன்று உலகம்
பிரமிக்கும்படியாக உன்
பெற்றோர்களின் திருமணம் தஞ்சையில்

நடந்தது. என்றாலும் அப்போது நடந்த
கொண்டாட்டத்தைக் காட்டிலும் நீ
பிறந்த போது திருக்கோவலூரில் நடந்த
கொண்டாட்டந்தான் அதிகக்
குதூகலமாயிருந்தது. உனக்கு என்ன
பெயர் வைப்பது என்பது பற்றிக்
குதூகலமான சர்ச்சை நடந்தது. சிலர்
உன் குலத்து முன்னோரில் மிகப் புகழ்
பெற்ற கரிகால் வளவன் பெயரை
இடவேண்டும் என்றார்கள். நானும்
இன்னும் சிலரும் உன் பெரிய
பாட்டனார் இராஜாதித்தியர்
பெயரைத்தான் வைக்க வேண்டும்
என்று வற்புறுத்தினோம். கடைசியில்
இரண்டையும் சேர்த்து 'ஆதித்த
கரிகாலன்' என்று உனக்கு நாமகரணம்
செய்தார்கள்.

அதோ பார்! ஆதித்தா! திருநாவலூரின்
கோவில் சிகரம் தெரிகிறது. நம்பி
ஆரூரர் சுந்தரமூர்த்தி அடிகள் பிறந்த
ஸ்தலம் அது. அங்கே, இன்றைக்கு
இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு
முன்னால் உன் பெரிய பாட்டனார்
இராஜாதித்ய சோழர் முகாம்
செய்திருந்தார். கதைகளிலும்,
காவியங்களிலும் வரும் எத்தனையோ
வீரர்களைப் பற்றிக்
கேட்டறிந்திருக்கிறேன். இந்த வீரத்
தமிழகத்தில் எவ்வளவோ வீரர்களைப்
பார்த்துமிருக்கிறேன். ஆனால்
இராஜாதித்யரைப் போன்ற இன்னொரு
வீரரைப் பார்த்ததுமில்லை;
கேட்டதுமில்லை. போர்க்களத்தில் அவர்
போர் செய்வதைப் பார்த்தவர்கள்
யாராயிருந்தாலும், அப்படித்தான்

சொல்லுவார்கள்.

ஒரு மாபெரும் சைன்யத்தைத் திரட்டிக்
கொண்டு வடநாட்டின் மீது
படையெடுத்துச் செல்ல அவர் இங்கே
ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார்.
இரட்டை மண்டலத்து அரசனாகிய
கன்னரதேவனை முறியடித்து,
மானியகேடம் என்னும் அவனுடைய
தலைநகரைத் தரைமட்டமாக்க
வேண்டும் என்று அவர் உறுதி
கொண்டிருந்தார். முன்னொரு காலத்தில்
பல்லவ குலத்து மாமல்ல சக்கரவர்த்தி
வாதாபி நகரை அழித்தது போல்,
மானியகேட நகரை அடியோடு
அழித்தால்தான் இரட்டை
மண்டலத்தாரின் கொட்டம் அடங்கும்,
என்றும் தானும் மாமல்லரைப்போல்

புகழ் பெறலாம் என்றும் இராஜாதித்யர்
எண்ணினார். அதற்கு வேண்டிய
மாபெரும் சைன்யத்தைத்
திரட்டுவதென்றால் இலேசான
காரியமா? மாமல்லர் ஏழு வருஷ காலம்
படை திரட்டியதாகச் சொல்லுவார்கள்.
அவ்வளவு காலம் தனக்கு
வேண்டியதில்லையென்றும் மூன்று
அல்லது நாலு ஆண்டுகள் போதும்
என்றும் இராஜாதித்யர் கூறினார். படை
திரட்டிச் சேர்ப்பதற்கும், திரட்டிய
படைகளுக்குப் போர்ப் பயிற்சி
தருவதற்கும், தகுந்த பிரதேசம் இந்தக்
கெடிலம் ஆற்றுக்கும் தென்பெண்ணை
நதிக்கும் இடைப்பட்ட நாடுதான் என்று
தேர்ந்தெடுத்தார்.

ஆதித்தா! அந்த நாளில் இந்த இரு

நதிகளுக்கும் இடையிலுள்ள
பிரதேசத்தை நீ பார்க்கக் ொடுத்து
வைக்கவில்லை. அந்தக் காட்சிகளைப்
பார்த்தவர்களோ, உயிர் உள்ள
வரையில் அதை மறக்க மாட்டார்கள்.
திருநாவலூரில் இராஜாதித்யர்
முப்பதினாயிரம் வீரர்களுடன்
தங்கியிருந்தார். பெண்ணை
ஆற்றங்கரையில் முடியூரில் சேர
நாட்டுச் சிற்றரசன் வெள்ளன் குமரன்
இருபதினாயிரம் வீரர்களுடன் முகாம்
செய்திருந்தான். உன் பாட்டன்
அரிஞ்சயன் என்னுடன்
திருக்கோவலூரில் இருந்தான். நானும்,
அரிஞ்சயனும் ஐம்பதினாயிரம்
வீரர்களை ஆயத்தம் செய்தோம்.
இன்னும் கொடும்பாளூர்ப் பெரிய
வேளான், இன்று சோழ நாட்டுக்குச்

சனியனாக முளைத்திருக்கும்
பழுவேட்டரையன், கடம்பூர்
சம்புவரையன், இந்தத் திருமுனைப்பாடி
நாட்டின் சிற்றரசனாக
முனையதரையன், மழநாட்டு
மழவரையன், குன்றத்தூர்க் கிழான்,
வைதும்பராயன் முதலியவர்கள் தத்தம்
படைகளுடன் இந்த இரண்டு
நதிகளுக்கும் இடையில்
தங்கியிருந்தார்கள். யானைப்
படைகளும், குதிரைப் படைகளும்
தெரிந்த கைக்கோளரின் மூன்று கைப்
படைகளும் இங்கே முகாம்
போட்டிருந்தன. இப்படித் தங்கியிருந்த
படைகளுக்குள்ளே அடிக்கடி பயிற்சிப்
போர்கள் நடக்கும். யானைகளோடு
யானைகள் மோதும்போது பூகம்பம்
வந்து விட்டதாகத் தோன்றும். குதிரைப்

படைகளின் அணிவகுப்புகள் வேல்
பிடித்த வீரர்களுடன் பாய்ந்து
செல்லுங்கால் எழும் சத்தம் பிரளய கால
சமுத்திரம் பொங்கிவருவது
போலிருக்கும். வீரர்கள்
வில்லுகளிலிருந்து அம்புகள் விட்டுப்
பழகிக் கொள்ளும்போது அந்தச்
சரமாரியினால் வானமே
மறைந்துவிடும். எதிரிப் படைகளைத்
தாக்குவதற்காக ஆயிரமாயிரம் வீரர்கள்
'நாவலோ நாவல்' என்று ஏககாலத்தில்
கர்ஜித்துக் கொண்டு கிளம்பிப் பாயும்
போது உலகத்தின் முடிவு நெருங்கி
விட்டதாகவே தோன்றும்.
இதையெல்லாம் வேடிக்கை
பார்ப்பதற்குத் திரள் திரளாக ஜனங்கள்
வருவார்கள்.

இந்தத் திருமுனைப்ப டி நாட்டிலும் நடு
நாட்டிலும் உள்ள ஜனங்கள் மிக
நல்லவர்கள் அதோடு வீரம்
மிகுந்தவர்கள். இங்கே படை
திரண்டிருந்தபோது அவர்களுடைய
விவசாயத்துக்குப் பெரும் குந்தகங்கள்
நேர்ந்தன. அதையெல்லாம் அவர்கள்
பொருட்படுத்தவில்லை. இத்தகைய
மக்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்
கொள்வதற்காகவே இராஜாதித்யர் இந்த
இரண்டு நாட்டிலும் பல ஏரிகள்
தோண்டிவித்தார். கொள்ளிடத்திலிருந்து
புதிய ஆறு வெட்டிக் கொண்டு வந்து
வீர நாராயணபுரத்து ஏரியில்
நிரப்புவதற்கும் ஏற்பாடு செய்தார்.
ஆதித்தா! அந்த ஏரியின் வளத்தினால்
பெருநன்மை அடைந்தவன் கடம்பூர்
சம்புவரையன். அவன் அன்றைக்கு

இராஜாதித்யரின் அடிபணிந்து நின்ற
நிலையையும் இன்று அடைந்திருக்கும்
செல்வச் செருக்கையும் ஒப்பிட்டுப்
பார்த்தால் எனக்குப் பெரு வியப்பு
உண்டாகிறது!.."

ஆதித்த கரிகாலன் குறுக்கிட்டு, "தாத்தா!
சம்புவரையர் செருக்கைப் பற்றித்
தங்களுக்கு என்ன கவலை?
தக்கோலத்தில் நடந்த யுத்தத்தைப்
பற்றிச் சொல்லுங்கள். இந்தக் கெடிலக்
கரையில் திரட்டிய மாபெரும் சைனியம்
எப்போது இங்கிருந்து புறப்பட்டது?
அவ்வளவு முன்னேற்பாடுகள்
செய்திருந்தும், ஏன் பெரிய பாட்டனார்
அவ்வளவு பெரிய மகா
வீரராயிருந்தும், ஏன் நம் படைகள்
தக்கோலத்தில் தோல்வியுற்றன?

தாங்களும் அந்தப் போரில் கலந்து
போரிட்டவர் அல்லவா? ஆகையால்
நேரில் பார்த்துத் தெரிந்து
கொண்டிருப்பீர்களே?" என்றான்.

"ஆம், நானும் அந்தப் போர்க்களத்தில்
இருந்தேன் அதைப் பற்றித்தான்
உனக்குச் சொல்லப் போகிறேன்."

"இராஜாதித்யர் இங்கே பல வகைப்
படைகள் திரட்டித் தூர தேசங்களுக்குச்
சென்று போர் செய்வதற்குப் பயிற்சி
அளித்துக் கொண்டிருந்தார் அல்லவா?
சில காரணங்களினால் உத்தேசித்திருந்த
காலத்துக்குள் அவர் புறப்பட
முடியவில்லை. இலங்கையில்
மறுபடியும் போர் மூண்டதாகச் செய்தி
வந்தது. அதை வெற்றிகரமாக

முடிப்பதற்கு மேலும் படைகள் அனுப்ப வேண்டியிருந்தது. தெற்கே ஒரு பகைவனை வைத்துக் கொண்டு வடக்கே நெடுந்தூரம் சோழ நாட்டின் முக்கிய சேனா வீரர்களும், தளபதிகளும் போவதைச் சக்கரவர்த்தி விரும்பவில்லை. 'இலங்கைப் போர் முடிந்ததாகச் செய்தி வந்த பிறகு புறப்படலாம்' என்று கூறி வந்தார். இராஜாதித்யரும் தந்தையின் வார்த்தையைத் தட்ட முடியாமல் பொறுமையுடன் காத்திருந்தார். ஆனால் பகைவர்கள் அவ்விதம் காத்திருக்க இணங்கவில்லை. இரட்டை மண்டலச் சக்கரவர்த்தி கன்னரதேவனும் அதே சமயத்தில் சோழ நாட்டின் மீது படை எடுப்பதற்காகப் பெரிய சைன்யம் சேர்த்துக் கொண்டு வந்தான். அந்த

மாபெரும் சைன்யத்துடன் அவன்
தெற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டு விட்டான்.
கங்க நாட்டு மன்னன் பூதுகனும், தன்
பெரும் படையுடன் கன்னரதேவனோடு
சேர்ந்து கொண்டான். வட கடலும் தென்
கடலும் ஒன்று சேர்ந்தாற்போல்
இரட்டை மண்டல சைன்யமும், கங்க
நாட்டுப் பூதுகன் சைன்யமும் சேர்ந்து
ஒரு மகா சமுத்திரமாகி முன்னேறி
வந்தது. அந்தச் சமுத்திரத்தில்
யானைகளாகிய திமிங்கிலங்கள்
ஆயிரக்கணக்கிலும் குதிரைகளாகிய
மகர மீன்கள் பதினாயிரக்கணக்கிலும்
இருந்தன. பிரளய காலத்தில் ஏழு
கடலும் சேர்ந்து பொங்குவது போல்
பொங்கி முன்னேறி வந்த அந்தச் சேனா
சமுத்திரம் தென்னாட்டை அடியோடு
மூழ்க அடித்துவிடும் என்று

தோன்றியது. அந்தச் சைன்யத்தைப்
பற்றிய விவரங்களைத் தெரிந்து
கொண்டு முன்னால் வாயுவேக
மனோவேகமாக ஓடிவந்து அறிவித்த
நம் ஒற்றர்கள் அவ்வாறு சொன்னார்கள்.

ஆனால் இதுவும் ஒரு விதத்தில்
நல்லதே என்று பராந்தக சக்கரவர்த்தி
கூறினார். நம்முடைய சைன்யங்களைத்
தொலைதூரம் பிரயாணம் செய்யப்
பண்ணி, பிரயாணக் களைப்புடன்
பகைவர்களின் நாட்டில் எதிரி
சைன்யத்துடன் போர் புரியச் ச
ெய்வதைக் காட்டிலும் எதிரி
சைன்யங்களை நமது நாட்டுக்குச்
சமீபமாக இழுத்து அவர்களை
நாலாபுறமும் மடக்கி, அதம்
செய்வதுதான் நல்ல போர் முறை என்று

சக்கரவர்த்தி கூறினார். எதிரி சைன்யம்
வடவேங்கடம் வரை நெருங்கி
விட்டதென்று தெரிந்த பிறகுதான்
பிரயாணப்படுவதற்கு அனுமதி
கொடுத்தார்.

அனுமதி கிடைத்ததோ, இல்லையோ,
இராஜாதித்யர் புறப்பட்டு விட்டார்.
மூன்று லட்சம் காலாள் வீரர்களும்,
ஐம்பதினாயிரம் குதிரை வீரர்களும்,
பதினாயிரம் போர் யானைகளும்,
இரண்டாயிரம் ரதங்களும்,
முந்நூற்றிருபது தளபதிகளும்,
முப்பத்திரண்டு சிற்றரசர்களும்
அப்பெரும் சைன்யத்தில் சேர்ந்து
சென்றார்கள். அவர்களில் ஒருவனாகச்
செல்லும் பாக்கியம் எனக்கும்
கிடைத்தது. ஆனால் உயிர் பிழைத்துத்

திரும்பி வந்த துர்பாக்கியசாலியும்
ஆனேன்.

மூன்று நாள் பிரயாணத்துக்குப் பிறகு
காஞ்சிக்கு வடக்கே இரண்டு காத
தூரத்தில் தக்கோலம் என்னும் இடத்தில்
நம் படைகளும் எதிரி படைகளும்
போர்க்களத்தில் சந்தித்தன!

ஆதித்தா! புராணங்களில்
தேவேந்திரனுக்கும்
விருத்திராசுரனுக்கும் நடந்த யுத்தம்
பற்றிக் கேட்டிருக்கிறோம்.
இராமராவண யுத்தம், பாண்டவர் -
கௌரவர் யுத்தம் பற்றியும்
அறிந்திருக்கிறோம். தக்கோலத்தில்
நடந்த கோரயுத்தத்தை நேரில்
பார்த்தவர்கள் அந்த யுத்தங்கள் எல்லாம்

அற்பமானவை என்றே
சொல்லுவார்கள். நம்முடைய
படைகளைக் காட்டிலும் எதிரிகளின்
படைகள் சுமார் இரண்டு மடங்கு
அதிகமாயிருந்தன. ஐந்து லட்சம்
வீரர்களும் முப்பதினாயிரம் போர்
யானைகளும் அச்சென்யத்தில்
இருந்ததாகத் தெரிகிறது. இருந்தால்
என்ன? உன்னுடைய பெரிய பாட்டனார்
இராஜாதித்யரைப் போன்ற சேனாதிபதி
அந்தச் சைன்யத்தில் இல்லை.
ஆகையால் வீர லக்ஷ்மியும்
ஜயலக்ஷ்மியும் நம்முடைய
பக்கத்திலேயே இருந்து வருவதாகத்
தோன்றியது.

பத்து நாள் வரையில் யுத்தம் நடந்தது.
இரு பக்கத்திலும் இறந்து போன

வீரர்களைக் கணக்கு எடுப்பது
அசாத்தியமாயிற்று. போர்க்களங்களில்
கரிய குன்றுகளைப் போல் யானைகள்
இறந்து விழுந்து கிடந்தன. இரு
பக்கத்திலும் சேதம்
அதிகமாயிருந்தாலும், எதிரிகளின்
கட்சியே விரைவில் பலவீனமடைந்தது.
இதற்குக் காரணம் என்னவென்பதை
எதிரிகள் கண்டு கொண்டார்கள். புலிக்
கொடியைக் கம்பீரமாகப் பறக்க விட்டுக்
கொண்டு இராஜாதித்யரின் யானை
போகுமிடமெல்லாம் ஜயலஷ்மியும்
தொடர்ந்து போகிறாள் என்பதை
அறிந்து கொண்டார்கள். எங்கெங்கே
நமது படையில் சோர்வு ஏற்படுகிறதாகத்
தென்பட்டதோ, அங்கங்கே
இராஜாதித்யரின் யானை போய்ச்
சேர்ந்தது. அந்த யானையையும் அதன்

மீது வீற்றிருந்த வீர புருஷரையும்
பார்த்ததும் நம் வீரர்கள் சோர்வு நீங்கி
மும்மடங்கு பலம் பெற்று எதிரிகளைத்
தாக்கினார்கள். இதையெல்லாம் பத்து
நாளும் கவனித்து வந்த பகைவர்கள்
ஒரு படுபாதகமான சூழ்ச்சி
செய்தார்கள். அது சூழ்ச்சி என்று
பின்னால்தான் தெரியவந்தது. சூழ்ச்சி
செய்தவனும் அதை நிறைவேற்றி
வைத்தவனும் கங்க மன்னன் பூதுகன்
தான். திடீரென்று அந்தப் பாதகன் தன்
யானையின் மீது சமாதானக் கொடியைப்
பறக்க விட்டுக் கொண்டு இரண்டு
கைகளையும் தலைக்கு மேல் தூக்கிக்
கொண்டு 'சரணம் சரணம்!' என்று கூறிக்
கொண்டு வந்தான். அச்சமயம்
இராஜாதித்யரே சமீபத்தில் இருந்தார்.
புலிக் கொடி பறந்த அவருடைய

யானையின் அம்பாரியைப் பார்த்த
பின்னரே பூதுகன் அவ்வாறு
செய்திருக்க வேண்டும். மகாவீரராகிய
இராஜாதித்யர் இவ்வாறு ஒரு பகை
மன்னன் 'சரணாகதி' என்று சொல்லிக்
கொண்டு வருவதைப் பார்த்ததும் மனம்
இளகி விட்டார். இரட்டை மண்டலச்
சக்கரவர்த்தியே போரை நிறுத்த,
சமாதானம் கோருகிறாரா அல்லது
அவரைப் பிரிந்து பூதுகன் மட்டும்
நம்முடன் சேர வருகிறான என்று
தெரிந்து கொள்ள விரும்பினார்.

ஆகையால் சங்கநாதம் செய்து தன்னைச்
சுற்றி நின்ற மெய்க்காப்பாளரை விலகச்
செய்தார். பூதுகன் ஏறியிருந்த
யானையைத் தாம் ஏறியிருந்த
யானைக்கு அருகில் வரும்படி
சமிக்ளை செய்தார். பூதுகன்

இராஜாதித்யரின் அருகில் வரும்
வரையில் கைகூப்பிய வண்ணம்
வந்தான். அவனுடைய கண்களிலிருந்து
கண்ணீர் பெருகியதையும்
இராஜாதித்யர் பார்த்தார். இதனால்
அவருடைய மனம் இன்னும்
இளகிவிட்டது.

'தொழுகை யுள்ளும் படையொடுங்கும்
ஒன்னார்
அமுத கண்ணீரும் அனைத்து'
என்னும் தமிழ்நாட்டுப் பெரும்
புலவரின் வாக்கு அச்சமயம்
இராஜாதித்யரின் ஞாபகத்தில்
இருக்கவில்லை. கண்ணீரைக் கண்டு
கரைந்து விட்டார். இன்னும் சமீபமாகப்
பூதுகனை வரவிட்டு, 'என்ன சேதி?'
என்று கேட்டார். அதற்கு அவன் கூறிய

மறுமொழி இராஜாதித்யரை
அருவருப்புக் கொள்ளும்படி செய்தது.
இரட்டை மண்டலப் படைகளுக்குத்
தோல்வி நிச்சயம் என்று தெரிந்து
விட்டால் சரணாகதி அடைந்துவிடும்படி
கன்னர தேவனிடம் தான் கூறியதாயும்,
அவன் அதை மறுத்து விட்டபடியால்
தான் மட்டும் தனியே பிரிந்து வந்து
சரணாகதி அடையத் தீர்மானித்ததாகவும்
பூதுகன் கூறினான். இதைக் கேட்டதும்
இராஜாதித்யர் அவனைக் கடுமையாக
நிந்தித்தார்.

அத்தகைய நீசனைத் தாம் தம் கட்சியில்
சேர்த்துக் கொள்ள முடியாது என்றும்,
திரும்பிப் போகும்படியும் கூறிக்
கொண்டிருக்கும்போதே, பூதுகன்
கண்மூடிக் கண் திறக்கும் நேரத்தில்

அந்தப் பயங்கரமான வஞ்சகச்
செயலைப் புரிந்து விட்டான். மறைவாய்
வைத்திருந்த வில்லையும், அம்பையும்
எடுத்து வில்லில் நானேற்றி அம்பைப்
பூட்டி எய்து விட்டான். அந்தக் கொடிய
விஷம் தோய்ந்த அம்பு எதிர்பாராத
சமயத்தில் இராஜாதித்யரின் மார்பில்
பாய்ந்ததும் அவர் சாய்ந்தார்.

இப்படிப்பட்ட வஞ்சனையை யாரும்
எதிர்பார்க்கவில்லையாதலால் சுற்றிலும்
நின்ற வீரர்கள் என்ன நேர்ந்தது
என்பதையே சிறிது நேரம் தெரிந்து
கொள்ளவில்லை. இராஜாதித்யர்
பூதுகனைத் திரும்பிப் போகும்படி
கட்டளையிட்டது மட்டும் அவர்கள்
காதில் விழுந்தது. உடனே பூதுகன் தன்
யானையை விரட்டி அடித்துக் கொண்டு
ஓடிப் போனான்!

இராஜாதித்யர் யானை
மேலிருந்தபடியே மரணமடைந்தார்
என்ற செய்தி பரவியதும் நமது
படையைச் சேர்ந்தவர்கள்
அனைவருக்கும் தனித்தனியே
தலையில் இடி விழுந்ததுபோல்
ஆகிவிட்டது. அந்த மாபெரும்
துயரத்தினால் யுத்தத்தையே மறந்து
விட்டார்கள். சிற்றரசர்கள், தளபதிகள்,
படை வீரர்கள் எல்லாருமே செயல்
இழந்து புலம்பத் தொடங்கி
விட்டார்கள். அந்த நிலைமையில்
பகைவர்களின் கை ஓங்கி விட்டதில்
ஆச்சரியம் இல்லையல்லவா? சிறிது
நேரத்துக்கெல்லாம் நமது சைனியம்
பின் வாங்க வேண்டிய அவசியம்
ஏற்பட்டு விட்டது. ஓடுகிறவர்களைத்

துரத்துவது எல்லாருக்குமே
எளிதுதானே? அப்படி ஓடி
வந்தவர்களில் நானும் ஒருவன்தான்!
இந்தக் கெடில நதிக்கரை வரையிலே
கூடப் பகைவர்களின் சைனியம் வந்து
விட்டது. இங்கே வந்த பிறகுதான்
நாங்கள் சுய உணர்வு பெற்றுத் திரும்பி
நின்றோம். பகைவர்களைத் தடுத்து
நிறுத்தினோம். நான்
திருக்கோவலூரிலிருந்து என்
குடும்பத்தாரை அழைத்துக் கொண்டு
போய் மேற்கே மலை நாட்டில்
இருக்கும் என்னுடைய கோட்டையில்
விட்டேன். அந்த மலைச்சாரலிலேயே
படைகளைத் திரட்டினேன். இந்தக்
கெடில நதி வரையில் வந்து விட்ட
பகைவர்களை அவ்வப்போது தாக்கிக்
கொண்டு வந்தேன். ஆயினும் அப்போது

வந்த பகைவர்கள் பல வருஷ காலம்
இந்தப் பகுதியை விட்டுப்
போகவில்லை. அங்குமிங்கும் தங்கித்
தொல்லை கொடுத்துக்
கொண்டுதானிருந்தார்கள். காஞ்சி நகர்
அவர்கள் வசத்திலே தான் இருந்தது.
மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நீ
வீரபாண்டியனை ஁றியடித்த பிறகு
இந்தப் பக்கம் வந்துதான் காஞ்சி நகரை
மீட்டாய்..."

ஆதித்த கரிகாலன் மீண்டும் குறுக்கிட்டு,
"தாத்தா! இதெல்லாம் எனக்கு
முன்னமே தெரிந்ததுதான்! ஆனால்
தக்கோலப் போரைப் பற்றியும்
இராஜாதித்யர் வரலாற்றையும் எத்தனை
தடவை கேட்டாலும் எனக்கு
அலுப்பதில்லை. இப்போது

இராஜாதித்யரைப் பற்றி எனக்கு எதற்காக நினைப்பூட்டினீர்கள்? அதைச் சொல்லுங்கள்!" என்றான்.

"குழந்தாய்! உன் பெரிய பாட்டனார் இராஜாதித்யர் சோழ சாம்ராஜ்யத்தை இலங்கை முதலாவது கங்கை நதி வரையில் விஸ்தரிக்க ஆசை கொண்டிருந்தார். அந்த ஆசை நிறைவேறாமலே உயிர் நீத்தார். அவரைப் போன்ற மகாவீரன் என் பேரன் ஆதித்த கரிகாலன் என்று நாடு நகரமெல்லாம் பேச்சாயிருக்கிறது. அவர் சாதிக்க நினைத்த காரியத்தை நீ சாதிக்கப் போகிறாய் என்று இத்தமிழகமெங்கும் ஜனங்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இராஜாதித்யரைப் போல் நீயும்

வஞ்சத்திற்கு ஏமாந்து போகக்கூடாது
என்பதற்காகவே அவருடைய
வரலாற்றை உனக்கு
நினைவூட்டினேன்..."

"தாத்தா! என் பெரிய பாட்டனார்
போர்க்களத்தில் பகைவர்களின்
வஞ்சனையினால் உயிரை இழந்தார்.
அதை இப்போது எனக்கு எதற்காக
நினைவூட்டுகிறீர்கள்? நான்
போர்க்களத்துக்குப் போகவில்லையே?
என்னை வஞ்சிக்கக் கூடிய
பகைவர்களின் மத்தியிலும்
போகவில்லையே? என் தந்தையின்
அத்யந்த நண்பர்களையல்லவா
பார்க்கப் போகிறேன்? அவர்கள்
என்னை எந்த விதத்தில், எதற்காக
வஞ்சிக்கப் போகிறார்கள்?" என்றான்

ஆதித்த கரிகாலன்.

"கேள், கரிகாலா! எதிரிகள் தொழுத
கையிலும் அழுத கண்ணீரிலும் கொடிய
ஆயுதம் இருக்கக்கூடும் என்று கூறிய
திருவள்ளுவர் பெருமான்,
வெள்ளப்பகையைக் காட்டிலும் உட்பகை
கொடியது என்றும் கூறியிருக்கிறார்.

'வாள்போல் பகைவரை அஞ்சற்க
அஞ்சுக

கேள்போல் பகைவர் தொடர்பு'
வாளைப் போல வெள்ளப்படையாக
எதிர்த்து நிற்கும் பகைவர்களிடம் பயம்
வேண்டியதில்லை. சிநேகிதர்களைப்
போல் நடிக்கும் பகைவர்களிடமே
பயப்பட வேண்டும் என்று
சொல்லியிருக்கிறார். குழந்தாய்!

கேளிரைப் போல் நடிக்கும்
பகைவர்களின் மத்தியில் இப்போது
போகிறாய். நான் வேண்டாம் என்று
தடுத்தும் கேளாமல் நீ போகிறாய்.
ஏதோ ராஜ்யம் சம்பந்தமாகத் தகராறு
நேர்ந்து விட்டதாகவும் அதைத் தீர்த்து
வைக்கப் போவதாகவும் உன்னை
அழைத்திருக்கிறார்கள். சம்புவரையன்
மகள் ஒருத்தியை உன் கழுத்தில்
கட்டிவிட உத்தேசித்து உன்னை
அழைத்திருப்பதாகவும் அறிகிறேன்.
ஆனால் அவர்களுடைய உண்மையான
நோக்கம் இன்னதென்பது எனக்கும்
தெரியாது; நீயும் அறிந்திருக்க
முடியாது. உனக்குப் பெண்
கொடுப்பதற்கு இந்தப் பாரத தேசத்தில்
மன்னர்கள் பலர் காத்திருக்கிறார்கள்.
இந்தச் சம்புவரையன் மகள் தான்

வேண்டுமென்பதில்லை. இராஜ்யத்தை
உனக்குப் பாதி என்றும்
மதுராந்தகனுக்குப் பாதி என்றும்
பிரித்துக் கொடுத்துச் சமாதானம்
செய்விக்கப் போகிறார்கள் என்றும்
கேள்விப்படுகிறேன். அதில் என்ன சூது
இருக்குமோ, சூழ்ச்சி இருக்குமோ,
எனக்குத் தெரியாது. எது
எப்படியானாலும், நான் உடனே
திருக்கோவலூருக்குச் சென்று
என்னுடைய பாதுகாப்புப்
படைகளையெல்லாம் திரட்டிக்
கொண்டு வந்து வெள்ளாற்றங்கரையில்
தங்கியிருப்பேன். சம்புவரையர்
அரண்மனையில் இருக்கும்போது
உனக்கு ஏதேனும் சந்தேகம்
தோன்றினால் எனக்கு உடனே சொல்லி
அனுப்பு!..."

இச்சமயம் ஆதித்த கரிகாலனுடைய
கவனம் தன் பக்கம் இல்லை
என்பதையும் வேறு பக்கம்
திரும்பியிருக்கிறதென்பதையும்
மலையமான் கண்டார். "தாத்தா! அதோ
பாருங்கள்!" என்று ஆதித்த கரிகாலன்
கலக்கத்துடன் கூறிய வார்த்தைகளை
அந்த வீரக் கிழவர் கேட்டு, அந்தத்
திசையை உற்று நோக்கினார்.

[பக்க தலைப்பு < /a >](#)

மூன்றாம் அத்தியாயம்
பருந்தும்புறாவும்

ஆதித்த கரிகாலன் சுட்டிக்காடிய
திசையில் ஆற்றங்கரை மண்டபம் ஒன்று
இருந்தது. அது கல் வேலையினால்
ஆன மண்டபம். வழிப்போக்கர்கள்
வெய்யிலிலும் மழையிலும்
தங்குவதற்காக யாரோ தர்மவான்
அதைக் கட்டியிருக்க வேண்டும். அந்த
மண்டபம் வெய்யிலிலும் மழையிலும்
வெகு காலம் அடிப்பட்டு முதுமையின்
அறிகுறிகளை காட்டிக் கொண்டிருந்தது,
மண்டபத்தின் முனைகளில் சிற்ப
வேலைப்பாடு உடைய உருவங்கள் சில
காணப்பட்டன. அவை இன்னவை
என்று கிழவராகிய மலையமானுக்குத்
தெரியவில்லை.

"பார்த்தீர்களா, தாத்தா!" என்றான்
ஆதித்த கரிகாலன்.

"குழந்தாய்! அந்த மண்டபத்தைத்தானே
சொல்லுகிறாய்? அதில் வேறு ஒன்றும்
எனக்குத் தெரியவில்லையே?
மண்டபமும் வெறுமையாகத்தான்
இருக்கிறது, அதில் யாரும் இருப்பதாகக்
காணவில்லையே!" என்றார்.

"தாத்தா! உங்களுக்கு வயதாகிவிட்டது
என்று இப்போது தான் எனக்கு
நன்றாய்த் தெரிகிறது. அதனால் கண்
பார்வை குன்றியிருக்கிறது. அதோ
பாருங்கள்! ஒரு பெரிய இராஜாளி!
எத்தனை பெரியது? அதன் சிறகுகள்
எவ்வளவு விசாலம்? கொடுமை!
கொடுமை! அது தன் கால்களில் ஒரு

சின்னஞ்சிறு புறாவைப் பிடித்துக்
கொண்டிருக்கிறதே; தெரியவில்லையா?
இராஜாளியின் கூரிய நகங்கள் கிழித்துப்
புறாவின் இரத்தம் சிந்துகிறதே,
தெரியவில்லையா? கடவுளே, இது
என்ன விந்தை! அதோ இன்னொரு
புறாவைப் பாருங்கள், தாத்தா! அந்தப்
பயங்கரமான இராஜாளியின் அருகில்
வட்டமிடுகிறது! அது இராஜாளியிடம்
எப்படிக் கெஞ்சுகிறது? இராஜாளியின்
கால்களில் அகப்பட்டுக்
கொண்டிருக்கும் புறா அதனுடைய
காதலனாக இருக்க வேண்டும்!
காதலனுக்கு உயிர்ப்பிச்சை
கொடுக்கும்படி அது கெஞ்சுகிறது!
தாத்தா! அந்தப் புறா கெஞ்சுகிறதா?
அல்லது இராஜாளியிடம் சண்டைக்குப்
போகிறதா? இ கை அடித்துக்

கொள்வதைப் பார்த்தால் சண்டைக்குப்
போவதாகவே தோன்றுகிறது. கடவுளே!
அந்தப் பெண் புறாவுக்கு என்ன
தேரியம் பாருங்கள்! இராஜாளியுடன்
சண்டைக்குப் போகிறது! காதலனுடைய
உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்காக அந்தப்
பயங்கர ராட்சதனுடன் போராடப்
போகிறது! தாத்தா! இராஜாளி மனம்
இரங்கும் என்று நினைக்கிறீர்களா?
இரங்காது! இரங்காது! ஒருநாளும்
இரங்காது! இம்மாதிரி எத்தனையோ
புறாக்களை அது கொன்று தின்று
கொழுத்துக் கிடக்கிறது! சண்டாள
இராஜாளியே! இதோ உன்னைக்
கொன்று போடுகிறேன்!" என்று கூறிக்
கொண்டே ஆதித்த கரிகாலன் பக்கத்தில்
கிடந்த ஒரு கூழாங்கல்லை எடுத்து வீசி
எறிந்தான். அந்தக் கூழாங்கல்

மண்டபத்தை நோக்கிச் சென்று அதன் ஒரு முனையில் பட்டுவிட்டுக் கீழே விழுந்தது.

ஆதித்த கரிகாலன், "ராட்சதனே! உனக்கு நன்றாய் வேண்டும்!" என்று சொல்லிவிட்டு, இடி இடி என்று பயங்கரமாகச் சிரித்தான்.

பேரப் பிள்ளையின் சித்த சுவாதீனத்தைப் பற்றி ஏற்கனவே கிழவருக்குச் சிறிது சந்தேகம் இருந்தது அது இப்போது இன்னும் அதிகமாயிற்று.

"தாத்தா! ஏன் என்னை இப்படி வெறித்துப் பார்க்கிறீர்கள்? மண்டபத்தின் அருகில் போய்ப்

பாருங்கள்" என்றான் கரிகாலன்.

அவ்விதமே மலையமான்
மண்டபத்தைச் சற்று நெருங்கிச் சென்று
கரிகாலனின் கல் விழுந்த இடத்தை
உற்றுப் பார்த்தார். அங்கே ஒரு சிற்பம்
காணப்பட்டது. அந்தச் சிற்பத்தில்
இராஜாளி ஒன்று தன் கால் நகங்களில்
ஒரு புறாவைக் கொத்தித் தூக்கிக்
கொண்டிருப்பது போலவும்,
இன்னொரு புறா அந்த இராஜாளியுடன்
பாயப் போவது போலவும் தத்ரூபமாக
அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

மலையமான் திரும்பி வந்து,
"குழந்தாய்! எனக்கு வயதாகி விட்டது
என்பது உண்மைதான்! கண் பார்வை
முன் போல் துல்லியமாக இல்லை.

அருகில் சென்று உற்றுப் பார்த்த பிறகு தான் தெரிந்தது நல்ல சிற்ப வேலை!" என்றார்.

"நல்ல சிற்ப வேலையா? சிற்ப அற்புதம் என்று சொல்லுங்கள் தாத்தா!

மகேந்திரவர்மர் - மாமல்லர் காலத்துச் சிற்ப சக்கரவர்த்தி யாரோ ஒருவன் இதையும் செய்திருக்க வேண்டும்.

முதலில் பார்த்ததும் உண்மையாகவே நடப்பது போலவே எனக்குத் தோன்றிவிட்டது!" என்றான் கரிகாலன்.

"ஆதித்தா! அற்புதம் அந்தக் கல்லிலே மட்டும் இல்லை! உன் கண்ணிலும் இருக்கிறது; உன் மனத்திற்குள்ளேயும் இருக்கிறது. இந்த வழியாக எவ்வளவோ பிரயாணிகள்

தினந்தோறும் போகிறார்கள்.

அவர்களில் முக்கால்வாசிப் பேர் இந்தச் சிற்ப அற்புதத்தைக் கவனித்துக் கூட இருக்க மாட்டார்கள். மற்றும் பலர் பார்த்தும் பார்க்காதது போலவே போய்விடுவார்கள். உன்னைப் போல் ஒரு சிலர் தான் ஒரு சிற்பத்தைப் பார்த்து இவ்வளவு ஆச்சரியப்படுவார்கள்!..."

"நான் ஆச்சரியப்படவில்லை, தாத்தா! கோபப்படுகிறேன். அந்த சிற்பத்தை இப்போதே இடித்துத் தள்ளிவிட வேண்டுமென்று எனக்கு ஆத்திரம் உண்டாகிறது. இவ்வளவு கொடூரமான சிற்பத்தை அமைத்தவனை அதிகமாகப் புகழ்ந்து பாராட்டுவது கூட எனக்குப் பிடிக்கவில்லை!"

"கரிகாலா! இது என்ன விந்தை?
உன்னுடைய வைர நெஞ்சு எப்போது
இவ்வளவு இளக்கம் கொடுத்தது?
இராஜாளி புறாவைக் கொன்று தின்பது
அதனுடைய இயற்கை. சிங்கராஜா
ஆட்டினிடம் இரக்கம் கொள்ள
ஆரம்பித்தால் அது சிங்கராஜா அல்ல;
அதுவும் ஆடாகத்தான் போய்விடும்.
சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்து அரசு புரிய
ஆசைப்படுகிறவர்கள்
பகைவர்களையும் சதிகாரர்களையும்
கொன்றுதான் ஆக வேண்டும்.
சக்கரவர்த்தியாயிருந்து உலகை ஒரு
குடை நிழலில் ஆளப்பிறந்தவர்கள்
பகையரசர்களைக் கொன்றுதான்
தீரவேண்டும். இராஜாளி புறாவைக்
கொல்லாவிட்டால், அது
இராஜாளியாயிருக்க முடியுமா? இதைப்

பற்றி ஏன் உனக்கு இவ்வளவு
கலக்கம்?" என்றார் மலையமான்.

"தாத் ா! நீங்கள் சொல்வதெல்லாம்
சரிதான் ஆனால் அந்தப் பெண் புறா
அப்படித் தவிப்பதைப் பார்த்த பிறகு
இராஜாளிக்கு இரக்கம் வர
வேண்டாமா? பெண்ணுக்கு இரங்கி
ஆணை விடுதலை செய்ய
வேண்டாமா? ஐயா! நீங்களே
சொல்லுங்கள், உங்கள் பகைவன்
ஒருவனை நீங்கள் கொல்லப் போகும்
சமயத்தில் அவனுடைய காதலி குறுக்கே
வந்து புருஷனுக்கு உயிர்ப்பிச்சை
கேட்டால் என்ன செய்வீர்கள்?
அப்போது உங்கள் மனம்
இரங்காமலிருக்குமா..?" என்று
கரிகாலன் கேட்டான்.

"அப்படி ஒரு பெண் குறுக்கே வந்தால் அவளை என் இடது காலினால் உதைத்துவிட்டு என் பகைவனைக் கொல்லுவேன். கரிகாலா! அதைப் பற்றிச் சந்தேகமே இல்லை. பகைவர்கள் 'தொழுத கையினில்' ஆயுதம் வைத்திருப்பார்கள் என்றும், அவர்கள் 'அழுத கண்ணீரிலும்' ஆயுதம் மறைந்திருக்கும் என்றும் வள்ளுவர் கூறியிருக்கிறார். ஆண்களின் கண்ணீரைக் காட்டிலும் பெண்களின் கண்ணீர் அபாயமானது. ஏனெனில், பெண்களின் கண்ணீருக்கு இளகச் செய்யும் சக்தி அதிகம் உண்டு. அப்படி மனத்தை இளகவிட்டு விடுகிறவனால் இவ்வுலகில் பெரிய காரியம் எதையும் செய்ய முடியாது அவன் பெண்களிலும்

கேடு கெட்டவனாவான்!"

"தாத்தா! இது என்ன? பெண்களைப் பற்றி ஏன் நீங்கள் இவ்வளவு குறைவாகப் பேசுகிறீர்கள்? பெண்களைப் பற்றிக் குறைவாய்ப் பேசுவது என் தாயாரையும் குறைவுபடுத்துவதாகாதா?"

"குழந்தாய்! கேள்! உன் தாயாரிடம் நான் வைத்திருந்த அன்புக்கு இந்த உலகத்தில் இணை ஒன்றுமே இல்லை. எனக்கு ஆறு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். பீமனையும், அர்ச்சுனனையும் ஒத்த வீரர்களாய் வளர்ந்தார்கள். அவ்வளவு பேரையும் யுத்தகளத்தில் பலி கொடுத்துவிட்டேன். அவர்கள் இறந்த செய்தி வந்தபோதெல்லாம் நான்

வருத்தப்படவில்லை. ஆனால் உன்
தாயாரை மணம் செய்து கொடுத்து
அனுப்பி வைத்தபோது அவள்
சாம்ராஜ்ய சிங்காதனத்தில் அமரப்
போகிறாள் என்று தெரிந்திருந்தும் என்
மனம் அடைந்த வேதனையைச்
சொல்லி முடியாது. ஆனால் அந்த
வேதனையை வெளிப்படையாகக்
காட்டிக் கொண்டேனா? இல்லை!
அவளிடந்தான் வெளியிட்டேனா?
அதுவும் இல்லை. உன் தாயை மணம்
செய்து கொடுப்பதற்கு முதலாவது நாள்
அவளைத் தனியாக அழைத்து என்ன
சொன்னேன்? கேள், கரிகாலா! 'மகளே!
மாநிலம் புரக்கப் போகும் மன்னனை நீ
மணந்து கொள்ளப் போகிறாய்!
அதற்காகவும் நீ கர்வம் அடையாதே!
அவ்வளவு புகழ் வாய்ந்த கணவனை

மணந்து கொள்வதினால் உனக்குக்
கஷ்டந்தான் அதிகமாயிருக்கும். உன்
அரண்மனையில் பணி செய்யும் பணிப்
பெண்கள் பலரும் உன்னைக் காட்டிலும்
சந்தோஷமாயிருப்பார்கள்.

துக்கப்படுவதற்கும்

வேதனைப்படுவதற்கும் உன்னை நீ
ஆயத்தம் செய்து கொள். உனக்குக்
குழந்தைகள் பிறக்காவிட்டால் உன்
புருஷன் வேறு ஸ்திரீகளை கட்டாயம்
மணந்து கொள்வான். அதை நினைத்து
நீ வேதனைப்படக் கூடாது. உனக்கு
மக்கள் பிறந்தால் அவர்களை வீர
மக்களாய் நீ வளர்க்க வேண்டும்.
அவர்கள் போர்க்களத்தில் உயிர்
விட்டதாகச் செய்தி வந்தால் ஒரு
சொட்டுக் கண்ணீர் கூட விடக்கூடாது.
உன் கணவன் சந்தோஷமாயிருந்தால்

நீயும் சந்தோஷமாயிரு! உன் புருஷன்
துக்கப்பட்டால் நீ அவனைச்
சந்தோஷப்படுத்தப் பார்! உன் பதி
நோய்ப்பட்டால் நீ அவனுக்குப்
பணிவிடை செய்! உன் கணவன்
இறந்தால் நீயும் உடன்கட்டை ஏறிவிடு!
உன் நெஞ்சில் உதிரம் கொட்டினாலும்
உன் கண்களில் மட்டும் கண்ணீர்
சொட்டக் கூடாது! மலையமான்
வம்சத்தில் பெண்களுடைய குலாச்சாரம்
இது!" என்று இவ்விதம் உன்
அன்னைக்குப் புத்திமதி கூறினேன்.
அம்மாதிரியே உன் அன்னை இன்று
வரை நடந்து வருகிறாள்; நடத்தி
வருகிறாள். கரிகாலா! உன்னையும் உன்
சகோதரனையும் இணையில்லாத
வீரர்களாக வளர்த்து வந்திருக்கிறாள்.
உன் தந்தை நோய்ப்பட்ட பின்னர் இரவு

பகல் அவர் பக்கத்திலிருந்து அவளே எல்லாப் பணி ிடைகளையும் செய்து வருகிறாள். உன் அன்னையை என் மகளாகப் பெற்றதை நினைக்கும்போதெல்லாம் என் தோள்கள் பூரிக்கின்றன!" என்றார் மலையமான்.

"தாத்தா! என் தாயை நினைக்கும்போதெல்லாம் நான் அடையும் பெருமிதத்துக்கும் அளவில்லை. ஆனால் ஒன்று கேட்கிறேன் சொல்லுங்கள்! என் தந்தையின் கொடிய பகைவன் ஒருவன் அவரைக் கொல்லுவதற்குக் கத்தியை ஓங்கிக் கொண்டு வருவதாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். என் தாயார் அப்பொழுது என்ன செய்வாள்?"

முன்னால் நின்று கண்ணீர் பெருக்கிக்
கணவனைக் காப்பாற்றும்படி
அப்பகைவனை வேண்டிக்
கொள்வாளா? முக்கியமாக, அப்படி
வருகிற பகைவன் என் அன்னைக்குத்
தெரிந்தவனாகவும் இருந்து விட்டால்..."

"குழந்தாய்! உன் தாயார் ஒரு நாளும்
அப்படிப் பகைவனிடம் உயிர்ப்பிச்சை
கேட்கமாட்டாள். மலையமான் மகள்
அவ்விதம் ஒருகாலும் தான் பிறந்த
குலத்தையும், புகுந்த குலத்தையும்
அவமானப்படுத்தமாட்டாள்.

அவளுடைய புருஷனுடைய
பகைவனைத் தனக்கும் கொடிய
பகைவனாகவே கருதுவாள். பகைவன்
முன்னால் கைகூப்பமாட்டாள்;
கண்ணீரும் விடமாட்டாள், கணவன்

உயிர் துறந்தால் உடனே அவன் மீது
விழுந்து தானும் உயிரை விடுவாள்!
அல்லது மனத்தைக் கல்லாகச் செய்து
கொண்டு உயிரோடிருப்பாள்;
பகைவனைப் பழிக்குப் பழி
வாங்குவதற்காக மட்டுமே உயிரை
வைத்துக் கொண்டிருப்பாள்!"

இதைக் கேட்ட ஆதித்த கரிகாலன் ஒரு
நெடிய பெருமூச்சு விட்டு, "தாத்தா!
நான் போய் வரவா?" என்றான்.

"அவசியம் போகத்தான் வேண்டுமா?"

"அதைப்பற்றி இன்னும் என்ன
சந்தேகம், தாத்தா! பாதி வழிக்கு மேலே
வந்தாகிவிட்டதே?"

"ஆம், பாதி வழிக்கு மேல்
வந்தாகிவிட்டது நானும் முதலில்
உன்னைப் போக வேண்டாம் என்றேன்;
அப்புறம் போகும்படி சொன்னேன். உன்
தம்பியைப் பற்றிய செய்தி கேட்ட பிறகு
நீ போவதே நல்லது என்று
தீர்மானித்தேன். அருள்மொழிவர்மன்
இறந்திருப்பான் என்று நான்
நம்பவில்லை..."

"நானும் நம்பவில்லை..."

"உன் தந்தையின் இளம் பிராயத்தில்
சில காலம் அவர் இருக்குமிடம்
தெரியாமலிருந்தது. அதுபோல்
அருள்மொழியும் ஏதேனும் ஒரு தீவில்
ஒதுங்கியிருப்பான். சில
நாளாகக்கெல்லாம் வந்து சேர்வான்

என்றே நம்புகிறேன்! ஆனாலும்
அச்செய்தி சோழ நாடெங்கும்
கொந்தளிப்பை உண்டாக்கி
விட்டிருக்கிறது என்று அறிகிறேன். உன்
பெற்றோர்களும் கவலையில்
ஆழ்ந்திருப்பார்கள். இச்சமயம்
அவர்கள் பக்கத்தில் இருந்து நீ ஆறுதல்
சொல்லுவது அவசியம்; அப்படிப்
போகும்போது பழுவேட்டரையர்களின்
விரோதியாகப் போவதைக் காட்டிலும்,
சினேகமாய்ப் போவது நல்லது.
ஆகையினால்தான் நீ சம்புவரையர்
அழைப்புக்கு இணங்கிப் போவதற்குச்
சம்மதித்தேன். அவன் வேண்டுமென்றே
என்னை அழைக்கவில்லை.
அழைத்திருந்தால் நானும்
வந்திருப்பேன்.

"தாத்தா! எனக்காக அவ்வளவு தூரம் நீங்கள் பயப்படுகிறீர்களா? என்னை அவ்வளவு கையினாலாகாதவன் என்று எண்ணி விட்டீர்களா?" என்று கேட்டான் கரிகாலன்.

"இல்லை, தம்பி! இல்லை! நீ எத்தகைய வீராதி வீரன் என்பது எனக்குத் தெரியாதா? கொடிய ஆயுதங்களைத் தரித்த பதினாயிரம் பகைவர்களின் நடுவில் நான் உன்னைத் தன்னந்தனியாக நம்பி அனுப்புவேன். ஆனால் கண்ணீர் பெருக்கி உன் மனத்தைக் கலங்கச் செய்யக் கூடிய ஒரு பெண்ணின் முன்னால் உன்னைத் தனியாக அனுப்புவதற்கு மட்டும் பயப்படுகிறேன்."

"சம்புவரையர் மகள் அப்படியெல்லாம்
ஜாலவித்தையில் தேர்ந்தவள் என்று
நான் கேள்விப்படவில்லை, தாத்தா!
ஆண் மக்கள் முன்னால் வருவதற்கே
அஞ்சக்கூடிய பெண்ணாம் அவள்;
கந்தமாறன் சொல்லியிருக்கிறான்.
நானும் அப்படியெல்லாம்
அவசரப்பட்டுத் தாய் தந்தையர் சம்மதம்
இல்லாமல் ஒரு காரியத்தை
செய்துவிடமாட்டேன். உங்களுடைய
பழங்குடியில் பிறந்த இரண்டு பெண்கள்
இன்னும் மணமாகாமல்
இருக்கிறார்கள் என்பதும் எனக்கு
நன்றாகத் தெரியும்.."

"ஆதித்தா, அதைப் பற்றிச் சிந்தனையே
எனக்கு இல்லை. என் முத்த மகனுடைய
பெண்கள் இரண்டு பேர் திருமணப்

பிராயம் வந்தவர்கள்
இருக்கிறார்கள்தான். ஆனால்
அவர்களை உன் கழுத்தில் கட்டும்
எண்ணம் எனக்குச் சிறிதும் இல்லை.
ஏற்கெனவே சோழ நாட்டுச் சிற்றரசர்கள்
பலரும் என் மீது பொறாமையும்,
பகைமையும் கொண்டிருக்கிறார்கள்.
இதுவும் வேறு சேர்ந்துவிட்டால் கேட்க
வேண்டியதில்லை. அதற்குப் பதிலாகச்
சம்புவரையர் மகளையே நீ கட்டிக்
கொண்டால் நான் ஒருவாறு திருப்தி
அடைவேன். எனக்கோ வயது
அதிகமாகி விட்டது; உடல் தளர்ந்து
விட்டது. சில சமயம் உள்ளமும்
நெகிழ்ந்துவிடுகிறது. மறுபடியும் என்
அருமைப் பேரனைக்
காணமாட்டேனோ, இதுதான் உன்னை
நான் பார்ப்பது கடைசி முறையோ

என்றெல்லாம் சில சமயம் எண்ணிக்
கொள்கிறேன். இனிமேல் என்னால்
உனக்கு உதவி எதுவும் இல்லை. புதிய
சினேகிதர்கள் சிலர் உனக்கு அவசியம்
வேண்டும். உன் விஷயத்தில் சிரத்தை
கொள்ளக் கூடியவர்கள்
வேண்டும். ஆகையால் சம்புவரையர்
மகளை நீ மணந்து கொண்டால் நான்
உண்மையில் மகிழ்ச்சியே
அடைவேன்."

"தாத்தா! உங்கள் மகிழ்ச்சிக்காகக் கூட
அதை நான் செய்ய முடியாது.
சம்புவரையர் மாளிகைக்கு நான்
விருந்தாளியாகப் போவது அவருடைய
சினேகத்தை விரும்பியும் அல்ல; அவர்
மகளை மணம் புரியவும் அல்ல. நீங்கள்
அதுபற்றி நிம்மதியாயிருக்கலாம்."

"அப்படியானால் எதற்காகப் போகிறாய், குழந்தாய்! என்னிடம் உண்மையைச் சொல்லக் கூடாதா? உன்னுடைய நண்பர்கள் இருவரும் பேசிக் கொண்டிருந்ததில் சில வார்த்தைகள் அவ்வப்போது என் காதில் விழுந்தன. பெரிய பழுவேட்டரையன் அறுபது வயதுக்கு மேல் கலியாணம் செய்து கொண்டானே, அந்த மோகினிப் பிசாசு உனக்கு ஓலை அனுப்பியிருக்கிறாள் என்று ஂ, அதனாலேதான் நீ கடம்பூர் வரச் சம்மதித்தாய் என்றும் அவர்கள் பேசிக் கொண்டார்கள் அது உண்மையா?"

"ஆம் தாத்தா! அது உண்மைதான்!"
என்றான் ஆதித்த கரிகாலன்.

"கடவுளே! இது என்ன காலம்?

கரிகாலா! நான் சொல்வதைக் கேள். நீ
பிறந்த சோழ குலம் இரண்டாயிரம்
ஆண்டுகளாக வாழையடி வாழையாக
வந்த பெருமை பெற்ற குலம்.

உன்னுடைய மூதாதைகள் சிலர்
உலகத்தை ஒரு குடையில் ஆண்ட
சக்கரவர்த்திகளாயிருந்திருக்கிறார்கள்.
சில சமயம் உறையூரையும் அதன்
சுற்றுப்புறத்தையும் மட்டும் ஆண்ட
குறுநில

மன்னர்களாயிருந்திருக்கிறார்கள். சிலர்
ஏகபத்தினி விரதம் கொண்டு
இராமபிரானைப் போல இருந்ததுண்டு.
சிலர் பல தாரங்களை மணம் செய்து
கொண்டு வீரப் புதல்வர்கள் பலரை
ஈன்றதுண்டு. சிலர் சிவபக்தர்கள்; சிலர்

திருமாலின் பக்தர்கள். சிலர்
'சாமியுமில்லை; பூதமுமில்லை' என்று
சொல்லி வந்தார்கள். ஆனால்
அவர்களில் யாரும் தங்கள் நடத்தையில்
களங்கமுண்டாகுமாறு நடந்ததில்லை.
பிறன் மனை விழைந்ததில்லை.
குழந்தாய்! கன்னிப்
பெண்களாயிருப்பவர்கள் எத்தனை
பேரை வேண்டுமானாலும் மணந்து
கொள். உன் பாட்டனின் தந்தை - புகழ்
பெற்ற பராந்தகச் சக்கரவர்த்தி, ஏழு
பெண்களை மணந்து கொண்டார்,
அவரைப் போல் நீயும் மணந்துகொள்.
ஆனால் பெரிய பழுவேட்டரையனை
மணந்து கொண்ட மாயமோகினியைக்
கண்ணெடுத்தும் பாராதே!"

"மன்னிக்க வேண்டும் தாத்தா! அந்த

மாதிரி குற்றம் ஒன்றும் நான்
செய்யமாட்டேன். சோழ குலத்துக்கும்
மலையமான் குலத்துக்கும் களங்கம்
உண்டு பண்ண மாட்டேன்!"

"அப்படியானால் அவள்
அழைப்புக்காக ஏன் போகிறாய்?
குழந்தாய்?"

"உண்மையை உங்களிடம்
சொல்லிவிட்டே போகிறேன்.
அவளுக்கு ஒரு சமயம் நான் ஒரு
பெரிய தீங்கு செய்தேன். அதற்காக
அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக்
கொள்ளப் போகிறேன்" என்றான்
கரிகாலன்.

"இது என்ன வார்த்தை? ஒரு ப

ெண்ணிடம் நீ மன்னிப்புக் கேட்டுக்
கொள்வதாவது? என் காதினால் கேட்கச்
சகிக்க வில்லையே?" என்றார்
மலையமான்.

ஆதித்த கரிகாலன் சிறிது நேரம்
தலைகுனிந்த வண்ணமாக இருந்தான்.
பிறகு மனத்தைத் திடப்படுத்திக்
கொண்டு, பாட்டனாரிடம் பழைய
வரலாற்றை ஒருவாறு கூறினான்.
வீரபாண்டியனைத் தான் தேடிச் சென்று
அவன் ஒளிந்திருந்த இடத்தைக்
கண்டுபிடித்ததையும், நந்தினி
குறுக்கிட்டு உயிர்ப்பிச்சை
கேட்டதையும், தான் அதைக்
கேட்காமல் ஆத்திரப்பட்டு அவனைக்
கொன்றதையும் அதுமுதலாவது தன்
மனம் நிம்மதியில்லாமல்

அலைப்புறுவதையும் பற்றி விவரமாகக் கூறினான்.

"அந்த ஞாபகம் என்னை ஓயாமல் கஷ்டப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. தாத்தா! அவளை ஒரு தடவை பார்த்து மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டால்தான் என் மனம் நிம்மதி அடையும். அவளும் போனதையெல்லாம் மறந்துவிடத் தயாராகியிருப்பதாகக் காண்கிறது. இராஜ்யத்தில் குழப்பம் விளையாமல் பார்த்துக் கொள்வதிலும் சிரத்தைக் கொண்டிருக்கிறாள். அதற்காகவே என்னை அழைத்திருக்கிறாள். போகும் காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு வெகு சீக்கிரமாகவே காஞ்சிக்குத் திரும்பி விடுவேன், தாத்தா! திரும்பி வந்ததும் என் தம்பியைக் கண்டு பிடித்துக்

கொண்டு வருவதற்காகக் கப்பல் ஏறிப் புறப்படுவேன்" என்றான் ஆதித்த கரிகாலன்.

கிழவர் மலையமான் ஒரு பெருமூச்சுவிட்டு, "இதுவரையில் விளங்காமலிருந்த பல விஷயங்கள் இப்போது எனக்கு விளங்குகின்றன. இன்று வரை மர்மமாக இருந்த பல காரியங்கள் அர்த்தமாகின்றன. விதியை வெல்ல யாராலும் முடியாது என்பது நிச்சயந்தான்!" என்றார்.

[பக்க தலைப்பு](#)

நான்காம் அத்தியாயம்
ஐயனார் கோவில்

கெடில நதிக் கரையில் பாட்டனும்
பேரனும் பேசிக் கொண்டிருந்த அதே
சமயத்தில் கொள்ளிடத்தின்
வடகரையில் உள்ள திர
க்கானாட்டுமுள்ளூர் என்னும் ஊரில்
பழைய நண்பர்களான
ஆழ்வார்க்கடியானும்,
வந்தியத்தேவனும் ஒரு விநோதமான
காரியத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.
அக்காலத்தில் வட காவேரியாகிய
கொள்ளிடமும் தென் காவேரியைப்
போலவே புண்ணிய நதியாகக்
கருதப்பட்டு வந்தது. துலா மாதத்தில்
தினந்தோறும் கானாட்டுமுள்ளூர்
ஆலயத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள

சிவபெருமான் ரிடபாருடராகக்
கொள்ளிடக் கரைக்கு எழுந்தருளி
ஸ்நானத்துக்கு வந்துள்ள பக்தர்களுக்குச்
சேவை தருவது வழக்கம். மத்தியான
வேளையில் ஒவ்வொரு நாளும்
உற்சவமாகவே இருக்கும். அக்கம்
பக்கத்து கிராமங்களிலிருந்து பக்தர்கள்
திரண்டு வருவார்கள். விஷ்ணு கோயில்
அந்த ஊரில் சிறிதாக இருப்பினும்
அந்தக் கோயிலிலிருந்தும் பகவான்
கருட வாகனத்தில் ஆரோகணித்துக்
கொள்ளிடக் கரைக்கு எழுந்தருளுவார்.

இவ்விதம் துலா மாதத்தில் வட
காவேரியில் ஸ்நானம் செய்வதற்காக
வந்து கூடியிருந்த
ஜனக்கூட்டத்தினிடையே
ஆழ்வார்க்கடியான் ஒரு நாவல்

கிளையை மண்ணில் நட்டு வைத்து
கொண்டு, "நாவலோ நாவல்! நாவலோ
நாவல்! இந்த நாவலத் தீவில்
வைஷ்ணவ சமயமே மேலான சமயம்
என்று நிலைநாட்டுவதற்கு வாதப் போர்
புரிய வந்துள்ளேன். சைவர்கள்,
சாக்தர்கள், அத்வைதிகள்,
காபாலிகள், காளாமுகர்கள்,
புத்தர்கள், சமணர்கள் யார்
வேணுமானாலும் வாதப் போர் புரிய
வரலாம். அவர்கள் வெற்றி பெற்றால்
அவர்களை என் தோள் மீது தூக்கி
வைத்துக் கொண்டு ஊரைச் சுற்றி வலம்
வருவேன், அவர்கள் தோற்றால்
இடுப்புத் துணியைத் தவிர
மற்றதையெல்லாம் இங்கே கொடுத்து
விட்டுப் போக வேணும்! நாவலோ
நாவல்" என்று கத்திக் கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்கு முன்னால் ருத்திராட்ச
மாலைகள், மகர கண்டிகள்,
கமண்டலங்கள், குண்டலங்கள், பட்டுப்
பீதாம்பரங்கள், பொற்காசுகள்
ஆகியவை குவிந்து கிடந்தன.
இவற்றிலிருந்து வெகு நேரம்
வாதமிட்டுப் பலரை வாதப் போரில்
வென்றிருக்க வேண்டும் என்பது
தெளிவாயிருந்தது. அவனுக்குப்
பக்கத்தில் கடம்பமரம் ஒன்றில் சாய்ந்து
கொண்டு வந்தியத்தேவன் கையில்
உருவிய கத்தியுடன் நின்று
கொண்டிருந்தான். இப்போது
அவனுடைய அரையில் உடுத்திய ஒரு
துணியும், கையில் ஒரு கத்தியும் மட்டும்
தான் இருந்தன. அவனுடைய
தோற்றத்திலிருந்து ஆழ்வார்கடியான்
மீது பலாத்காரத்தைப் பிரயோகிக்கப்

பார்த்தவர்களை அவன் கத்தியை வீசிப்
பயமுறுத்தி அனுப்பியிருக்க வேண்டும்
என்று தோன்றியது. அந்தச் சமயத்தில்
கூட்டமாகவும், கோஷித்துக் கொண்டும்
வந்த சைவர் கூட்டம் ஒன்றைப் பார்த்து
அவன் கூறிய மொழிகளிலிருந்தும் அது
வெளியாயிற்று.

"எச்சரிக்கை! நியாயமாக வாதப் போர்
செய்வோர் செய்யலாம். அத்துமீறி இந்த
வைஷ்ணவன் மீது யாராவது கையை
வைத்தால் இந்த வாளுக்கு
இரையாவார்கள்!" என்று கூறியதுடன்,
கத்தியையும் இரு முறை சுழற்றினான்.
கோபத்துடன் வந்த சைவர்கள்
சாந்தமடைந்தார்கள். அவர்களில்
ஒருவர், "ஓ வைஷ்ணவனே! ஏதோ நீ
இன்றைக்கு வாதத்தில் ஜெயித்து

விட்டதாக எண்ணிக் கர்வம்
கொள்ளாதே! திருநாரையூருக்குப் போ!
அங்கே உன்னை வாதில் வென்று
புறமுதுகிட்டு ஓடச் செய்யக்கூடிய
நம்பியாண்டார் நம்பி இருக்கிறார்!"
என்றார்.

"உங்கள் திருநாரையூர் நம்பியைத்
திருநாராயணபுரத்து அனந்த பட்டரிடம்
வந்து வாதமிடச் சொல்லுங்கள்! அங்கே
நானும் ஒருவேளை இருந்தாலும்
இருப்பேன்!" என்று கூறினான்
ஆழ்வார்க்கடியான்.

பலமுறை அவன் "நாவலோ நாவல்!"
என்று கூவியும் யாரும் புதிதாக
வாதமிட வரவில்லை. எனவே, நாவல்
கிளையை எடுத்துவிட்டுச் சங்கு சக்கரம்

பொறித்த வெற்றிக் கொடியை
ஆழ்வார்க்கடியான் நட்டான்.பக்கத்தில்
நின்று எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்
கொண்டிருந்த வைஷ்ணவர்கள் சிலர்
உடனே அருகில் வந்து அவனைத் தூக்
்கித் தோளில் வைத்துக்கொண்டு,

"நாராயணனே நம் தெய்வம்!

நாமெல்லாரும் துதி செய்வம்!"

என்று பாடிக் கொண்டு கூத்தாடினார்கள்.
பிறகு அவர்கள், "வீர வைஷ்ணவனே!
எங்கள் இல்லத்துக்கு வந்து அமுது
செய்து அருள வேண்டும்!" என்று
பிரார்த்தித்தார்கள். "அங்ஙனமே
ஆகுக!" என்று ஆழ்வார்க்கடியான்

கம்பீரமாகக் கூறிவிட்டு
வந்தியத்தேவனையும் அழைத்துக்
கொண்டு சென்றான். இருவரும்
புளியோதரை, திருக்கண்ணமுது,
ததியோன்னம் ஆகியவற்றை வயிறு
முட்டும்படி ஒரு கை பார்த்தார்கள்.
ஆழ்வார்க்கடியான் தான் வாதப் பேரில்
சம்பாதித்த பொருள்களில்
அங்கவஸ்திரமாக அணியக்கூடிய
பீதாம்பரம் ஒன்றை மட்டும்
வந்தியத்தேவனிடம் கொடுத்து விட்டு
மற்றவற்றை ஸரீ வைஷ்ணவர்களிடம்
கொடுத்து அவற்றின்
பெறுமானத்துக்குப் பொற்கழஞ்சுகள்
பெற்றுக் கொண்டான். வைஷ்ணவ
சமயத்தின் மேன்மையை நிலைநாட்டிக்
கொண்டு வடக்கே ஹரித்வாரம்
வரையில் போக வேண்டியிருப்பதால்

தனக்குப் பொற்காசுகள் தேவை
என்பதாக அவன் தெரிவித்துக்
கொண்டான். ஸரீவைஷ்ணவர்களும்
மனமுவந்து பொருள்களின்
பெறுமானத்துக்கு அதிகமாகவே
பொற்காசுகள் கொடுத்தார்கள். பெற்றுக்
கொண்டு ஆழ்வார்க்கடியானும்
வந்தியத்தேவனும் பிற்பகலில்
கடம்பூரை நோக்கிப்
பிரயாணமானார்கள்.

கொள்ளிடத்தில் அப்போது
பெருவெள்ளம் போய்க்
கொண்டிருந்தபடியால் அவர்கள்
ஏறிவந்த குதிரைகளைக் கொண்டு
வரமுடியவில்லை. அவர்கள் நதியைக்
கடந்த ஓடத்தில் ஜனங்கள் அதிகமாக
ஏறியிருந்தபடியால், படகு கரையை

அடையும் சமயத்தில் கவிழ்ந்துவிட்டது.
மற்றவர்களைப் போல்
வந்தியத்தேவனும் ஆற்று வெள்ளத்தில்
விழுந்து நீந்திக் கரை சேர
வேண்டியதாயிற்று. அச்சமயம்
அத்தனை காலமாக எத்தனையோ
நெருக்கடியான நிகழ்ச்சிகளிலும்
வந்தியத்தேவன் காப்பாற்றிக் கொண்டு
வந்த அவனுடைய அரைக்கச்சச் சுர
ுளும் அதில் அவன் பத்திரப்படுத்தி
வைத்திருந்த இலச்சினைகளும்,
இளையபிராட்டி தந்த ஓலையுங்கூட நதி
வெள்ளத்தில் போய்விட்டன.
அவற்றுடன் இருந்த பொன்
நாணயங்களும் போய்விட்டன. புதிய
குதிரைகள் வாங்குவதற்குப் பணம்
சேகரிப்பதற்காவே மேற்கூறிய
யுக்தியை அவர்கள் கையாண்டார்கள்.

யுக்தி பலித்துக் கொஞ்சம் பணமும்
கிடைத்தது. ஆனால் அந்த கிராமாந்தரப்
பகுதிகளில் குதிரை எங்கும் விலைக்குக்
கிடைக்காது என்றும் தெரிந்தது. கடம்பூர்
கிராமத்தில் வாரம் ஒருநாள்
நடைபெறும் சந்தையில் ஒருவேளை
குதிரைகள் விற்பனைக்கு வரலாம்;
இல்லாவிடில் திருப்பாதிரிப்புலியூர்
சென்று வாங்க வேண்டும்.

கடம்பூருக்குப் போவதா, வேண்டாமா
என்பது பற்றி அந்த நண்பர்களுக்குள்
விவாதம் நடந்தது. அதில் உள்ள சாதக
பாதகங்களைப் பற்றி விவாதித்தார்கள்.
கடம்பூரில் ஆதித்த கரிகாலரின்
வருகையைப் பற்றி ஏதேனும் செய்தி
கிடைத்தாலும் கிடைக்கலாம்.
காஞ்சியிலிருந்து புறப்பட்டு விட்டாரா,

எந்த வழியாக வருகிறார் என்று
ஏதேனும் தகவல் தெரிந்தால் நல்லது
அல்லவா? ஆனால் கடம்பூரில்
தெரிந்தவர்களின் கண்ணில் படக்
கூடாது. கந்தமாறனைச் சந்திக்க நேர்ந்து
விட்டால் ஆபத்தாய்ப் போய்விடும்.
ஒருவேளை பழுவேட்டரையரின்
பரிவாரங்கள் இதற்குள் வந்திருந்தால்,
அதுவும் தொல்லைத்தான்!

"வைஷ்ணவனே! உனக்குத்தான்
இரவில் சுவர் ஏறிக் குதிக்கத் தெரியுமே?
சம்புவரையர் குதிரை லாயத்திலிருந்து
இரண்டு குதிரைகளைக் கொண்டு வந்து
விடலாமே?" என்றான்
வந்தியத்தேவன்.

"நான் சுவர் ஏறிக் குதிப்பேன் ஆனால்

குதிரைகளுக்குச் சுவர் ஏறிக் குதிக்கத் தெரிய வேண்டுமே?" என்றான் வைஷ்ணவன்.

"பழுவூர்ப் பரிவாரங்கள் அங்கே வந்திருந்தால், இரண்டு குதிரைகளை அடித்துக் கொண்டு போகலாம். அவர்கள் முன்னொரு சமயம் கடம்பூரில் என்னுடைய குதிரையை விரட்டியடித்தார்கள் அல்லவா? அதற்குப் பழிக்குப் பழி வாங்க வேண்டும்", என்றான் வாணர் குல வீரன்.

சில மாதங்களுக்கு முன்பு கடம்பூரில் அவர்கள் சந்தித்தது பற்றியும் அன்று இரவு நடந்த அபூர்வ சம்பவங்களைப் பற்றியும் வழி நெடுகப் பேசிக் கொண்டு

வந்தார்கள். இருவரும் சூரியன்
அஸ்தமிக்கும் சமயத்துக்குக் கடம்பூரை
அடைந்தார்கள். கடம்பூர் அவர்கள்
எதிர்பார்த்ததுபோல் அமார்க்களப்பட்டுக்
கொண்டுதானிருந்தது. அரண்மனையும்
கோட்டை வாசலும் கொடிகளாலும்
தோரணங்களாலும் தொங்கல்
மாலைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு
விளங்கின. கோட்டை வாசலிலும் சரி,
மதிள் சுவரைச் சுற்றியும் சரி, முன்னை
விடக் காவல் பலமாக இருந்தது.
பட்டத்து இளவரசர் ஆதித்த கரிகாலர்
வருகிறார் என்றால் கேட்க வேண்டுமா?
அதே சமயத்தில் தனாதிகாரி பெரிய
பழுவேட்டரையரும் ராணியுடன் வரப்
போகிறார். இரண்டு பேருடைய
பரிவாரங்களும் வருவார்கள். சில
நாள்களுக்கு ஊர் தடபுடல்

பட்டுக்கொண்டுதானிருக்கும்.

இதையெல்லாம் பற்றிக் கடம்பூர்க்
கடைத்தெருவில் ஜனங்கள் பேசிக்
கொண்டிருந்ததை இரு நண்பர்களும்
கேட்டார்கள். ஜனங்கள் பேச்சிலிருந்து
இரு சாராரும் இன்னும் வந்து
சேரவில்லை என்று தெரிந்தது.

சம்புவரையர் மகன் கந்தமாறன் ஆதித்த
கரிகாலரை அழைத்து வரக் காஞ்சிக்கே
புறப்பட்டுப் போயிருக்கிறான் என்றும்
தெரிந்தது. இந்தப் பரபரப்பான
பேச்சுக்களுக்கிடையில் சிலர் 'கடல்
கொண்டு விட்ட இளவரசன்
அருள்மொழிவர்மனைப் பற்றியும்
மெல்லிய குரலில் பேசினார்கள்.
அவ்வளவு பெரிய துக்க சம்பவம்
நடந்திருக்கும் போது இங்கே

விருந்துகளுக்கும்

களியாட்டங்களுக்கும் ஏற்பாடு நடந்து
வருவது பலருக்குப் பிடிக்கவில்லை
என்பது ஜாடைமாதையாக அவர்கள்
பேசிக் கொண்டதிலிருந்து தெரிந்தது.

ஆழ்வார்க்கடியானும், வந்தி த்தேவனும்
இந்தப் பேச்சுகளையெல்லாம் காது
கொடுத்துக் கேளாதவர்கள் போல்
கேட்டுக் கொண்டு ஊரைத் தாண்டிப்
போனார்கள். ஊருக்குள் எங்கேயும்
இரவு தங்க அவர்கள் விரும்பவில்லை.
ஊருக்கு அப்பால் சமீபத்தில்
எங்கேயாவது பாழடைந்த மண்டபம்
அல்லது சத்திரம் சாவடி இல்லாமலா
போகும்? அப்படியில்லாவிட்டால்,
இரவு வீரநாராயணபுரத்துக்குப் போய்த்
தங்கி விடுவது நல்லது. அங்கேயுள்ள

பெரிய பெருமாள் கோயிலின்
நூற்றுக்கால் மண்டபத்தில் நிம்மதியாகப்
படுத்து உறங்கலாம். முதன் நாள் இரவு
நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பிறகு ஓர் இரவு நல்ல
தூக்கம் அவர்களுக்கு
அவசியமாயிருந்தது. கடம்பூரைத்
தாண்டிச் சாலையோடு சிறிது தூரம்
சென்றதும் அடர்த்தியான மூங்கில் காடு
ஒன்றும் அதற்குள் ஐயனார் கோவில்
ஒன்றும் தெரிந்தன. "வைஷ்ணவரே!
இனிமேல் என்னால் நடக்க முடியாது.
இரவு இந்தக் கோயிலில்
படுத்திருக்கலாம். யார் கண்ணிலும்
படாமலிருப்பதற்கு இது நல்ல இடம்!"
என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"அப்பனே! நீ சொல்வது தவறு
இம்மாதிரி இடங்களுக்கு

நம்மைப்போல் இன்னும் யாராவது
வந்து சேர மாட்டார்கள் என்பது என்ன
நிச்சயம்?" என்றான்
ஆழ்வார்க்கடியான்.

"அப்படி வருகிறவர்கள் குதிரைகளுடன்
வந்தவர்களானால் ரொம்ப நல்லது"
என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"இந்த மூங்கில் காட்டுக்குள் எந்தக்
குதிரையும் நுழைய முடியாது.
மனிதர்கள் நுழைந்து செல்வதே
கடினமான காரியம் ஆயிற்றே!"

"எங்கேயாவது ஒற்றையடிப் பாதை
ஒன்று இல்லாமற் போகாது. கோயில்
பூசாரி வரக்கூடிய வழியேனும்
இருந்துதானே ஆகவேண்டும்?"

இருவரும் அடர்த்தியாக மண்டிக் கிடந்த
மூங்கில் புதர்களைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து,
கடைசியாகக் குறுகலான ஒற்றையடிப்
பாதை ஒன்றைக் கண்டுபிடித்தார்கள்.
அதன் வழியாக உடம்பில் முட்கள்
கீறாமல் நடந்து போவது மிகவும் பிரயா
யாக இருந்தது. இவ்விதம் சிறிது
தூரம் சென்ற பிறகு கொஞ்சம்
இடைவெளி காணப்பட்டது. அதில்
சிறிய ஐயனார் கோவில் இருந்தது.
கோவிலுக்கு எதிரே பலி பீடமும்
அதையொட்டி மண்ணினால் செய்து
காளவாயில் சுடப்பட்ட யானைகளும்
குதிரைகளும் வரிசையாக
வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஐயனாருக்கு
வேண்டுதல் செய்து கொள்ளும்
பக்தர்கள் இவ்விதம் மண்ணினால்

செய்த குதிரைகளும் யானைகளும்
கொண்டு வந்து வைப்பது வழக்கம்.

அவற்றை பார்த்ததும் வந்தியத்தேவன்,
"குதிரைகளைப் பற்றி இவ்வளவு
கவலைப்படுகிறோமே? ஐயனாரைக்
கேட்டு இரண்டு குதிரைகள் வாங்கிக்
கொள்ளலாமே?" என்றான்.

"மண் குதிரையை நம்பி ஆற்றில்
இறங்கக் கூடாது என்ற பழமொழி
தெரியாதா!" என்றான்
ஆழ்வார்க்கடியான்.

"வைஷ்ணவனே! எங்கள் ஐயனார்
மிகவும் சக்தி வாய்ந்த தெய்வம். கேட்ட
வரத்தை உடனே கொடுக்கக்கூடியவர்,
உங்கள் விஷ்ணுவைப் போல்

பக்தர்களைத் தவிக்கவிட்டுப் பட்டப் பகலில் தூங்கிக் கொண்டிருப்பவர் அல்ல!" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"அப்படியானால் இந்த மண் குதிரைகளுக்கு உயிர் கொடுத்தாலும் கொடுப்பார் என்று சொல்லு! ரொம்ப நல்லதாய்ப் போயிற்று. பணம் மிச்சம்!"

"உண்மையான பக்தி இருந்தால், மண் குதிரைகளும் உயிர் பெறும்! பார்க்கப் போனால் நம்முடைய உடம்புகள் மட்டும் என்ன? பிரம்மதேவன் மண்ணினால் செய்து உயிர் கொடுத்ததுதானே?"

"நன்கு சொன்னாய், தம்பி! இந்த உடம்பு மண்ணினால் செய்த உடம்பு

என்பதை மறந்துவிடுகிறோம். அதை
அடிக்கடி ஞாபகப்படுத்திக்
கொள்வதற்காகத் திருமண்ணைக்
குழைத்து நெற்றியிலும், உடம்பிலும்
இட்டுக் கொள்ளும்படி வைஷ்ணவ
ஆச்சாரிய புருஷர்கள்
கட்டளையிட்டிருக்கிறார்கள்!"

வந்தியத்தேவன் "உஷ்!" என்று
சொல்லி, ஆழ்வார்க்கடியானுடைய
கையைப் பிடித்துக் கொண்டு,
இன்னொரு கையினால் எதிரே சுட்டிக்
காட்டினான். சூ ியன் அஸ்தமித்துச்
சிறிது நேரம் ஆகிவிட்டது.
நாலாபுறமும் இருண்ட மூங்கில்
தோப்புக்குள் சூழ்ந்திருந்த அச்சிறிய
இடைவெளியில் மிக மங்கலாகத்
தெரிந்த வெள்ளச்சத்தில் ஐயனாருடைய

வாகனங்கள் உயிர் பெற்று
அசைவதாகத் தோன்றின. ஒரு
யானையும், ஒரு குதிரையும் இடம்
பெயர்ந்து நகர்ந்தன. கண்ணால் கண்ட
இந்த அற்புதத்தை நம்புவதா,
இல்லையா என்று தெரியாமல்
வந்தியத்தேவன் சிறிது நேரம் திகைத்து
நின்றான். ஆனாலும் ஐயனாருடைய
அற்புத சக்தியை ஆழ்வார்க்கடியானுக்கு
உடனே உணர்த்திவிடக் கூடிய
சந்தர்ப்பத்தை இழக்கவும் அவனுக்கு
மனம் வரவில்லை. "வைஷ்ணவரே!
பார்த்தீரா?" என்று அவன்
சொல்வதற்குள், ஆழ்வார்க்கடியான்
அவனுடைய கையை இறுக்கிப் பிடித்து,
உதட்டில் விரல் வைத்துச் சமிக்ஞை
காட்டி, பேச்சை நிறுத்தினான். பின்னர்,
இறுக்கிப் பிடித்த கையினால்

வந்தியத்தேவனைப் பற்றியவாறு
அவனை இழுத்துக் கொண்டு அந்த
மூங்கில் புதருக்குப் பின்னால் சென்று
நன்றாக மறைந்து நின்றான்.

குதிரையும் யானையும் அசைந்து சிறிது
விலகிக் கொடுத்தன அல்லவா? அப்படி
விலகிக் கொடுத்து இடைவெளி
ஏற்பட்ட இடத்தில் ஒரு மனிதனுடைய
தலை மட்டும் தெரிந்தது. அந்தத் தலை
அப்பாலும் இப்பாலும் திரும்பி
நாலுபுறமும் பார்த்தது. ஐயனாருடைய
பலிபீடத்துக்கு பக்கத்தில் இம்மாதிரி
ஒரு தலை மட்டும் தோன்றி நாலா
புறமும் சுழன்று விழித்த காட்சி மிகப்
பயங்கரமாயிருந்தது. எவ்வளவோ
பயங்கரங்களைப் பார்த்திருந்த
வந்தியத்தேவனுடைய மெய்

சிலிர்த்தது; ஆனால் தன்னைப்
பிடித்திருந்த ஆழ்வார்க்கடியான் கை
சிறிதும் நடுக்கமுறாமலும் தளராமலும்
இருந்ததை அறிந்து வந்தியத்தேவன்
நெஞ்சறுதி கொண்டான்.

இவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்
போதே அந்தத் தலை எழும்பி மேலே
வந்தது. ஒரு மனிதனுடைய மார்பு
வரையில் தெரிந்தது. பிறகு அம்ம
னிதன் முழுமையான உருவத்துடன்
கிளம்பி மேலே வந்தான். அம்மனிதன்
வெள்ள வந்த இடத்தில் ஒரு சிறிய
பிளவு, கரிய, இருள் சூழ்ந்த பாதாள
பிலத்துவாரத்தைப் போல, பயங்கரமாக
வாயைத் திறந்து கொண்டிருந்தது. சற்று
உற்றுப் பார்த்த பின்னர் அந்த மனிதன்
யார் என்பதும் அவர்களுக்குத்

தெரிந்துவிட்டது. கடம்பூர் மாளிகையில்
பணியாளனாக இருந்துகொண்டே
ரவிதாஸனுடைய சதிக் கும்பலிலும்
சேர்ந்திருந்த இடும்பன்காரிதான் அவன்.

இதை இருவரும் ஏக காலத்தில் அறிந்து
கொண்டதும் ஒருவரையொருவர்
பார்த்துத் தங்கள் வியப்பைச்
சமிக்ஞையினாலேயே தெரிவித்துக்
கொண்டார்கள். இடும்பன்காரி
திறந்திருந்த துவாரத்தை அப்படியே
விட்டு விட்டு, மறுபடியும் ஒரு தடவை
சுற்று முற்றும் பார்த்துவிட்டு ஐயனார்
கோவிலை நோக்கி நடந்தான். கோவில்
கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே
போனான். சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம்
கோயிலுக்குள்ளேயிருந்து முணுக்கு
முணுக்கு என்று வெளிச்சம் தெரிந்தது,

கோயிலுக்குள்

விளக்கேற்றப்பட்டிருக்கிறது என்பதை
அறிந்து கொண்டார்கள்.

"தம்பி! இதைப் பற்றி என்ன
நினைக்கிறாய்?" என்று
முணுமுணுக்கும் குரலில் அடியான்
கேட்டான்.

"ஐயனார் சக்தியுள்ள தெய்வம் என்று
நினைக்கிறேன்; குதிரைக்கு உயிர்
வந்ததைப் பார்க்கவில்லையா?"
என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"அது சரி! இப்போது வந்தானே,
அவனைப் பற்றி என்ன
நினைக்கிறாய்?"

"அவன் ஐயனார் கோவில் பூசாரி
போலிருக்கிறது நாமும் போய்ச் சுவாமி
தரிசனம் செய்யலாமா?"

"கொஞ்சம் பொறு! இன்னும் யாராவது
சுவாமி தரிசனத்துக்கு வருகிறார்களா
என்று பார்த்துக் கொள்ளலாம்."

"இன்னும் யாரேனும் வருவார்கள்
என்று நினைக்கிறீர்களா?"

"பின் எதற்காக இவன் விளக்குப்
போடுகிறான்?"

"பூசாரி கோவிலுக்கு விளக்குப்
போடுவதில் ஆச்சரியம் என்ன?"

"தம்பி! அவன் யார் என்று

தெரியவில்லையா?"

"நன்றாய்த் தெரிகிறது, கொள்ளிடத்தின் தென் கரையில் எனக்குக் குதிரை வாங்கிக் கொண்டு வந்து கொடுத்தானே? அந்த இடும்பன்காரி இவன்தான்! இப்போதும் இவனிடம் குதிரை கேட்கலாம் என்று பார்க்கிறேன்.."

"நல்ல யோசனை செய்தாய்."

"உமக்குப் பிடிக்கவில்லையா?"

"இடும்பன்காரி உனக்குக் குதிரை வாங்கிக் கொடுத்தவன் மட்டும் அல்ல; ரவிதாஸன் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவன்."

"அப்படியானால் இன்னொரு நல்ல யோசனை தோன்றுகிறது."

"என்ன? என்ன?"

"இடும்பன்காரி ஐயனார் கைங்கரியத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் போது, அவன் எங்கிருந்து வந்து முளைத்தான் என்பதைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டு வரலாம் என்று எண்ணுகிறேன்."

"அது எப்படி முடியும்?"

"அவன் வெளியே வந்த துவாரத்தில் நான் உள்ளே போக முடியாதா?"

"முடியலாம், ஆனால் அதில் உள்ள

அபாயங்கள்..."

"அபாயம் இல்லாத காரியம் எது?"

"அப்புறம் உன் இஷ்டம்?"

"வைஷ்ணவரே! நீங்கள் இங்கேயிருந்து என்ன நடக்கிறதென்று பார்த்துக் கொண்டிருங்கள்..."

"அதற்கென்ன கஷ்டம்? நான் இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். சுரங்க வழி எங்கே போகும் என்று உனக்கு ஏதாவது தோன்றுகிறதா?"

"தோன்றுகிறது சுவாமி, தோன்றுகிறது! அது சரிதானா என்று தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்."

"அதை நீ எதற்காகத் தெரிந்து கொள்ள வேணும்?"

"ஏதேனும் ஒரு சமயத்தில் உபயோகப்படலாம். யார் கண்டது?"

அச்சமயம் சற்றுத் தூரத்தில் வேறு பேச்சுக் குரல்கள் கேட்டன.

"தாமதிப்பதற்கு நேரமில்லை வைஷ்ணவரே! நான் திரும்பி வருகிற வரையில் இங்கேயே இருப்பீர் அல்லவா? அல்லது சுக்கிரீவன் வாலிக்குச் செய்தது போல் செய்துவிடுவீரா!"

"உயிர் உள்ள வரையில் இங்கேயே

இருக்கிறேன் ஆனால் நீ திரும்பி
வருவது என்ன நிச்சயம்?"

"உயிர் இருந்தால் நானும் திரும்பி
வருவேன்..."

இவ்விதம் சொல்லிக் கொண்டே
வந்தியத்தேவன் நாலே பாய்ச்சலில்
துவாரம் தெரிந்த இடத்தை நோக்கி
ஓடினான். அதற்குள் இறங்கினான், மறு
கணமே அந்த இருண்ட பள்ளத்தில்
மறைந்தான். பிலத்துவாரம் அவனை
அப்படியே விழுங்கி விட்டதாகத்
தோன்றியது.

கோயிலுக்குள் சென்றிருந்த
இடும்பன்காரி வெளியே வந்து சுற்று
முற்றும் பார்த்தான், திறந்திருந்த

துவாரம் கண்ணில் பட்டது. உடனே அவ்விடம் சென்று பலி பீடத்துக்குப் பக்கத்தில் நாட்டப்பட்டிருந்த சூலாயுதத்தைச் சுழற்றித் திருகினான்.

இடம் பெயர்ந்து அகன்றிருந்த யானையும் குதிரையும் மறுபடியும் நெருங்கி வந்தன. துவாரம் அடைப்பட்டு இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்துவிட்டது! இந்தக் காரியத்தைச் செய்துவிட்டு இடும்பன்காரி மறுபடியும் வாசற்படியண்டை வந்தான். அதே சமயத்தில் ரவிதாஸன், சோமன் சாம்பவன் முதலியவர்களும் வேறு திசையிலிருந்து வந்து சேர்ந்தார்கள். ஆழ்வார்க்கடியான் மூங்கில் காட்டுக்குப் பின்னால் இன்னும் நன்றாக மறைந்து கொண்டான். கோவில்

வாசற்படி மேல் ரவிதாஸன் உட்கார்ந்து
கொண்டான். மற்றவர்கள் அவன் எதிரே
தரையில் அமர்ந்தார்கள்.

"தோழர்களே! நாம் கைக் கொண்ட
விரதம் நிறைவேறும் சமயம்
நெருங்கிவிட்டது!" என்றான்
ரவிதாஸன்.

"இவ்வாறுதான் ஆறு மாதமாக
'நெருங்கிவிட்டது' 'நெருங்கிவிட்டது'
என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம்"
என்றான் ஒருவன்.

"ஆம், அதில் தவறு ஒன்றுமில்லை;
ஆறு மாதமாகவே அந்த நாள் நெருங்கி
வந்து கொண்டிருந்தது. விரல்விட்டு
எண்ணக் கூடிய நாள் கணக்கில்

நெருங்கி விட்டது. ஆதித்த கரிகாலன் காஞ்சியை விட்டுக் கிளம்பிவிட்டான் என்ற செய்தி வந்திருக்கிறது.

திருகோவலூர்க் கிழவன் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தச் செய்த பிரயத்தனம் பலிக்கவில்லையாம்!"

"வழியில் வேறு யார வது தடுத்து நிறுத்த மாட்டார்கள் என்பது என்ன நிச்சயம்?"

"ஆதித்த கரிகாலன் முன் வைத்த காலைப் பின் வைக்கிறவன் அல்ல, இனி யார் தடுத்தாலும் கேட்க மாட்டான்..."

"அவனுடைய சகோதரி சொல்லி அனுப்பிய செய்தி போய்ச் சேர்ந்தால்..."

"அது எப்படிப் போய்ச் சேரமுடியும்?
செய்தி கொண்டு போன
வாலிபனைத்தான் காட்டில் கட்டிப்
போட்டு விட்டு வந்தோமே?"

"அழகுதான்! அவனை இன்று
காலையில் கொள்ளிடத்தின்
வடகரையிலே பார்த்தேன். அவனோடு
நமது இன்னொரு பகைவனும்
சேர்ந்திருக்கிறான்."

"அது யார்?"

"போலி வைஷ்ணவ வேஷதாரி!"

"அப்படியானால் நாம்
ஐக்கிரதையாயிருக்க வேண்டியது

தான். அவர்கள் ஆதித்த கரிகாலனைச் சந்திக்காமல் தடுக்கப் பார்க்க வேண்டும்.

"தும்பை விட்டு வலைப் பிடிக்கிற கதையாக இருக்கிறது. கையில் அகப்பட்டவனை அங்கே ஒரு வழியாகத் தீர்த்திருக்கலாம். ராணி எதற்காக அவனை உயிரோடு விடச் சொன்னாள் என்று தெரியவில்லை...."

"தோழர்களே! எனக்கும் அது அப்போது புரியாமல்தான் இருந்தது. அப்புறம் தெரிந்து கொண்டேன்; ராணி என்னையும் மிஞ்சிவிட்டாள் என்பதை ஒத்துக்கொள்கிறேன். மிக முக்கியமான ஒரு நோக்கத்துடன் தான் வந்தியத்தேவனை உயிரோடு விடச்

சொன்னாள் ராணி. அதை நீங்கள்
இப்போது தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய
அவசியமில்லை. வந்தியத்தேவனைப்
பற்றிக் கவலை வேண்டாம். ஆனால்
அந்த வைஷ்ணவனைக் கண்டால்
சிறிதும் தயங்காமல் உயிரை
வாங்கிவிட்டு மறு காரியம்
பாருங்கள்..." என்றான் ரவிதாஸன்.

பக்க தலைப்பு

ஐந்தாம் அத்தியாயம்
பயங்கர நிலவறை

பிலத் துவாரத்துக்குள் நுழைந்த
வந்தியத்தேவன் சில படிகள் இறங்கிச்
சென்றான். பிறகு சம தரையாக
இருந்தது; மிக மிக இலேசாக வெள்ளச்சம்
தெரிந்தது. பத்துப் பதினைந்து அடி
சென்றான். ஏதோ வண்டிச் சக்கரம் சுற்
ுவது போல் ஒரு சத்தம் கேட்டது.
திடீரென்று இருள் வந்து கவிந்து
அவனை விழுங்கி கொண்டது.
சம்பந்தமில்லாத காரியத்தில் தலையிடக்
கூடாது என்று பல முறை தீர்மானித்துக்
கொண்டதை எண்ணினான். 'நாம்
புறப்பட்ட காரியம் என்ன? எவ்வளவு
முக்கியமானது? அதை விடுத்து
இப்போது இந்தப் பாதாளச் சுரங்க
வழியில் பிரவேசித்தோமே? இது
எங்கே கொண்டு போய்ச் சேர்க்குமோ?
என்னமோ! அங்கே என்னென்ன வகை

அபாயங்கள் காத்திருக்குமோ? என்ன அறிவீனமான காரியத்தில் இறங்கினோம். நம்முடைய அவசர புத்தி நம்மை விட்டு எப்போது போகப் போகிறது?' இந்த எண்ணங்கள் அவன் கால்களின் வேகத்தைக் குறைத்தன. திரும்பிப் போய்விடலாம் என்று எண்ணி, வந்த வழியே திரும்பினான்; படிகள் தட்டுப்பட்டன. ஆனால் மேலே துவாரத்தைக் காணவில்லை; தடவித் தடவிப் பார்த்தான் பயனில்லை. யாரோ மேலிருந்து துவாரத்தை மூடியிருக்க வேண்டும். வந்தியத்தேவனுக்கு வியர்த்து விறுவிறுத்து விட்டது. மேலும் பரபரப்புடன், மூடப்பட்ட துவாரத்தைத் திறப்பதற்கு முயன்றான். இதற்குள், எங்கேயோ வெகு வெகு தூரத்தில், யாரோ பேசும் குரல் கேட்பது

போலிருந்தது; வேறு வேறு குரல்கள்
கேட்டன. ஒரு வேளை அவன்
எங்கிருந்து பிலத்துவாரத்தில்
பிரவேசித்தானோ, அந்த ஐயனார்
கோவில் வாசலில் மனிதர்கள் பேசும்
குரலாகவும் இருக்கலாம். இடும்பன்காரி
யாரையோ எதிர்பார்த்துத்தானே
விளக்குப் போட்டான்? அவர்கள்
வந்திருக்கலாம், இது
உண்மையாகுமானால் அவன்
அச்சமயம் பிலத்துவாரத்தைத் திறக்க
வழி கண்டுபிடித்து வெளியேறுதல்
பெருந்தவறாக முடியலாம். அவர்கள்
எத்தனை நேரம் அங்கு உட்கார்ந்து
பேசிக் கொண்டிருப்பார்களோ
தெரியாது. இடும்பன்காரியின்
கூட்டாளிகளான ரவிதாஸன் முதலிய
சதிகாரர்களானால் நெடுநேரம் பேசிக்

கொண்டிருக்ககூடும். அவர்கள் எதற்காக
இங்கே கூடியிருக்கிறார்கள் ? என்ன
பேசுகிறார்கள்? என்ன சதி
செய்கிறார்கள்? இதையெல்லாம் அந்த
வீரவைஷ்ணவன் கவனித்துக்
கொண்டிருப்பான். நாம் இங்கே மூச்சு
முட்டும்படி, உடம்பில் வியர்த்துக்
கொட்டும்படி நின்று காத்திருப்பதைக்
காட்டிலும், மேலே கொஞ்ச தூரம்
போய்ப் பார்ப்பதே நல்லது. துணிந்து
இறங்கியது இறங்கியாகிவிட்டது,
இந்தச் சுரங்க வழி எங்கேதான்
போகிறது என்பதைக் கண்டுபிடிப்பது
மேல் அல்லவா?..."

இவ்வாறு முடிவு கட்டிக்கொண்டு
வந்தியத்தேவன் பின் வைத்த காலை
மறுபடி முன் வைத்து நடந்து செல்லத்

தொடங்கினான். கீழே சமதரை
என்றாலும் முண்டும் முரடுமாக
இருந்தது. பாறையைக் குடைந்து
எடுத்து அந்தப் பாதாள வழியை
அமைத்திருக்க வேண்டும். அந்த வழி
எங்கே போய்ச் சேரும் என்பது அவன்
மனத்தில் ஓர் உத்தேசம்
தோன்றியிருந்தது. அநேகமாக அது
கடம்பூர் சம்புவரையர் மாளிகைக்குள்
போய் முடிய வேண்டும். அந்த
மாளிகையில் எங்கே போய்
முடிகிறதோ என்னமோ! ஒருவேளை
பொக்கிஷ அறையில் முடியலாம்
அல்லது அரண்மனைப் பெண்டிர்கள்
வாசம் செய்யும் அந்தப்புரத்தில்
முடியலாம். அரசர்களும் சிற்றரசர்களும்
வசிக்கும் அரண்மனைகளிலிருந்து
அத்தகைய சுரங்கப்பாதைகள் இருக்கும்

என்பது அவன் அறிந்த விஷயந்தான்.
ஏதாவது பேரபாயம் நேரும்
காலங்களில் அரண்மனையிலிருந்து
ஓடித் தப்பிக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம்
நேர்ந்தால், அத்தகைய பாதைகளை
உபயோகிப்பார்கள். அரண்மனைப்
பெண்டிரை அப்புறப்படுத்துவது
அவசியமாதலால் அத்தகைய பாதைகள்
அந்தப்புரத்தில் சாதாரணமாக
முடிவதுண்டு. முக்கியமான
பொக்கிஷங்களை எடுத்துக் கொண்டு
போவதும் அவசியமாதலால்,
பொக்கிஷ நிலவறை மூலமாகவும் அந்த
வழிகள் போவது வழக்கம். இந்த வழி
எங்கே போய் முடிகிறதோ, என்னமோ?
இடும்பன்காரி இவ்வழியாக வந்து
வெளியேறியிருப்பதால், அநேகமாகப்
பொக்கிஷ அறையில் தான் போய் முட

யும். பெரிய பழுவேட்டரையரின்
பொக்கிஷங்களை அவர் அறியாமல்
இளைய ராணி மூலம் இச்சதிகாரர்கள்
சூறையிடுவது போல், சம்புவரையரின்
பொக்கிஷத்தையும் கொள்ளையிடத்
திட்டம் போட்டிருக்கிறார்கள் போலும்!
ஆதித்த கரிகாலரும் மற்றவர்களும்
விருந்தாளிகளாக வரவிருக்கும் இந்தச்
சந்தர்ப்பத்தில் இவர்கள் இம்மாதிரி
காரியத்தில் பிரவேசிப்பதன் காரணம்
என்ன? ஒருவேளை வேறு நோக்கம்
ஏதேனும் இருக்க முடியுமா?
திருப்புறம்பயம் பள்ளிப்படைக்
காட்டில் பார்த்ததும் கேட்டதும்
வந்தியத்தேவனுக்கு நினைவு வந்தன.
பழுவூர் ராணியிடம் இருந்த மீன்
அடையாளம் பொறித்த நீண்ட வாள்
அவன் மனக்கண் முன்னே வந்து ஒரு

கணம் ஜொலித்தது. வந்தியத்தேவனுக்கு
உடம்பு சிலிர்த்தது. பொக்கிஷத்தைக்
கொள்ளையிடுவதைக் காட்டிலும்
இன்னும் பயங்கரமான நோக்கம்
இவர்கள் வைத்திருந்தாலும்
வைத்திருக்கலாம், இந்த வழி எங்கே
போகிறதென்பதை நிச்சயமாகத் தெரிந்து
கொண்டால் அவர்களுடைய கொடிய
நோக்கம் நிறைவேறாமல் தடுப்பதற்குப்
பயன்பட்டாலும் படலாம்.

சுரங்க வழியில் நடக்க ஆரம்பித்துச் சில
நிமஷ நேரந்தான் உண்மையில்
ஆயிற்று; ஆனாலும் இருண்ட
வழியாயிருந்தபடியால் நெடுநேரமாகத்
தோன்றியது. காற்றுப் போக்கு
இல்லாதபடியால் மூச்சுத் திணறியது;
மேலும் வியர்த்துக் கொட்டியது.

ஐயனார் கோவிலிலிருந்து கடம்பூர்
மாளிகை எவ்வளவு தூரம் என்று
எண்ணியபோது அவனுக்கு முதலில்
மலைப்பாயிருந்தது ஆனால் மறுபடியும்
யோசித்தான். மாளிகையின் முன்
வாசலிலிருந்து வளைந்தும் சுற்றியும்
சென்ற தெருக்களின் வழியாகவும்,
பின்னர் காட்டுப் பாதைகளின்
வழியாகவும் வந்தபடியால் அவ்வளவு
தூரமாகத் தெரிந்தது. அரண்மனையின்
பின் பகுதியிலிருந்து நேர்வழியாக
வந்தால் ஐயனார் கோவில் அவ்வளவு
தூரத்தில் இராது. வில்லிலிருந்து அம்பு
விட்டால் ப ய் விழக் கூடிய தூரந்தான்
இருக்கும். அது உண்மையானால்,
இதற்குள் அரண்மனை வெள மதினை
அவன் நெருங்கி வந்திருக்க
வேண்டுமே....

ஆம்; அப்படித்தான், மேலே
எங்கிருந்தோ திடீரென்று
வந்தியத்தேவன் மேல் குளிர்ந்த காற்று
குப்பென்று அடித்தது. வியர்த்து
விறுவிறுத்து மூர்ச்சையடையும்
நிலைக்கு வந்திருந்த
வந்தியத்தேவனுக்கு அந்தக் காற்று
புத்துயிர் தந்தது. அண்ணாந்து
பார்த்தான்; உயரத்தில் வெகு தூரத்தில்
சிறிது வெள்ளச்சம் தெரிந்தது. பேச்சுக்
குரல்களும் கேட்டன. மதில்சுவரின்
மேல் ஆங்காங்கு வீரர்கள் இருந்து
காவல் புரிவதற்காக அமைத்த
கொத்தளங்களில் அது ஒன்றாக இருக்க
வேண்டும். அதன் வழியாகச் சுரங்கப்
பாதையில் காற்றுப் புகுவதற்கு ஏற்பாடு
செய்திருக்க வேண்டும். ஆனால்

காற்றுத்தான் புகலாமே தவிர,
மனிதர்கள் கீழே இறங்குவதற்கோ
மேலே ஏறுவதற்கோ அங்கே வசதி
ஒன்றுமில்லையென்பதையும்
வந்தியத்தேவன் கண்டான்.

கடம்பூர் அரண்மனைக்குள்
புகுந்தாகிவிட்டதென்ற எண்ணமும்
மேலிருந்து வந்து அவன் மீது அடித்த
குளர்ிந்த காற்றும் அவனுக்குப்
புத்துயிரை அளித்துப் புதிய
உற்சாகத்தை உண்டு பண்ணின.
சுரங்கப்பாதை போய்ச் சேரும் இடம்
இனி சமீபத்திலே தான் இருக்கும். அது
பொக்கிஷ நிலவறையாயிருக்குமா?
பெரிய பழுவேட்டரையரைப் போல்
சம்புவரையரும் ஏராளமான முத்தும்,
பவளமும், ரத்தினமும், வைரமும், தங்க

நாணயங்களும் சேர்த்து
வைத்திருப்பாரா? அங்கே பார்த்தது
போல் இங்கேயும் அந்த ஐசுவரியக்
குவியல்களுக்கிடையில் செத்த
மனிதனின் எலும்புக்கூடு கிடக்குமா?
தங்க நாணயங்களின் பேரில் சிலந்தி
வலை கட்டியிருக்குமா?

இம்மாதிரி எண்ணிக் கொண்டே போன
வந்தியத்தேவன் காலில் ஏதோ
தட்டுப்பட்டுத் திடுக்கிட்டான். அப்புறம்
அது படிக்கட்டு என்று தெரிந்து
தேரீயம் அடைந்தான். ஆம்; அந் ப்
படிக்கட்டில் ஏறியானதும் பொக்கிஷ
நிலவறையைக் காணப் போவது
நிச்சயம். இல்லாவிட்டால், பெண்கள்
வசிக்கும் அந்தப்புரமாயிருக்கலாம்,
அப்படியானால் தன்பாடு ஆபத்து தான்!

ஆ! கந்தமாறன் தங்கை மணிமேகலை!
அந்த கருநிறத்து அழகி அங்கே
இருப்பாள்! ஒரு சமயம் அவளை
மணந்து கொள்ளும் யோசனை தனக்கு
இருந்ததை நினைத்தபோது
வந்தியத்தேவன் புன்னகை பூத்தான்.
அந்தப் புன்னகையைப் பார்த்து மகிழ்
அங்கு யாரும் இல்லைதான்!
ஒருவேளை அந்தப்புரத்து மாதர்
அலங்கோலமாக இருக்கும் சமயத்தில்
திடீரென்று அவர்களிடையே தான்
தோன்றினால்! இதை நினைக்க
அவனுக்குச் சிரிப்பே வந்துவிட்டது.

சிரித்த மறுகணமே, அவனுடைய
உடம்பின் ரத்தம் உறைந்து
இதயத்துடிப்பு நின்று, கண் விழிகள்
பிதுங்கும்படியான பயங்கரத்

தோற்றத்தை அவன் கண்டான்.
படிக்கட்டில் ஏறினான் அல்லவா? மேல்
படியில் கால் வைத்ததும், இனி
ஏறுவதற்குப் படியில்லையென்று
உணர்ந்து நாம் எங்கே வந்திருக்கிறோம்
என்பதை அறிந்து கொள்ளச்
சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். நூறு நூறு
கொள்ளிக் கண்கள் அவனை உற்றுப்
பார்த்தன. அந்தக் கண்கள் எல்லாம்
பயங்கரமான காட்டு மிருகங்களின்
கண்கள்! முதலில் ஏற்பட்ட பீதியில்,
வந்த வழியே திரும்பிவிட
யத்தனித்தான். ஆனால் பின்னால்
வழியைக் காணோம். மேற்படியில்
அவன் கால் வைத்ததும் பின்னால்
ஏதோ சத்தம் கேட்டது. சுரங்க வழி
தானாக மூடிக் கொண்டு விட்டது
போலும்! ஆனால் இது என்ன கோர

பயங்கரம்? இவ்வளவு காட்டு
மிருகங்களும் தனக்காக இங்கே
காத்திருக்கின்றனவே! வேங்கைப்
புலிகள், சிறுத்தைகள், சிங்கங்கள்,
கரடிகள், காட்டு எருமைகள், ஓநாய்கள்,
நரிகள், காண்டாமிருகங்கள்! அதோ
இரண்டு யானைகள்! எல்லாம் தன் மீது
பாய்வதற்கல்லவா ஆயத்தமாக
இருக்கின்றன? ஏன் இன்னும்
பாயவில்லை? அதோ, அவ்வளவு
பிரம்மாண்டமான பருந்து! ஐயோ!
அந்த ராட்சத ஆந்ை! ஆள் விழுங்கி
வெளவால்! தான் காண்பது கனவா?
அல்லது..இது என்ன? இங்கே ஒரு
முதலை கிடக்கிறதே? வாயைப் பிளந்து
கொண்டு கோரமான பற்களைக் காட்டிக்
கொண்டு கிடக்கிறதே? முதலை
தண்ணீரில் அல்லவா இருக்கும்? இது

வெறுந்தரையல்லவா? காட்டு
மிருகங்களுக்கு மத்தியில் இந்த முதலை
எப்படி வந்தது?...

"அம்மா! பிழைத்தேன்!" என்று
வாய்விட்டுக் கூறினான்
வந்தியத்தேவன். தன்னைச் சூழ்ந்திருந்த
அந்த மிருகங்கள் எல்லாம் உயிர் உள்ள
மிருகங்கள் அல்லவென்பதை
உணர்ந்தான். சம்புவரையர் குலத்தார்
வேட்டைப் பிரியர்கள் என்று
கந்தமாறன் கூறியிருந்தது நினைவு
வந்தது. அந்த வம்சத்தினர்
வேட்டையாடிக் கொன்ற மிருகங்களில்
சிலவற்றின் தோலைப் பதன்படுத்தி,
உள்ளே பஞ்சும் வைக்கோலும்
அடைத்து உயிர் விலங்குகளைப் போல்
வைத்திருக்கும் வேட்டை மண்டபம்

ஒன்று அந்த மாளிகையில் உண்டு என்று
கந்தமாறன் கூறியதும் நினைவு வந்தது.
அந்த வேட்டை மண்டபத்துள்
இப்போது தான் வந்திருப்பதை
வந்தியத்தேவன் அறிந்து கொண்டான்.
ஆயினும் முதலில் ஏற்பட்ட பீதியினால்
உண்டான உடம்பு நடுக்கம் நிற்பதற்கு
சிறிது நேரம் ஆயிற்று.

பின்னர் ஒவ்வொரு மிருகமாக அருகில்
சென்று பார்த்தான். தொட்டுப்
பார்த்தான், அசைத்துப் பார்த்தான்,
மிதித்தும் பார்த்தான். அந்த
மிருகங்களுக்கு உயிர் இல்லை
என்பதை நிச்சயமாகத் தெரிந்து
கொண்டான். பின்னர், என்ன
செய்வதென்று யோசித்தான். வந்த வழி
தானாக மூடிக் கொண்டு விட்டது. அதை

மறுபடியும் கண்டுபிடித்துக் கொண்டு
வந்த வழியே செல்வதா? அல்லது இந்த
பயங்கர மண்டபம் கடம்பூர்
மாளிகையில் எந்தப் பகுதியில்
இருக்கிறது என்று கண்டுபிடிப்பதா?
வேறு எந்த அறைக்குள்ளேனும்
இங்கிருந்து வழி போகிறதா என்று
கண்டுபிடிக்கும் முயற்சியில்
இறங்குவதா? சுவர்களில் எங்கேயாவது
கதவு இருக்கிறதா என்று பார்த்துக்
கொண்டு சுற்றிச் சுற்றி வந்தான்.
வெள்ளப்படையாகத் தெரியும் கதவு
ஒன்றும் இல்லை. சுவர்களையெல்லாம்
தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டும் தட்டிப்
பார்த்துக் கொண்டும் வந்தான் ஒன்றும்
பயன்படவில்லை. நேரமாக ஆக
வந்தியத்தேவனுக்குக் கோபம்
அதிகமாகி வந்தது. 'இந்த

அநாவசியமான காரியத்தில்
பிரவேசித்து இப்படி வந்து மாட்டிக்
கொண்டோமே' என்று ஆத்திரம்
ஆத்திரமாக வந்தது. சுவர்களின்
ஓரமாகச் சுற்றி வந்து
கொண்டிருந்தபோது ஓரிடத்தில் ஒரு
யானையின் முகம் துதிக்கையுடனும்
தந்தங்களுடனும் சுவரோடு சேர்த்துப்
பொருத்தப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தான்.

"நாசமாய்ப் போன யானையே! நீ
நகர்ந்து கொடுத்தல்லவா என்னை
இந்தச் சிறைச்சாலைக்குள் கொண்டு
சேர்த்தாய்?" என்று அந்த யானையை
நோக்கித் திட்டினான். யானை
பேசாதிருந்தது. உயிர் உள்ள யானையே
பேசாது. உயிரில்லாத நாரும் உமியும்
அடைத்த யானை என்ன செய்யும்?

துதிக்கையைக் கூட ஆட்டாமல் சும்மா இருந்தது.

"என்ன நான் கேட்கிறேன், பேசாமல் இருக்கிறாய்?" என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தியத்தேவன் யானையின் தந்தங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒரு திருகு திருகினான். அடுத்த வினாடியில் அந்த மாயாஜாலம் நடந்தது.

தந்தத்தைத் திருகியதும், சுவரோடு ஒட்டியிருந்த யானையின் காது அசைந்தது. அசைந்தது மட்டுமல்ல மடங்கி நகர்ந்து கொடுத்தது. அங்கே சுவரில் ஒரு பெரிய துவாரம் தெரிந்தது. அடங்கா வியப்புடன் வந்தியத்தேவன் அந்தத் துவாரத்துக்கு அருகில் முகத்தை

நீட்டி எட்டிப் பார்த்தான்.

பார்த்த இடத்தில் ஒரு பெண்ணின்
முகம் தெரிந்தது. அது ஓர் இளம்
பெண்ணின் முகம்; கரிய நிறத்து
அழகிய பெண்ணின் முகம். அந்த
முகத்திலிருந்த பெரிய கண்கள்
இரண்டும் விரிந்து
விழித்துக்கொண்டிருந்தன, ஆச்சரியம்!
ஆச்சரியம்! அந்தப் பெண்ணின்
முகத்துக்கு அருகில் ந்தியத்தேவன்
தன்னுடைய முகத்தையும் கண்டான்.
ஒரு பெண்ணுக்கு அவள் காதலன்
முத்தம் கொடுக்க எத்தனித்தால் எப்படி
முகத்தை அருகில் கொண்டு
போவானோ அந்த நிலையில்
வந்தியத்தேவன் தன் முகத்தையும்
அந்தப் பெண்ணின் முகத்தையும்

பார்த்தான். ஏற்கெனவே அகன்று
விழித்துக் கொண்டிருந்த
அப்பெண்ணின் கண்கள் இப்போது
இன்னும் அகலமாக விரிந்து, சொல்ல
முடியாத வியப்பைக் காட்டின.
வியப்புடன் சிறிது பயமும்
அப்பார்வையில் பிரதிபலித்தது. ஒரு
கணம் அந்தப் பெண் முகம் அப்படிப்
பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அடுத்த
கணம் அவள் தன் செக்கச் சிவந்த
இதழ்களைக் குவித்துக் "கூ....!" என்று
சத்தமிட்டாள்.

வந்தியத்தேவனைத் திடீரென்று திகில்
பற்றிக் கொண்டது. அந்தத் திகிலில்
யானைத் தந்தத்திலிருந்து தன்னுடைய
கைகளை எடுத்தான்.

அடுத்த கணத்தில் யானை
யானையாகவும், சுவர் சுவராகவும்
நின்றது.

தூவாரத்தையும் காணோம்,
பெண்ணையும் காணோம்.

சில் வண்டுகள் ரீங்காரம் போல் காதைத்
துளைத்த 'கூ' என்ற அந்தப் பெண்ணின்
குரலும் கேட்கவில்லை.

வந்தியத்தேவனுடைய நெஞ்சு
படபடப்பு அடங்கச் சிறிது நேரம்
ஆயிற்று.

தான் கண்ட தோற்றத்தைப் பற்றி அவன்
சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான்.

ஆறாம் அத்தியாயம் மணிமேகலை

சம்புவரையரின் செல்வப் புதல்வியான
மணிமேகலை குதூகலம் நிறைந்த
பெண். தந்தையும் தாயும் தமையன்
கந்தமாறனும் அவளைக் குழந்தைப்
பிராயம் முதலாவது அன்பும்
ஆதரவுமாய்ப் பேணி வளர்த்து
வந்தார்கள். சம்புவரையரின்
அரண்மனையில் அவள் கொடுங்கோல்
அரசியாக விளங்கி வந்தாள். அவள்
இட்டதே மாளிகைக்குள் சட்டமாக

நடந்து வந்தது. சில காலத்துக்கு முன்பு
வரையில் மணிமேகலையின் வாழ்க்கை
ஆட்டமும் பாட்டமும்
களியாட்டமுமாகக் கழிந்து வந்தது.
நாலைந து மாதத்துக்கு முன்னால்
அவளுடைய வாழ்க்கையில் முதன்
முதலாக ஒரு தடங்கல் ஏற்பட்டது.
அவளது விருப்பத்துக்கு விரோதமான
காரியத்தை அவள் செய்ய வேண்டும்
என்று வீட்டுப் பெரியவர்கள் பிடிவாதம்
பிடிக்க ஆரம்பித்தார்கள். 'பிடிவாதம்
உதவாது' என்ற பாடத்தை வீட்டுப்
பெரியவர்களுக்கு மணிமேகலை
எவ்வளவுதான் உபதேசித்தும் பயன்
தராது போலிருந்தது.

இரண்டு மூன்று வருஷமாகக்
கந்தமாறன் போர்க்களங்களிலிருந்து

திரும்பி வீட்டுக்கு வரும்போதெல்லாம்
அவனுடைய சிநேகிதன்
வல்லவரையனைப் பற்றி அவளிடம்
கூறுவான். அவனுடைய வீர தீர
சாமர்த்தியங்களைப் பற்றியும், புத்தி
சாதூர்யத்தைப் பற்றியும் வானளாவப்
புகழ்வான். அழகில் மன்மதன் என்றும்,
வீரத்தில் அர்ச்சுனன் என்றும், யுக்தியில்
கிருஷ்ண பகவான் என்றும் வியந்து
வர்ணிப்பான். "அவன் தான் உனக்குச்
சரியான கணவன். துஷ்டத்தனத்தை
அடக்கி உன்னைக் கட்டுக்குள்
வைத்திருக்கக் கூடியவன்" என்பான்.
இதையெல்லாம் அடிக்கடி கேட்க
வேண்டுமென்று மணிமேகலைக்கு
ஆசையாயிருக்கும். அதே சமயத்தில்
வெள்ளப்படையாகக் கந்தமாறன் மீது
அவள் எரிந்து விழுவாள்; அவனுடன்

சண்டை பிடிப்பாள்.

"இப்படி வெறுமனே சொல்லிக்
கொண்டேயிருக்கிறாயே? ஒருநாள்
அழைத்துக் கொண்டு தான் வாயேன்!
அவன் சாமர்த்தியத்தைப்
பார்த்துவிடுகிறேன்" என்பாள்.

"ஆகட்டும்; ஆகட்டும்!" என்று
கந்தமாறன் கறுவிக் கொண்டிருப்பான்.

மணிமேகலையும் ஒருவாறு
வல்லவரையன் வந்தியத்தேவனைக்
கற்பனைக் கண்ணால் கண்டு, மானஸ
உலகில் அவனோடு பேசிப் பழகி,
சிரித்து விளையாடி, சண்டை போட்டுச்
சமாதானம் செய்து, இப்படியெல்லாம்
பகற்கனவு காண்பதில் காலம் போக்கி

வந்தாள். அவளுடைய அந்தரங்கத்
தோழிகளிடம் சில சமயம் தன்
தமையனுடைய சிநேகிதனான வாணர்
குல வீரனைப் பற்றிப் பேசி மகிழ்ந்தும்
வந்தாள். இத் கைய இனிய
பகற்கனவுகளுக்கு நாலு மாதங்களுக்கு
முன்னால் எதிர்பாராத ஓர் இடையூறு
நேர்ந்தது.

கந்தமாறன் வேறு ஸ்வரத்தில் பேச
ஆரம்பித்தான். "வீடு வாசலும்
பதவியும் அந்தஸ்தும் அற்ற அந்த
அநாதைப் பையனை மறந்து விடு!"
என்று கூறலானான். தஞ்சாவூர்ச்
சிம்மாசனத்தில் அவளை ஏற்றி வைக்கத்
தீர்மானித்திருப்பதாக ஆசை
காட்டினான். பின்னர் ஒருநாள்,
தெளிவாகவே விஷயத்தைச் சொல்லி

விட்டான். ஏற்கனவே சின்னப்
பழுவேட்டரையரின் மகளை
மணந்தவனான மதுராந்தகனுக்கு
இவளையும் மணம் புரிந்து கொடுக்கப்
போவதாகவும் கூறினான். மதுராந்தகன்
தான் அடுத்த சக்கரவர்த்தியாகப்
போகிறான் என்று ஜாடைமாதையாகச்
சொன்னான். மதுராந்தகனை மணந்தால்
மூன்று உலகங்களுக்கும் மணிமேகலை
சக்கரவர்த்தினியாக விளங்குவாள்
என்றும், அவள் வயிற்றில் பிறக்கும்
பிள்ளையும் ஒருவேளை சாம்ராஜ்யம்
ஆளும் பேறு பெறுவான் என்றும்
கூறினான். இதற்கெல்லாம்
அவளுடைய பெற்றோர்களும் ஒத்துப்
பாடினார்கள்.

ஆனால் மணிமேகலைக்கு இந்தப்

பேச்சு ஒன்றும் பிடிக்கவில்லை,
வந்தியத்தேவனைப் பற்றிக் கேட்டுக்
கேட்டு அவள் மனம் அவனிடம்
ஈடுபட்டிருந்தது. அதுமட்டுமல்ல
மதுராந்தகன் வீரமற்றவன் என்றும்,
போர்க்களத்தையே பார்த்து
அறியாதவன் என்றும், நேற்று வரை
உடம்பெல்லாம் விபூதி பூசி
ருத்திராட்சம் அணிந்து சாமியார் ஆகப்
போவதாகச் சொல்லி வந்தவன் என்றும்
அறிந்திருந்தாள். போதாதற்கு
ஏற்கெனவே அவனுக்கு ஒரு
கலியாணம் ஆகியிருந்தது. தஞ்சாவூர்
அரண்மனைப் பெண்களோ மிகவும்
கர்வக்காரிகள். தங்களுக்குத்தான்
நாகரிகம் தெரியும் என்று எண்ணி மற்ற
ஊர்க்காரர்களை அலட்சியம்
செய்கிறவர்கள், இதையெல்லாம்

எண்ணி மணிமேகலை மிக்க எரிச்சல்
கொண்டாள். தஞ்சாவூர்ச் சிம்மாசனம்
கிடைப்பதாயிருந்தாலும் சரி,
தேவலோகத்துத் தேவேந்திரனுடைய
சிம்மாசனமே கிடைப்பதாயிருந்தாலும்
சரி, மதுராந்தகனை மணந்து கொள்ள
முடியாது என்று அடம்பிடித்தாள்.

அப்புறம் இன்னொரு செய்தி தெரிய
வந்தபோது அவளுடைய மன உறுதி
வலுவடைந்தது. பெரிய
பழுவேட்டரையர் கடம்பூருக்கு
வந்திருந்தபோது பின்னோடு
இளையராணி நந்தினியும்
வந்திருந்ததாகச் சொன்னார்கள்.
ஆனால் அவள்
அந்தப்புரத்துக்குள்ளேயே வரவில்லை.
கடம்பூர் அரண்மனைப் பெண்களைப்

பார்க்கவும் இல்லை. இது முதலில்
வியப்பை அளித்தது. அரண்மனைப்
பெண்டிர் அதைப் பற்றி பரிசாசமாகவும்
நிந்தனையாகவும் பேசிக்
கொண்டார்கள். பிறகு கொஞ்சம்
கொஞ்சமாக உண்மை தெரிந்தது.
மூடுபல்லக்கில் இளையராணி
வரவில்லையென்றும் மதுராந்தகன்
வந்திருந்தான் என்றும் அறிந்தபோது
மணிமேகலையின் அருவருப்பு
அதிகமாயிற்று. "சீச்சீ! இப்படிப் பயந்து
கொண்டு மூடுபல்லக்கில் பெண்
வேஷம் தரித்துக் கொண்டு
வருகிறவனையா நான் மணவாளனாக
வரிப்பேன்? ஒருநாளும் இல்லை!"
என்று மணிமேகலை உறுதியடைந்தாள்.

மதுராந்தகன் மூடுபல்லக்கில்

அரண்மனைக்கு வந்திருந்த அதே
சமயம் கந்தமாறனின் சிநேகிதன்
வந்தியத்தேவனும் வந்திருந்தான்.
அவன் அந்தப்புரத்துக்கு வந்து சற்று
நேரம்தான் இருந்தான். எங்கிருந்தோ
அப்போது மணிமேகலைக்கு
அளவிலாத நாணம் வந்து பற்றிக்
கொண்டது. மற்றப் பெண்களின்
பின்னாலேயே நின்றாள்.
வந்தியத்தேவனை நேருக்கு நேர்,
முகத்துக்கு முகம், நன்றாகப் பார்க்கக்
கூடவில்லை. ஆயினும்
மற்றவர்களுக்குப் பின்னால் அரை
குறையாகப் பார்த்த அவனுடைய களை
பொருந்திய, புன்னகை ததும்பிய முகம்
அவள் உள்ளத்தில் பதிந்து விட்டது.
அவனுடைய குரலும் அவன் பேசிய
சில வார்த்தைகளும் அவளுடைய

ஞாபகத்தில் நிலைத்துவிட்டன.

ஆகையால் மறுபடியும் தமையன்
கந்தமாறனுடன் மணிமேகலை
முடிவில்லா விவாதம் தொடங்கினாள்.
முக்கண் படைத்த சி வபெருமானே
வந்து சொன்னாலும் தான்
மதுராந்தகனை ஒரு காலும் மணக்க
முடியாது என்றாள்.

வந்தியத்தேவனைச் சிறிது நேரமே
பார்த்திருந்த போதிலும் அவனிடம் தன்
அந்தரங்கம் சென்று விட்டதையும்
அவள் குறிப்பாக உணர்த்தினாள்.

கந்தமாறனுக்கு இது அளவில்லாத
கோபத்தை உண்டாக்கிற்று. முதலில்
நல்ல வார்த்தையாகச் சொல்லிப்

பார்த்தான் பயன்படவில்லை. பின்னர்,
"வந்தியத்தேவன் என் சிநேகிதன்
அல்ல; என் பரம விரோதி. என்னைப்
பின்னாலிருந்து முதுகில் குத்திக்
கொல்லப் பார்த்தவன்; அவனை நீ
மணந்து கொள்வதாயிருந்தால்
உன்னையும் அவனையும் சேர்த்துக்
கொன்று விடுவேன்!" என்றான்.
முதுகில் ஏற்பட்டிருந்த கத்திக்
காயத்தைக் காட்டினான். பழுலூர்
இளையராணியின் பரிவான
சிகிச்சையினால் உயிர் பிழைத்து
எழுந்ததையும் கூறினான்.

"என் பேரில் உனக்கு எள்ளத்தனை
விசுவாசமாவது இருந்தால்,
வந்தியத்தேவனை மறந்து விடு!"
என்றான்.

இதைக் கேட்டப் பிறகு
மணிமேகலையின் மனம் உண்மையில்
மாறிவிட்டது. கந்தமாறனிடம் அவள்
மிக்க பிரியம் வைத்திருந்தாள்.
அவனைக் கொல்ல முயற்சி செய்த
பகைவனைத் தான் மணந்து கொள்வது
இயலாத காரியந்தான். ஆகையால்
வந்தியத்தேவனை மறக்க முயன்றாள்.
ஆயினும் இலேசில் முடிகிற
காரியமாயில்லை, அடிக்கடி,
எதிர்பாராத சமயங்களில், அவனுடைய
புன்னகை ததும்பிய முகம் அவள்
மனக்கண்ணின் முன்பு வந்து
கொண்டிருந்தது. பகற் கனவுகளிலும்
வந்தது, இராத்திரியில் கண்ட
கனவுகளிலும் வந்தது!

இதனாலெல்லாம் சில மாத காலமாக
மணிமேகலை அவளுக்கு
இயற்கையான குதூகலத்தை
இழந்திருந்தாள். சோகமும் சோர்வும்
அவளைப் பீடித்தன. கலியாணப்
பருவம் வந்துவிட்டது தான் இதற்குக்
காரணம் என்று முதியோர்
நினைத்தார்கள். பிராயமொத்த
தோழிகள் அவளை அது குறித்துப்
பரிசாசம் செய்தார்கள். வேடிக்கை
விளையாட்ட கள் மூலம் அவளை
உற்சாகப்படுத்த தோழிமார்கள்
முயன்றார்கள் அது ஒன்றும்
பலிக்கவில்லை.

மறுபடியும் சென்ற சில நாளாக
மணிமேகலை சிறிது உற்சாகம்
கொள்ளத் தொடங்கியிருந்தாள்.

மதுராந்தகனுக்கு அவளை மணம்
செய்து கொடுக்கும் எண்ணத்தை அவள்
பெற்றோர்களும் தமையன்
கந்தமாறனும் கைவிட்டதை அறிந்ததில்
சிறிது உற்சாகம் உண்டாயிற்று.
சக்கரவர்த்தியின் மூத்த புதல்வரும்
பட்டத்து இளவரசருமான ஆதித்த
கரிகாலருக்கு மணிமேகலையைக்
கொடுப்பது பற்றி அவர்கள்
ஜாடைமாதையாகப் பேசியது அவள்
காதில் விழுந்தது.

ஆதித்த கரிகாலரின் வீர, தீர
பராக்கிரமங்களைப் பற்றி
அறியாதவர்கள், ஆண்களிலோ,
பெண்களிலோ தமிழகத்தில் யாரும்
இல்லை. அவர் ஏதோ காரணத்தினால்
மணம் புரிந்து கொள்ள மறுத்து

வருகிறார் என்பதையும்
அறிந்திருந்தார்கள். அப்படிப்
பட்டவரை மணந்து கொள்வது
என்றால், அது கனவிலும் கருத
முடியாத பாக்கியம் அல்லவா? இந்தப்
பரந்த பரத கண்டம் முழுவதிலும்
எத்தனை ராஜகுலப் பெண்கள் அந்தப்
பேறு பெறுவதற்காகத் தவம்
கிடக்கிறார்கள்; இதையெல்லாம்
எண்ணி மணிமேகலை ஒருவாறு
உற்சாகம் கொண்டாள்.

காஞ்சியிலிருந்து ஆதித்த கரிகாலரும்,
தஞ்சாவூரிலிருந்து பெரிய
பழுவேட்டரையரும் கடம்பூர்
மாளிகைக்கு விருந்தாளிகளாக
வரப்போகும் செய்தி அவளுக்கு
மீண்டும் பழைய மாதிரி குதூகலத்தை

அளித்தது. இந்தத் தடவை
பழுவேட்டரையர் தம்
இளையராணியையும் அழைத்து
வருகிறார். நந்தினிதேவி தன் தமையன்
உயிரைக் காப்பாற்றியவள்.

அவளுடைய அழகையும் குணத்தையும்
அறிவாற்றலையும் பற்றி மணிமேகலை
கந்தமாறனிடமிருந்து ரொம்பவும்
கேள்விப்பட்டிருந்தாள். இந்தப் புதிய
கலியாணப் பேச்சுக்குக்
காரணமானவளே பழுவூர்
இளையராணி தான் என்றும் கந்தமாறன்
சொல்லியிருந்தான். அவள் கடம்பூர்
அரண்மனையில் இருக்கும்போது
அவளைத் தக ஂகபடி உபசரிப்பதில்
மணிமேகலை முன்னால் நிற்க
வேண்டும் என்றும்
சொல்லியிருந்தான். மணிமேகலையின்

உள்ளமும் அதற்குத்தக்க பரிபக்குவம்
அடைந்திருந்தது. பழுவூர் ராணியிடம்
நல்லபடியாக சிநேகம் செய்து கொண்டு
அவளுடைய பழக்கத்தினால் தஞ்சாவூர்
அரண்மனைப் பெண்களை நாகரிகத்தில்
தோற்கடிக்கக் கூடியவளாகத் தான்
ஆகிவிட வேண்டும் என்று
ஆசைப்பட்டாள்.

ஆதலின் ஒருவார காலமாக
மணிமேகலை ஒரே உற்சாகத்தில்
மூழ்கியிருந்ததுடன், பரபரப்புடன்
அரண்மனையில் அங்குமிங்கும் ஓடி
விருந்தாளிகளுக்கு வேண்டிய
வசதிகளை மேற்பார்வை செய்வதில்
ஈடுபட்டிருந்தாள். முக்கியமாகப்
பழுவூர் இளையராணிக்கென்று
ஒதுக்கப்பட்டிருந்த அரண்மனைப்

பகுதியில் சகல வசதிகளும் ஏற்படுத்தி
வைப்பதில் அவள் கவனம்
செலுத்தினாள். தமையன் வேறு
சொல்லியிருந்தான் அல்லவா?
ஆகையால் அரண்மனைப்
பணியாளர்களை வறுத்து எடுத்து
விட்டாள். அவளுடைய
தோழிகளையும் வதைத்து விட்டாள்.
பழுவூர் ராணி தங்கப் போகும்
அறையில் ஒவ்வொரு பொருளையும்
முப்பது தடவை பெயர்த்து எடுத்து
வெவ்வேறு இடத்தில் வைக்கும்படி
வற்புறுத்தினாள்.

இளவரசர் ஆதித்த கரிகாலர் தம்முடைய
சினேகிதர்களுடன் தங்கப் போகும்
அறைகளையும் அடிக்கடிப் போய்ப்
பார்த்து வந்தாள். யாரோ

பார்த்திபேந்திரன் என்பவன் அவருடன்
வரப் போகிறானாம். அவன்
எப்படிப்பட்டவனோ, என்னமோ?
இந்தக் காலத்தில் யார் எவ்விதம்
மாறுவார்கள் என்று யார் கண்டது? தன்
தமையனுடைய சிநேகிதனாயிருந்த
வந்தியத்தேவன் ஆதித்த கரிகாலரின்
பரிவாரத்தைச் சேர்ந்தவன்தான்! அவன்
மட்டும் இத்தகைய சிநேகத் துரோகியாக
மாறாதிருந்தால், இப்போது அவனும்
வந்து கலந்து கொள்வான் அல்லவா?
ஆம்! எவ்வளவுதான் மணிமேகலை
வேறு பரபரப்பான காரியங்களில்
ஈடுபட்டிருந்தாலும், அந்தச் சிநேகத்
துரோகியை அடியோடு மறக்
முடியவில்லை!

பழுவூர் ராணி அன்று இரவே

அநேகமாக வந்து விடுவாள் என்று
சொன்னார்கள். ஆகையால் கடைசியாக
நந்தினியின் அறை அலங்காரத்தை
மணிமேகலை மேற்பார்வை செய்து
கொண்டிருந்தாள். அப்போது பழுவூர்
ராணிக்காகச் சுவர் ஓரமாகப் பொருத்தி
வைக்கப்பட்டிருந்த முகம் பார்க்கும்
கண்ணாடியின் எதிரில்

வந்தாள். தன்னுடைய முகத்தை அதில்
பார்த்துக் கொண்டாள். சிறிது நேரம்
நிதானமாகவே பார்த்தாள்.

அப்படியொன்றும் தன் முகம் அழகில்
குறைந்ததல்ல என்று தனக்குத்தானே
முடிவு செய்து திருப்தி அடைந்தாள்.
கண்ணாடியை விட்டுப் போக எண்ணிய
போது, அதில் இன்னொரு முகமும்
தெரிந்தது. அது தன் முகத்தின் வெகு
அருகில் வந்து கன்னத்தோடு கன்னம்

ஓட்டும் நிலைக்கு வந்து விட்டது. அவள் கனவில் அடிக்கடி தோன்றித் தொல்லை செய்து கொண்டிருந்த வாணர் குல வீரனின் முகந்தான் அது. அவளை அறியாமல் அவளுடைய வாய் குவிந்து, 'கூகூ!' என்று சத்தமிட்டது.

அடுத்த கணம் கண்ணாடியில் அவள் முகம் மட்டுந்தான் தெரிந்தது மற்றொரு முகம் மறைந்துவிட்டது.

[பக்க தலைப்பு](#)

ஏழாம் அத்தியாயம்
வாலில்லாக் குரங்கு

மணிமேகலை சிறிது நேரம்
யோசனையில் ஆழ்ந்தாள். தான் சற்று
முன் கண்ட தோற்றம் வெறும்
பிரமைதானா? அல்லது கனவில் கண்ட
தோற்றமா? கனவாக இருந்தால் தான்
தூங்கிக் கொண்டல்லவா இருக்க
வேண்டும்? தன்னைத் தானே தொட்டுப்
பார்த்துக் கொண்டாள்; இல்லை, தான்
தூங்கவில்லை. பழுலூர்
இளையராணிக்காக
ஆயத்தமாயிருக்கும் அந்தப்புர அறை
அல்லவா இது? பளிங்குக்
கண்ணாடியில் தன் முகம் இதோ
நன்றாகத் தெரிகிறது. அதோ
குத்துவிளக்கு எரிந்து கொண்டிருக்கிறது.
கண்ணாடிக்கு எதிரே சுவரை உற்றுப்

பார்த்தாள். அங்கே ஓர் இரகசிய வாசல் இருப்பது அவளுக்குத் தெரியும். அதை வெளியிலிருந்தும் திறக்கலாம்; உள்ளிருந்தும் திறக்கலாம். மணிமேகலை அந்த இடத்தில் சுவர் ஓரமாக நின்று காதைச் சுவரோடு ஒட்டி வைத்து உற்றுக் கேட்டாள். அவ்விடத்தில் சுவரோடு சுவராக இருந்த இரகசியக் கதவு மரத்தினால் ஆனதுதான். ஆகையால் உள்ளே வேட்டை மண்டபத்தில் ஏதோ ஓசைப்பட்டது போல் கேட்டது.

மணிமேகலை மெதுவாக இரகசியக் கதவை திறந்தாள். வேட்டை மண்டபத்தில் எட்டிப் பார்த்தாள். அந்த மண்டபத்தின் பெரும் பகுதியில் இருள் சூழ்ந்திருந்தது. ஒரு மூலையில் சிறிய

அகல் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது.
திடீரென்று அச்சிறிய விளக்கின் ஒளி
மங்கிற்று, அடுத்த கணம் முன் போல்
பிரகாசித்தது. ஏதோ ஓர் உருவம்
அவ்விளக்கின் முன்புறமாகக் குறுக்கே
சென்றது போலிருந்தது.

அக்காரணத்தினால்தான் விளக்கு ஒரு
கணம் மறைந்து அடுத்த கணம்
பிரகாசித்திருக்க வேண்டும். அப்படி
விளக்கை ஒரு கணம் மறைத்த உருவம்
அதன் முகம் - தான் சற்று முன்
கண்ணாடியில் கண்ட முகம்தானா?
அல்லது இதுவும் தன் சித்தக்
கோளாறுதானா?

மணிமேகலை எட்டிப் பார்த்தபடியே
கையைத் தட்டினாள், "யார் அங்கே?"
என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டாள்.

பதிலுக்கு ஒரு கனைப்புக் குரல்
கேட்டது. வெளவால் ஒன்று தான் மேல்
கூரையில் தொங்கிய இடத்திலிருந்து
கிளம்பி 'ஜிவ்'வென்று பறந்து போய்,
கூரையில் இன்னொரு இடத்தைப்
பற்றிக் கொண்டு தொங்கிற்று.
மறுபடியும் மிக மிக இலேசான இருமல்
சத்தம்.

மணிமேகலை அவ்வாசற்படியில்
நின்றபடியே, "அடியே சந்திரமதி!"
என்று உரத்த குரலில் கூறினாள்.

"ஏன் அம்மா!" என்று பதில் வந்தது.

"கை விளக்கை எடுத்துக் கொண்டு
உடனே இங்கு வா!" என்றாள்
மணிமேகலை.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் ஒரு பணிப்பெண் கையில் விளக்குடன் வந்தாள். "இங்கேதான் விளக்கு நன்றாக எரிகிறதே? எதற்கு அம்மா, விளக்கு?"

"வேட்டை மண்டபத்துக்குள்ளே போய்ப் பார்க்க வேண்டும். ஏதோ ஓசை கேட்டது."

"வெளவால் இறகை அடித்துக் கொண்டிருக்கும், அம்மா! வேறு என்ன இருக்கப் போகிறது?"

"இல்லையடி! சற்று முன் இந்தப் பளிங்குக் கண்ணாடியில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். திடீரென்று என் முகத்துக்குப் பக்கத்தில் இன்னொரு

முகம் தெரிந்ததடி!"

"அந்த முகம் எப்படி இருந்தது?
மன்மதன் முகம் போல் இருந்ததா?
அர்ச்சுனன் முகம் போல் இருந்ததா?"
என்று கூறிவிட்டுப் பணிப்பெண்
சிரித்தாள்.

"என்னடி, சந்திரமதி! பரிகாசமா
செய்கிறாய்?"

"இல்லை, அம்மா இல்லை! நீங்கள்
அடிக்கடி கனவில் காண்பதாகச்
சொன்னீர்களே? அவர்தான் இப்போது
கண்ணாடியில் தோன்றினாரோ?"

"ஆமாண்டி, சந்திரமதி! ஆனால்
ரொம்ப ரொம்ப நிஜம் போலிருந்தது."

"எல்லாப் பெண்களுக்கும்
இப்படித்தான் ஒரு சமயம் சித்தப்பிரமை
பிடிக்கும். உங்களுக்கும் இன்னும்
இரண்டொரு நாள் தான் அப்படி
இருக்கும். நாளைக்குக் காஞ்சியிலிருந்து
வரும் இளவரசரைப் பார்த்து
விட்டீர்களானால், அந்தப் பழைய
முகம் அடியோடு மறந்து போய்விடும்."

"அது இருக்கட்டுமடி! இப்போது இந்த
வேட்டை மண்டபத்துக்குள் போய்ப்
பார்க்கலாம், வா!"

"வீண் வேலை, அம்மா! வேட்டை
மண்டபத்தில் ஒரே தூசியும் தும்புமாக
இருக்கும் சேலை வீணாய்ப்
போய்விடும்!"

"போனால் போகட்டுமடி!"

"இருமலும் தும்மலும் வரும். நாளைக்கு எல்லோரும் வரும் சமயத்தில்..."

"சும்மா வரட்டும், வேட்டை மண்டபத்தை இப்போது சோதித்துப் பார்த்தேயாக வேண்டும்; விளக்கை அசைத்து அணைத்து விடாமல் எடுத்து வா!"

இவ்விதம் கூறிக் கொண்டே மணிமேகலை வேட்டை மண்டபத்துக்குள் பிரவேசித்தாள். தோழியும் விளக்குடன் அவளைத் தொடர்ந்து வந்தாள்.

இருவரும் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டே வந்தார்கள். சந்திரமதி கையிலிருந்த தீபத்துக்கு மேலாக நோக்கி உயிர் அற்ற மிருகங்களை மட்டும் பார்த்துக் கொண்டே வந்தாள். மணிமேகலையோ சில சமயம் தரையிலும் பார்த்தாள். தரையில் படிந்திருந்த புழுதியில் அங்குமிங்கும் கால் சுவடுகள் இருந்ததைக் கவனித்துக் கொண்டாள்.

"அம்மா, அதோ!" என்றாள் சந்திரமதி,

"என்னடி இப்படிப் பதறுகிறாய்?"

"அதோ அந்த வாலில்லாக் குரங்கு அசைந்தது போலிருந்தது!"

"உன்னைப் பார்த்து அது தன்

சந்தோஷத்தைத்
தெரியப்படுத்தியதாக்கும்?"

"என்ன அம்மா, என்னைக் கேலி
செய்கிறீர்களே?"

"நான் பிரமைபிடித்து அலைகிறேன்
என்று நீ மட்டும் என்னைப் பரிகாசம்
செய்யவில்லையா?"

"ஒருவேளை உங்கள் கண்ணாடியில்
தெரிந்த முகம் அந்தக் குரங்கின்
முகம்தானோ என்னமோ! நாம் வந்த
வாசலுக்கு நேரே இருக்கிறது,
பாருங்கள்! குரங்கு மறுபடியும்
அசைகிறது!"

"சீச்சீ! உன் விளக்கின் நிழலடி!

விளக்கின் நிழல் அசையும் போது
அப்படிக் குரங்கு அசைவது போலத்
தெரிகிறது வா போகலாம்! இங்கே
ஒருவரையும் காணோம்!"

"அப்படியானால் அந்தக் குரங்கு
முகம்தான் கண்ணாடியில் தெரிந்திருக்க
வேண்டும். இல்லாவிடில் அதோ மேலே
உட்கார்ந்திருக்கிறதே, அந்த
ஆந்தையின் முகமாக இருக்கலாம். அது
நம்மைப் பார்த்து எப்படி விழிக்கிறது
பாருங்கள்!"

"என்னை ஏன் சேர்த்துக்கொள்கிறாய்?
உன் அழகைப் பார்த்துச் சொக்கிப்
போய்த்தான் அந்த ஆந்தை அப்படிக்
கண்கொட்டாமல் பார்க்கிறது!"

"பின்னே, தங்களைக் கண்ணாடியில்
எட்டிப் பார்த்த முகம் யாருடைய
முகமாயிருக்கும்?"

"அடியே! எனக்குத் தான் சித்தப்பிரமை
என்று நீ முடிவு கட்டி விட்டாயே? என்
கனவில் அடிக்கடி தோன்றும் முகம்
கண்ணாடியிலும் தோன்றியிருக்கலாம்.
அந்தச் சுந்தர முகத்தைப் பார்த்த
கண்ணால் இந்தக் குரங்கையும்
ஆந்தையையும் பார்க்க வேண்டி
வந்ததே என்று எனக்குக்
கஷ்டமாயிருக்கிறது, வாடி, போகலாம்!
கண்ணாடியில் ஂ இன்னொரு தடவை
அந்த முகம் தெரியுமா என்று
பார்க்கிறேன்!"

இரண்டு பெண்களும் மறுபடியும் வந்த

வழியே புகுந்து அந்தப்புற
அறைக்குள்ளே போனார்கள்.

வாலில்லாக் குரங்குக்குப்
பின்னாலிருந்து வந்தியத்தேவன்
வெளியில் வந்தான். இரண்டு மூன்று
தடவை தும்மி மூக்கில் புகுந்திருந்த தூசி
துப்பைகளைப் போக்கிக் கொண்டான்.

தன்னை அவ்வளவு நன்றாக
மறைத்திருந்த வாலில்லாக் குரங்குக்குத்
தனது நன்றியைச் செலுத்தினான்.

"ஏ குரங்கே! நீ வாழ்க! அந்தப்
பணிப்பெண் என் முகத்தை உன்
முகத்தோடு ஒப்பிட்டாள். அப்போது
எனக்குக் கோபமாய்த்தான் இருந்தது.
வெளியில் வந்து விடலாமா என்று கூட

எண்ணினேன், நல்ல வேளையாய்ப்
போயிற்று மனத்தை அடக்கிக்
கொண்டேன். நீ மட்டும் இங்கே ஆள்
உயரத்துக்கு நின்றிராவிட்டால் என் கதி
என்ன ஆயிருக்கும்? அந்தப்
பெண்களிடம் அகப்பட்டுக்
கொண்டிருப்பேன்! குரங்கே! நீ
நன்றாயிருக்க வேணும்!"

இப்படிச் சொல்லி முடிக்கும்போதே,
அந்தப் பெண்களிடம் அகப்பட்டுக்
கொண்டிருந்தாலும் அப்படி ஒன்றும்
விபரீதமாகப் போயிராது என்ற
எண்ணம் அவன் மனத்தில் தோன்றியது.
அவர்கள் யார் என்பதை முன்னமே
ஊகித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவர்கள் பேசிய வார்த்தைகள் யாவும்

அவன் காதில் நன்றாய் விழுந்தன.
அதிலும் மணிமேகலை உரத்த குரலில்
கணீர் என்று பேசினாள். கனவில் கண்ட
முகத்தைப் பற்றியும் கண்ணாடியில்
பார்த்த முகத்தைப் பற்றியும் அவள்
ஏதோ பேசினாளே, அது என்ன?
பழைய சம்பவங்கள் அவனுக்கு
நினைவு வந்தன. கந்தமாறன் அடிக்கடி
இவளிடம் தன்னைப் பற்றி
பேசியிருப்பதாகச்
சொல்லியிருக்கிறான். முன் தடவை
இந்த மானிகைக்கு வந்திருந்தபோது
அவளை அரைகுறையாகப் பார்த்துச்
சென்றதும், கந்தமாறன் அவளை வேறு
பெரிய இடத்தில் மணம் செய்து
கொடுக்கப் போவதாகச் சொன்னதும்
ஞாபகத்துக்கு வந் ன. இந்தப் பேதைப்
பெண் ஒருவேளை அவளுடைய

மனத்தை மாற்றிக் கொள்ளாமல்
இருக்கிறாளா, என்ன...?

அதைப்பற்றி யோசிப்பதற்கு இப்போது
நேரம் இல்லை; வெளியேறும்
வழியைப் பார்க்க வேண்டும். யானைத்
தந்தப் பிடியுள்ள வழி
அந்தப்புரத்துக்குள் போகிறது.

ஆகையால் அது தனக்குப் பயன்படாது.
தான் வந்த வழியைத்தான் தேடிப்
பிடிக்க வேண்டும். இரகசிய வழிகளின்
கதவுகளை உள்ளேயிருந்து
திறப்பதற்கும் வெளியிலிருந்து
திறப்பதற்கும் வெவ்வேறு முறைகள்
உண்டு என்பது அவனுக்குத் தெரிந்ததே.
திறப்பது எப்படி என்று கஷ்டப்பட்டுக்
கண்டுபிடிக்கலாம். ஆனால் இரகசிய
வழி எங்கே இருக்கிறது என்று

தெரிந்தால் அல்லவா திறப்பதற்கு வழி
கண்டுபிடிக்கலாம்? சுவரை எவ்வளவு
உற்று உற்றுப் பார்த்தாலும் ஒன்றும்
தெரியவில்லை; வெளிச்சமும்
போதவில்லை. தான் புகுந்த
இடத்துக்குப் பக்கத்தில் முதலை ஒன்று
கிடந்தது என்பது அவன் நினைவுக்கு
வந்தது. அங்கே போய் அருகிலுள்ள
சுவர்ப் பகுதியையெல்லாம் தடவிப்
பார்த்தால், ஒருவேளை வெளியேறும்
வழி புலப்படலாம்.

இவ்வாறு நினைத்து முதலைக்கு
அருகில் சென்று சுற்றுப் பக்கத்துச்
சுவரையெல்லாம் தடவி தடவிப்
பார்த்தான் ஒன்றும் பயன்படவில்லை.
நேரமாக ஆகக் கவலை அதிகரித்து
வந்தது. இது என்ன தொல்லை? நன்றாக

இந்தச் சிறைச்சாலையில் அகப்பட்டுக்
கொண்டோமே? கடவுளே!

அந்தப்புரத்துக்குள் புகுவதைத் தவிர
வேறு வழி இல்லை போலிருக்கிறதே!
அப்படி அந்தப்புரத்துக்குள் புகுந்தால்
அதில் எத்தனை அபாயங்கள்!

ஒருவேளை மணிமேகலை தன்னிடம்
அனுதாபம் காட்டலாம். ஆயினும் தான்
அவளிடம் இங்கே இப்படி
இரகசியமாக வந்ததற்கு என்ன காரணம்
சொல்வது? "உன்னிடம் கொண்ட
காதலினால் வந்தேன்!" என்று
சொல்லலாமா? அது எவ்வளவு
கொடூரமான பொய்யாயிருக்கும்?
துணிந்து அத்தகைய பொய்
சொன்னாலும் அவள் நம்புவாளா?
மணிமே கலை மட்டும் தனியாய்
இருப்பாள் என்பது என்ன நிச்சயம்?

மற்றப் பெண் பிள்ளைகளுக்கிடையில்
அகப்பட்டுக் கொண்டால்?

சம்புவரையர் அறிந்தால் கட்டாயம்
தன்னைக் கொன்றே போடுவார்?

மறுபடியும் வந்தியத்தேவனுடைய
கவனம் தரையில் கிடந்த முதலையின்
மீது சென்றது. அதன் பேரில்

அவனுக்குக் கோபமும் வந்தது.

"முதலையே! எதற்காக இப்படி

வாயைப் பிளந்து கொண்டே

இருக்கிறாய்!" என்று சொல்லிக்

கொண்டே அதை ஓங்கி ஒரு உதை

உதைத்தான். உதைத்த போது முதலை

கொஞ்சம் நகர்ந்தது. அதே சமயத்தில்

சுவர் ஓரமாகத் தரையில் ஒரு சிறிய

பிளவு தெரிந்தது! "ஆகா! நீதானா

வழியை அடைத்துக்

கொண்டிருக்கிறாய்? முட்டாள்
முதலையே! முன்னாலேயே
சொல்வதற்கு என்ன?" என்று சொல்லிக்
கொண்டே வந்தியத்தேவன் குனிந்து
முதலையைப் பிடித்து நகர்த்தினான்.
முதலை நகர நகரச் சுவர் ஓரத்தில்
துவாரம் பெரிதாகி வந்தது கீழே
படிகளும் தெரிந்தன.

[பக்க தலைப்பு](#)

*எட்டாம் அத்தியாயம்
இருட்டில் இரு கரங்கள்

கடம்பூர் அரண்மனை இரகசிய
வழிகளின் வாசல்கள் எவ்வளவு
சாமர்த்தியமாக

அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை
எண்ணி வந்தியத்தேவன் வியந்தான்.
அரை குறையாக அவற்றைக் குறித்து
அறிந்தவன், அவசரமாக இறங்கவோ
ஏறவோ முயற்சித்தால் அபாயம்
நேரலாம். பாதிப் படிகளில்
இறங்கும்போது முதலை நகர்ந்து
விட்டால் சுவர் இடுக்கில் அகப்பட்டுக்
கொண்டு திண்டாட வேண்டியதாகும்.

முதலை அசையாமல் நிற்கிறதா என்று
நிதானித்துப் பார்த்துவிட்டு,
வந்தியத்தேவன் துவாரத்தண்டை வந்து
கீழே கால் வைக்கப் போனான். ஆ!
அது என்ன? பில வழியில் காலடி சத்தம்

கேட்கிறதே! வருகிறது யார்?

ஒருவேளை

ஆழ்வார்க்கடியானாயிருக்குமோ?

தன்னைத் தேடி வருகிறானோ? அவன்

இங்கு வந்து சேராமல் தடுத்து விடுவதே

நல்லது. இல்லை இல்லை, வருகிறவன்

ஒருவன் இல் ா. ஐந்தாறு பேர்

வருவது போல காலடிச் சத்தம்

கேட்கிறது. அப்படியானால்

இடும்பன்காரியும் அவனுடைய

கூட்டாளிகளுமாயிருக்கலாம்.

வந்தியத்தேவன் ஒரே பாய்ச்சலாகப்

பாய்ந்து சென்று மறுபடியும் வாலில்லாக்

குரங்கின் பின்னால் மறைந்து

கொண்டான். ஆகா! இரகசிய வழியைத்

திறந்து வைத்து விட்டு வந்து

விட்டோமே? அதனால் ஏதேனும்

சந்தேகம் ஏற்படுமா? இல்லை, இல்லை!

நாம் வரும்போது அந்த வழி
திறந்துதானிருந்தது. நாம் மேற்படியில்
ஏறிய பிறகு தான் வழி மூடிக்
கொண்டது! ஆகையால் திறந்திருப்பதே
நல்லதாய்ப் போயிற்று. அதோ
துவாரத்தின் வழியாகத் தலை ஒன்று
தெரிகிறது. இடும்பன்காரியின்
தலைதான்! இதோ மேற்படியில் ஒரு
காலை வைத்து நின்று சுற்று முற்றும்
அவன் பார்க்கிறான். ஒரு கால் மட்டும்
கீழே இருக்கிறது. துவாரம் தானாக
மூடிக் கொள்ளாமல் இருக்கும்
பொருட்டு அப்படி அவன் ஒரு காலைக்
கீழ்ப் படையில் வைத்துக்
கொண்டிருக்கிறான் போலும்!

அடேடே! இந்தப் பக்கத்தில் என்ன
வெள்ளச்சம்! சுவரில் யானை முகம்

இருந்த இடத்தை விட்டுப் பெயர்கிறதே!
அந்தப்புர வழி புலப்படுகிறதே! அந்த
வாசல் வழியாக வருகிறது யார்? அதோ
மணிமேகலையல்லவா தானே கையில்
விளக்கு ஏந்திக் கொண்டு வருகிறாள்!

இடும்பன்காரி ஒரே பாய்ச்சலில்
மேலேறி வருகிறான்; அவன் வந்த வழி
முடிக்கொள்கிறது. இடும்பன்காரி தன்
தலைப்பாகைத் துணியை எடுத்துக்
கொண்டு அருகிலேயிருந்த புலியின்
மேலுள்ள தூசை அவசரமாகத் தட்டத்
தொடங்குகிறான்! இந்நாடகத்தின்
முடிவுதான் என்ன?

மணிமேகலை கை விளக்கைத் தூக்கிப்
பிடித்து நாலு புறமும் பார்த்தாள்.
இடும்பன்காரியின் மீது அவள் பார்வை

விழுந்ததும் அவனை அதிசயத்துடன்
நோக்கினாள்.

இடும்பன்காரி தூசி தட்டுவதை
நிறுத்திவிட்டுப் பதிலுக்கு
மணிமேகலையை வியப்புடன்
பார்த்தான்.

"தாயே! இது என்ன? இ ித்
வேளையில் இங்கு எதற்காக வந்தது?"
என்றான்.

"இடும்பா; நீதானா? என்ன செய்து
கொண்டிருக்கிறாய்?" என்று
மணிமேகலை வினவினாள்.

"அம்மா! நாளை வருகிற
விருந்தாளிகளை இந்த வேட்டை

மண்டபத்துக்கு அழைத்து வந்து காட்ட வேண்டியிருக்குமல்லவா? அதற்காகச் சத்தம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். சின்ன எஜமான் காஞ்சிக்குப் போகும்போது அவ்விதம் கட்டளை இட்டுச் சென்றார்கள்."

"ஆம், இடும்பா! இந்த அரண்மனையிலேயே சின்ன எஜமானுக்கு உன்னிடமும், என்னிடமுந்தான் நம்பிக்கை. பழுவூர் ராணியம்மாள் தங்கப்போகிற அறையில் ஏற்பாடு சரியாயிருக்கிறதா என்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது இங்கே என்னமோ சத்தம் கேட்டது. நீயாகத்தான் இருக்கும் என்று நினைத்தேன், வேறு யாருக்கு இந்த அரண்மனையின் இரகசிய வழிகள்

தெரியும்? எத்தனை நேரமாக நீ இங்கே வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?

"ஒரு நாழிகைக்கு மேலே இருக்கும், தாயே! இன்னும் ஒரு நாழிகை வேலை இருக்கிறது. தாங்கள் தனியாகவா இங்கே வந்தீர்கள் அந்த வாயாடிப் பெண் சந்திரமதி எங்கே?"

"ஏதோ சத்தம் கேட்கிறது என்று நான் அவளைப் போய்த் தந்தையை அழைத்து வரச் சொன்னேன். நீதானே இங்கு இருக்கிறாய்? நான் போய் அவளைத் தடுத்து நிறுத்தி விடுகிறேன்."

இவ்விதம் சொல்லிக் கொண்டே மணிமேகலை விளக்கைத் தூக்கிப் பிடித்து இடும்பன்காரியின் முக

மாறுதலைக் கவனித்தாள். அடுத்தாற்
போல், வாலில்லாக் குரங்கை
நோக்கினாள். முன்னொரு தடவை
அசைந்தது போல், அது
அசைந்ததையும் பார்த்துக் கொண்டாள்.

"ஆம், தாயே! எஜமானுக்கு இன்று
எவ்வளவோ அலுவல், தாங்கள் போய்
அவரைக் கூப்பிட வேண்டாம் என்று
சொல்லிவிட்டு நிம்மதியாகப் படுத்துக்
கொள்ளுங்கள். எல்லா
வேலைகளையும் நானே பார்த்துக்
கொள்கிறேன்" என்றான் இடும்பன்காரி.

மணிமேகலை மறுபடியும் வந்த வழியே
உள் ே போனாள் இரகசியக் கதவு
மூடிக் கொண்டது.

இடும்பன்காரி யானை முகத்தினருகில்
சென்று சற்று நேரம் சுவரண்டை காது
கொடுத்து உற்றுக் கேட்டான். அடுத்த
அறையில் சத்தம் ஒன்றும் இல்லை
என்று நிச்சயம் அடைந்த பிறகு திரும்பி
வந்தான். பிலத்துவாரத்தைத் திறந்து
வைத்துக் கொண்டு இடுப்பு வரை கீழே
படிகளில் இறங்கி நின்று கொண்டான்.

பிலத்துவாரத்தின் உட்புறமிருந்து
ஆந்தையின் குரல் கேட்டது. பதிலுக்கு
இடும்பன்காரி ஆந்தைக் குரல் ஒன்று
கொடுத்தான்.

பில வழியில் ஆட்கள் நடந்து வரும்
சத்தம் கேட்டது.

பின்னர் காரியங்கள் வெகு துரிதமாக

நடைபெற்றன.

வெளவால் ஒன்று சடசடவென்று சிறகை
அடித்துக் கொண்டு பறந்தது.

இடும்பன்காரி அதைப் பார்த்தான்.

பின்னாலிருந்து அவன் பேரில்
வாலில்லாக் குரங்கு தடால் என்று
விழுந்தது.

அது திடீரென்று விழுந்த வேகத்தினால்
இடும்பன்காரியின் முழங்கால்கள்
மடிந்து அவன் தடுமாறினான்.

அதனால் இன்னும் இரண்டு படிகள்
அவன் கீழே இறங்க வேண்டியதாயிற்று.

தன் பேரில் விழுந்தது இன்னதென்று
முதலில் இடும்பன்காரிக்குத்
தெரியாமையால் அவன் உளறி
அடித்துக் கொண்டு கைகளை வீசி
உதறினான்.

பிறகு, உயிரற்ற வாலில்லாக் குரங்கு
எப்படியோ தவறித் தன் பேரில்
விழுந்திருக்கிறது என்று தெரிந்தது.
மனத்தைத் தைரியப்படுத்திக் கொண்டு
அதைத் தூக்கி நிறுத்தப் பார்த்தான்.

இதற்குள் உயிருள்ள மனிதனுடைய
கரங்கள் போன்ற இரண்டு கரங்கள்
மேலேயிருந்து துவாரத்துக்குள் வந்து
அவனை இன்னும் கீழே தள்ளி
அழுக்கியது.

இடும்பன்காரியினால் அதை நம்பவே
முடியவில்லை ஒரு கணம் அவனைப்
பெரும் பீதி பிடித்துக் கொண்டது.

மறுபடியும் மேலும் கீழும் பார்த்தான்.

வாலில்லாக் குரங்கு தலை கீழாகத்
துவார வழியில் இறங்கியிருப்பதைய
ும், அதன் பாதி உடம்பு வரையில்
கீழே வந்த பிறகு துவாரக் கதவு
நெருங்கி வந்திருப்பதையும்
கவனித்தான்.

இரண்டு மனிதக் கரங்களாகத்
தோன்றியவை தன்னுடைய மனப்
பிராந்தியாகத்தான் இருக்கவேண்டும்
என்று நிச்சயம் செய்து கொண்டான்.

இதற்குள் பிலத்துவாரத்தில் வந்தவர்கள் நெருங்கி வந்து விட்டார்கள். முன்னால் வந்த ரவிதாஸன், "அப்பனே! என்ன இது? எதற்காக இப்படி உளறி அடித்துக் கொண்டு அலறினாய்? அபாயம் ஏதேனும் உண்டா? நாங்கள் திரும்பிப் போகவா?" என்று கேட்டான்.

"வேண்டாம், வேண்டாம்! அபாயம் ஒன்றுமில்லை. பிலத்துவாரக் கதவை திறக்கும்போது, இந்த ராட்சதக் குரங்கு எப்படியோ இடம் பெயர்ந்து என் தலையில் விழுந்து விட்டது! ஒரு கணம் நானும் பீதி அடைந்து விட்டேன். இப்போது இந்தக் குரங்கு மேலேயும் போகாமல் கீழேயும் வராமல் வழியை அடைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. கொஞ்சம் பொறுங்கள்; இந்தக் குரங்கை

அகற்றி வழியைச்
சரிப்படுத்திவிடுகிறேன்" என்றான்
இடும்பன்காரி.

தடுமாறி விழுந்த இடும்பன்காரியை
மேலேயிருந்து அழுக்கித் தள்ளிய
கரங்கள் யாருடைய கரங்கள் என்பதை
நேயர்கள் ஊகித்திருப்பார்கள்.
வந்தியத்தேவனுடைய அதிர்ஷ்டம்
இச்சந்தர்ப்பத்திலும் அவன் பக்கம்
இருந்தது. சரியான சமயத்தில்
அவனுக்குச் சரியான யுக்தி
தோன்றியது. இடும்பன்காரி
பிலத்துவராத்தின் படிகளில் நின்றபடி
வெளவாலைப் பார்த்த தருணத்தில்
அவன் தலை மீது வாலில்லாக்
குரங்கைத் தள்ளினான். பிறகு அவன்
தன்னுடைய முகத்தைப் பார்க்க

முடியாதபடி நின்று கொண்டு
கைகளினால் அவனைப் பிடித்துக் கீழே
அழுக்கினான். அதன் பின்னர்
வாலில்லாக் குரங்கையும் தலைகீழாகத்
துவாரத்தினுள் தள்ளினான்.
கடைசியாக, முதலையையும் நகர்த்தி
விட்டான்.

இவ்வளவையும் சில கண நேரத்தில்
செய்து முடித்துவிட்டு வந்தியத்தேவன்
யானை ம ஁கத்தண்டை
ஓடினான். யானைத் தந்தங்களைப்
பிடித்துத் தன் பலம் கொண்ட மட்டும்
அழுத்தித் திருப்பினான்.

சுவரில் வழி உண்டாயிற்று ஆனால்
மணிமேகலை உள்ளிருந்து வந்தது
போன்ற விசாலமான வழி அல்ல. வட்ட

வடிவமான குறுகலான வழி; அது
கதவுக்குள் கதவாயிருக்கலாம். முழுக்
கதவையும் திறப்பது எப்படி என்று
யோசிக்க அது சமயம் அல்ல. அதற்குள்
சதிகாரக் கூட்டம் வேட்டை
மண்டபத்துக்குள் புகுந்து விடலாம்
பிறகு தான் தப்புவது துர்லபமாகிவிடும்.

ஆகவே, திறந்த வழி குறுகலான
வழியாக இருந்தாலும் அதற்குள் புகுந்து
விடவேண்டியதுதான்.

தீர்மானித்தபடியே காரியத்தில்
நிறைவேற்றத் துணிந்து, அந்த வட்ட
வடிவமான துவாரத்தில்
வந்தியத்தேவன் புகுந்தான்.

அவனுடைய தலையும் கைகளும் பாதி
உடம்பும் உள்ளே வந்து விட்டன.

மிச்சம் பாதி உடம்பு உள்ளே புகுந்து
பிரயாசையாயிருந்தது. கைகளினால்
தாவிப் பிடித்துக் கொள்ள ஒன்றும்
அகப்படவில்லை. இச்சமயத்தில்
உள்ளேயிருந்த தீபம் அணைந்து இருள்
சூழ்ந்தது.

வந்தியத்தேவன் அபயம் கேட்கும்
குரலில், "சந்திரமதி! சந்திரமதி!
என்னைக் காப்பாற்று!" என்றான்.

கலகலவென்று சிரிக்கும் பெண்ணின்
குரல் கேட்டது.

"சந்திரமதி! நீ இங்கே இருந்து
கொண்டுதானா வேடிக்கை
பார்க்கிறாய்? இது நன்றாயிருக்கிறதா?"

அதற்கு பதிலாக மறுபடியும் சிரிப்பு;
அதைத் தொடர்ந்து "நீ இப்படி
அந்தப்புரத்தில் திருட்டுத்தனமாக
நுழைவது மட்டும் நன்றாயிருக்கிறதா?"
என்று ஒரு பெண்ணின் குரல் கேட்டது.

அது மணிமேகலையின் குரல் என்று
வந்தியத்தேவன் தெரிந்து கொண்டான்.
ஆயினும் வேண்டுமென்றே "சந்திரமதி!
நீ வரச் சொன்னதினால்தானே வந்தேன்!
பின்னால் ஆட்கள் வருகிறார்கள்
சீக்கிரம் என்னை எடுத்து விடு
இல்லாவிட்டால் விபரீதம் வரும்!"
என்றான்.

"சந்திரமதி இவ்வளவு கெட்ட க்காரியா?
இருக்கட்டும் உனக்கும் அவளுக்கு
சேர்த்துப் புத்தி கற்பிக்கிறேன்!"

"ஓஹோ! தாங்கள் இளவரசி
மணிமேகலையா? அம்மணி! இந்த ஒரு
தடவை மட்டும் என்னை மன்னித்துக்
காப்பாற்றி விடுங்கள்! இனி மேல்
இம்மாதிரி தப்புக் காரியம் செய்ய
மாட்டேன்! உங்களுக்குக் கோடி
புண்ணியம் உண்டு!" என்று
கெஞ்சினான் வந்தியத்தேவன்.

இருளில் இரு மெல்லிய கரங்கள்
வந்தியத்தேவனுடைய தோள்களைப்
பிடித்துத் தாங்கி மெள்ளக் கீழே
தரையில் இறக்கிவிட்டன சுவரில்
தோன்றிய துவாரம் மூடிக் கொண்டது.

"இளவரசி! உங்களுக்கு அனந்த கோடி
வந்தனம்!" என்றான்.

"கொஞ்சம் பொறு! நான் உன்னை
என்ன செய்யப் போகிறேன் என்று
தெரிந்து கொண்டு வந்தனம் செலுத்து!"

"தாங்கள் என்னை என்ன செய்தாலும்
சரிதான்! கொலைக்காரர்களிடமிருந்து
என்னைத் தப்புவித்தீர்களே, அதுவே
போதும்! அந்த அரக்கர் கைகளினால்
சாவதைக் காட்டிலும் தங்களுடைய
மணிக்கரத்தினால் சாகும்படி நேர்ந்தால்
அது என்னுடைய பாக்கியம்தான்!"

"அடே அப்பா! பெரிய வீராதி
வீரனாயிருக்கிறாயே? அப்படி
உன்னைத் தேடி வரும்
கொலைக்காரர்கள் யார்? கொஞ்சம்
பொறு முதலில் விளக்கு ஏற்றி உன்

முகம் எப்படியிருக்கிறது என்று
பார்க்கிறேன்!"

"அம்மணி! என் முகத்தை மறுபடியும்
பார்க்க வேண்டுமா? தாங்கள்
கண்ணாடியில் பார்த்துக் கொண்டபோது
பின்னால் நின்று பார்த்த குரங்கு
முகந்தான் என் முகம்! சந்திரமதி
வர்ணித்தாளே?" என்றான்
வந்தியத்தேவன்.

இருட்டில் சிரிப்பின் ஒலியும், கை
வளைகள் குலுங்கும் ஓசையும்
கேட்டன. வந்தியத்தேவன் அந்த
அறைக்குள் தலையை நீட்டியபோது
அந்த அறையில் எரிந்து கொண்டிருந்த
விளக்கை மணிமேகலை மூடிவிட்டாள்.
அதனால் இருட்டாயிற்று; இப்போது

அதன் மூடியை அகற்றியதும் தீபம்
சுடர்விட்டு ஒளிர்ந்தது. அதன் ஒளியில்
வந்தியத்தேவனுடைய ுகத்தைப்
பார்த்த வண்ணம் மணிமேகலை
மெய்மறந்து நின்றாள்.

பக்கத்து வேட்டை மண்டபத்திற்குள்
தடதடவென்று பலர் பிரவேசிக்கும்
சத்தம் அச்சமயம் கேட்டது.

பக்க தலைப்பு

ஒன்பதாம்அத்தியாயம்
நாய் குரைத்தது!

மணிமேகலை வந்தியத்தேவனுடைய
முகத்தைப் பார்த்த வண்ணம் நின்றாள்.

வந்தியத்தேவனும் புன்னகை
புரிந்தவண்ணம் நின்றான். இந்தப்
பெண்ணிடம் என்ன சொல்லி விட்டு
எப்படி தப்பிச் செல்வது என்று அவன்
மனம் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தது.
இச்சமயம் எங்கேயோ தூரத்திலிருந்து
ஒரு குரல் "அம்மா! என்னை
அழைத்தீர்களா?" என்று கேட்டது.

"இல்லையடி, உன் வேலையைப் பார்!"
என்றாள் மணிமேகலை உடனே
அவளுடைய திகைப்பு நீங்கியது.

சற்று முன் வந்தியத்தேவன் புகுந்து

வந்த துவாரத்தின் அருகில் சென்று
உட்பக்கத்துத் தாளையிட்டாள். பின்னர்
வந்தியத்தேவனுக்குச் சமிக்ஞை காட்டி
அந்த அறையிலேயே சற்றுத் தூரமாக
அழைத்துச் சென்றாள். சட்டென்று
திரும்பி நின்று "ஐயா! உண்மையைச்
சொல்லும்! சந்திரமதி உம்மை
அழைத்ததாகக் கூறினீரே, அது
நிஜமா?" என்று கேட்டாள்.

"ஆம், அம்மணி!"

"எப்போது, எங்கே பார்த்து உம்மை
அழைத்தாள்?"

"சற்று முன்னால்தான்! அடுத்த
அறையில் நான் குரங்கின் பின்னால்
மறைந்து நின்றபோது நீங்கள் இருவரும்

வந்து பார்த்துவிட்டுத் திரும்பினீர்கள்.
நீங்கள் திரும்பிய பிறகு அவள்
என்னைப் பார்த்து, 'குரங்கே! நீ
என்னுடைய அறைக்கு வந்து
இருக்கிறாயா? வேண்டாத சமயத்தில்
வருகிறவர்களைப் பயமுறுத்தி
அனுப்பச் செளகரியமாயிருக்கும்!"
என்றாள். அது தங்கள் காதில்
விழவில்லை போலிருக்கிறது!"

மணிமேகலை இளநகை
புரிந்தவண்ணமாக "காதில்
விழுந்திருந்தால் அவளைச் சும்மா
விட்டிருப்பேனா?" என்றாள்.

"இளவரசி! தங்கள் தோழி பேரில்
கோபிப்ப ில் பயன் என்ன? என்
முகமும் வாலில்லாக் குரங்கின் முகமும்

ஒன்று போலிருந்தால் அதற்குச் சந்திரமதி என்ன செய்வாள்?"

"உமது முகத்துக்கும் வாலில்லாக் குரங்கின் முகத்துக்கும் வெகு தூரம்!"

"குரங்கின் முகத்துக்கும் அதற்கு மேலே தொங்கிய ஆந்தையின் முகத்துக்கும் உள்ள தூரம் போலிருக்கிறது."

"உமது முகம் குரங்கு முகமும் அல்ல; ஆந்தை முகமும் அல்ல. ஆனால், குரங்கின் சேஷ்டையெல்லாம் உம்மிடம் இருக்கிறது. சில சமயம் ஆந்தையைப் போலவும் விழிக்கிறீர்! சற்று முன்னால் இதோ இந்தக் கண்ணாடியில் எட்டிப் பார்த்து விழித்தது நீர் தானே?"

"ஆம், இளவரசி, நான்தான்!"

"எதற்காக, உடனே பின்வாங்கிக்
கதவைச் சாத்திக் கொண்டீர்?"

"இந்தக் கண்ணாடியில் என் முகத்துக்கு
அருகில் ஒரு தேவ கன்னிகையின்
முகம் போலத் தெரிந்தது. அந்த தேவ
கன்னிகை என் முகத்தைப் பார்த்துப்
பயந்து கொள்ளப் போகிறாளே என்று
நான் பிடித்திருந்த யானைத்
தந்தத்திலிருந்து கையை எடுத்தேன்
கதவு தானாகச் சாத்திக் கொண்டது."

"அந்தத் தேவ கன்னிகை யார் என்பது
உங்களுக்கு தெரியுமா?"

"அந்தக் கூணம் எனக்குத்

தெரியவில்லை பிறகு நினைத்துப்
பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டேன்."

"என்ன தெரிந்து கொண்டீர்?"

"நான் பார்த்தது தேவ கன்னிகை அல்ல;
தேவகன்னிகைகள் ஓடி வந்து
அடிபணிவதற்குரிய மணிமேகலாதேவி!
கடம்பூர் சம்புவரையரின் செல்வக்
குமாரி என்று தெரிந்து கொண்டேன்.
என்னுடைய ஆருயிர் நண்பன்
கந்தமாறனுடைய அருமைத் தங்கை
என்பதும் நினைவுக்கு வந்தது."

மணிமேகலையின் புருவங்கள்
நெறித்தன. ஏளனமும் கோபமும் கலந்த
புன்சிரிப்புடன், "அப்படியா? என்
தமையன் கந்தமாறன் தங்களுடைய

ஆருயிர் நண்பனா?" என்றாள்.

"அதில் என்ன சந்தேகம், இளவரசி!
நாலு மாதங்களுக்கு முன்னால் நான்
இங்கு ஒருநாள் வந்திருந்தது நினைவில்
யா? அந்தப்புரத்துக்குகூட வந்து
தாய்மார்களுக்கு வணக்கம்
செலுத்தினேனே! அது ஞாபகம்
இல்லையா!"

"நன்றாய் ஞாபகம் இருக்கிறது.
அதற்குள் மறந்து விடுமா? அந்த
வல்லவரையர் வந்தியத்தேவர் என்னும்
வாணர் குலத்து இளவரசர்
தாங்கள்தானா?"

"ஆம் இளவரசி! தங்குவதற்கு
அரண்மனையும் ஆளுவதற்கு

இராஜ்யமும் இல்லாமல் 'அரையன்'
என்ற குலப்பெயரை மட்டும் தாங்கிக்
கொண்டிருக்கும் அந்த ஏழை நான்
தான்! ஒரு காலத்தில் தங்கள் தமையன்
என்னிடம் தங்களைப் பற்றி
எவ்வளவோ சொல்லியதுண்டு. ஒரு
காலத்தில் நானும் கந்தமாறனும்
வடபெண்ணை நதிக்கரையில் காவல்
செய்து கொண்டிருந்தபோது, தங்களைப்
பற்றி அடிக்கடி சொல்லுவான். நானும்
ஏதேதோ கனவு கண்டு
கொண்டிருந்தேன் பிறகு அந்த
எண்ணத்தை மறந்து விட்டேன்."

மணிமேகலையின் உள்ளத்தில் ஓர்
அதிசயமான எண்ணம் தோன்றியது.
இவன் தன்னைக் குத்திக் கொல்ல
முயன்றதாகக் கந்தமாறன் கூறினான்.

அது எதற்காக இருக்கும்? ஒருவேளை தன்னைப் பற்றியதாகவே இருக்குமோ? தன்னை இவனுக்கு மணம் செய்து கொடுக்க போவதில்லை என்று சொன்னதற்காகக் கந்தமாறனுடன் சண்டையிட்டிருப்பானோ? இந்த எண்ணம் அவள் உள்ளத்தில் இன்பப் புயலை உண்டாக்கியது.

அதை அவள் கோபப் புயலாக மாற்றிக் கொண்டாள்.

"ஐயா! பழைய கதையெல்லாம் இப்போது வேண்டாம். இந்த அரண்மனையில் நீர் கள்ளத்தனமாகப் புகுந்ததின் காரணத்தைச் சொல்லும்; இல்லாவிடில் உடனே என் தோழியை அழைத்துத் தந்தைக்குச் சொல்லி

அனுப்பவேண்டும்" என்றாள்.

"இளவரசி! நான் இங்கு வந்த காரணத்தை முன்பே சொன்னேனே! சில கொலைகாரர்கள் என்னைக் கொல்லுவதற்காகத் துரத்திக் கொண்டு வந்தார்கள். அவர்களிடமிருந்து தப்பி ஓடிவந்தபோது பூமியில் ஒரு துவாரம் தெரிந்தது. அது ஏதோ இரகசியப் பாதை என்று அறிந்து கொண்டேன். அதன் வழியாக ஓடித் தப்பிக்கலாம் என்று வந்தபோது, அந்த வழி இங்கே கொண்டு வந்து சேர்த்தது!"

"ஐயா! சுத்த வீரர் என்றால் உமக்கே தகும். நானும் எத்தனையோ அஸகாய சூரர்களைப் பற்றிக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால் உம்மைப்போல் ஓட்டத்தில்

சூரனைப் பற்றிக் கேட்டதில்லை.
உத்தரகுமாரன் உம்மிடம் பிச்சை வாங்க
வேண்டியது தான்!"

வந்தியத்தேவன் மனத்தில் சரீர் என்றது.
தான் அசட்டுப் பெண் என்று நினைத்த
மணிமேகலை இப்படித் தன்னைக்
குத்திக் காட்டும்படி
ஆகிவிட்டதல்லவா?

"தேவி! அவர்கள் ஏழெட்டுப் பேர்!
நான் ஒருவன். அவர்கள்
ஆயுதபாணிகள் என்னிடம் ஆயுதமே
இல்லை. என்னுடைய அருமை வேல்
கொள்ளிடத்து வெள்ளத்தில் போய்
விட்டது."

"ரொம்ப நல்லது! அந்தப் படுபாதக

வேல், சிநேகிதனைப் பின்னாலிருந்து
குத்திக் கொல்லும் வேல் ஆற்றோடு
போனதே நல்லது!"

வந்தியத்தேவனுக்குத் தூக்கி
வாரிப்போட்டது அவன் பதில் சொல்ல
வாயெடுப்பதற்குள் மணிமேகலை,
"உண்மையைக் கூறிவிடும்
கொலைக்காரர்களிடம் தப்புவதற்காக
ஓடிவந்தீரா? கொலை செய்வதற்காக
இங்கு வந்தீரா?" என்று கேட்டாள்.

வந்தியத்தேவன் தீயில் காலை
வைத்தவனைப் போல் துடித்து "
சிவசிவா! நாராயணா! நான் யாரை
கொலை செய்வதற்காக இங்கே
வரவேணும்? என் ஆருயிர் சிநேகிதரின்
அருமைத் தங்கையையா? எதற்காக?"

என்றான்.

"நான் என்ன கண்டேன்? 'அருமை சிநேகிதன்' என்று வாய்கூசாமல் பொய் சொல்கிறீர்? அப்பேர்ப்பட்ட அருமை சிநேகிதனின் பின்னாலிருந்து முதுகிலே குத்திக் கொல்லுவதற்கு நீர் முயலவில்லையா? அது எதற்காகவோ, அதே காரணத்துக்காக, இங்கே யாரையேனும் கொலை செய்வதற்கு நீர் வந்திருக்கலாம்."

"கடவுளே! இது என்ன வீண் பழி? நானா கந்தமாறனின் முதுகில் குத்தினேன்? அப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் செய்வதற்கு முன்னால் என் கையை வெட்டிக் கொண்டிருப்பேனே? இளவரசி!

இத்தகைய படுபாதகமான பொய்யைத்
தங்களிடம் ார் கூறினார்கள்?"

"என் அண்ணனே கூறினான். வேறு
யாராவது கூறியிருந்தால் நான் நம்பியே
இருக்க மாட்டேன்."

"கந்தமாறனா இப்படிக் கூறினான்?
அப்படியானால் நான் உண்மையில்
துர்ப்பாக்கியசாலிதான்! யாரோ
அவனை முதுகிலே குத்தித் தஞ்சாவூர்
மதில் சுவருக்கு அருகில்
போட்டிருந்தார்கள். மூர்ச்சையாகிக்
கிடந்த அவனை நான் தூக்கிக் கொண்டு
போய்ச் சேந்தன் அமுதன் குடிசையில்
சேர்த்துக் காப்பாற்றினேன். அதற்கு
எனக்குக் கிடைத்த வெகுமதியா இது?
இளவரசி! எதற்காக அவனை நான்

கொல்ல முயன்றேனாம்? ஏதாவது
காரணம் சொன்னானா?"

"சொன்னான், சொன்னான்! நீர் என்
அழகைப் பழித்து, அவலட்சணம்
பிடித்தவள் என்று இகழ்ந்தீராம்.
தஞ்சாவூர்ப் பெண்கள் என்னைவிட
அழகிகள் என்று சொன்னீராம். அதனால்
கந்தமாறன் கோபங்கொண்டு உம்மை
நன்றாய்ப் புடைத்தானாம். நேருக்கு
நேர் சண்டையிடக் கையினாலாகாமல்
பின்னாலிருந்து குத்தி விட்டீராம்!
இதெல்லாம் உண்மையா, இல்லையா?"

"பொய்! பொய்! பயங்கரமான பொய்;
தங்களை அவலட்சணம் என்று
சொல்வதற்கு முன்னால், என்
நாக்கையே துண்டித்துக்

கொண்டிருப்பேனே! கந்தமாறன்
அல்லவா அவனுடைய சகோதரியை
நான் மறந்து விடவேண்டும் என்று
வற்புறுத்தினான்?"

"எதற்காக?"

"இராஜ்யம் ஆளும் பேரரசர்கள்
தங்களை மணந்து கொள்ளக்
காத்திருப்பதால் தங்களை நான்
மறந்துவிட வேண்டுமென்று
வற்புறுத்தினான்."

"நீரும் அடியோடு என்னை மறந்து
விட்டீராக்கும்!"

"என்னால் அடியோடு மறக்க
முடியவில்லை. ஆனால் அது

முதலாவது தங்களை என் அருமைச்
சகோதரியாகக் கருதத் தொடங்கினேன்.
இளவரசி! உடனே கந்தமாறனிடம்
என்னை அழைத்துப் போங்கள்!
அல்லது அவனை இங்கே
அழையுங்கள். ஏன் இத்தகைய பெரும்
பொய்யை அவன் சொன்னான்
என்றாவது தெரிந்து கொள்கிறேன்,
அல்லது உண்மையிலேயே அவன்
அப்படி எண்ணிக் கொண்டிருந்தால்,
அந்தத் தப்பெண்ணத்தைப்
போக்குகிறேன்."

"தஞ்சாவூரில் ஆரம்பித்த காரியத்தை
இங்கே பூர்த்தி செய்து விடலாம் என்று
வந்தீராக்கும்..."

"அப்படி என்றால்..."

"அங்கே அவனைக் கொல்ல முயன்றீர்
அந்த முயற்சி பலிக்கவில்லை..."

"கடவுளே! கந்தமாறனைக்
கொல்லுவதற்கு அவனுடைய
அரண்மனையைத் தேடியா வருவேன்!"

"இரகசிய வழியாக வந்தது வேறு
எதற்காக?"

"அதோ, உற்றுக் கேளுங்கள்! என்னைக்
கொல்ல வந்தவர்கள் அடுத்த அறையில்
இன்னும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள்
நடமாடும் சத்தமும் பேசும் குரல்களும்
கேட்கவில்லையா?"

"அவர்கள் எதற்காக உம்மைக் கொல்ல

வரவேணும்?"

"அவர்களைப் பார்த்தால்
மந்திரவாதிகள் போலிருக்கிறது.
ஒருவேளை நரபலி கொடுக்கும்
கூட்டமாயிருக்கலாம்."

"சகல இலட்சணங்களும் பொருந்திய
ராஜகுமாரனாகிய உம்மை அதற்காகப்
பிடித்தார்கள் போலிருக்கிறது.." என்று
கூறி மணிமேகலை சிரித்தாள்.

"அதுதான் எனக்கும்
அதிசயமாயிருக்கிறது; இந்த ஆந்தை
விழி விழிக்கும் குரங்கு
முஞ்சிக்காரனை அவர்கள் எதற்காகப்
பிடிக்க வந்தார்கள் என்று
தெரியவில்லை. உங்கள் பேச்சைக்

கேட்ட பிறகு ஒரு சந்தேகம் உதிக்கிறது.
ஒருவேளை என் நண்பன் கந்தமாறனே
இப்படிப்பட்ட ஏற்பாடு
செய்திருப்பானோ என்று. அவனிடம்
உடனே என்னை அழைத்துச்
செல்லுங்கள்! ஒன்று அவனுடைய
தப்பிப்பிராயத்தைப் போக்கிக்
கொள்ளட்டும்; இல்லாவிட்டால்
என்னை அவன் கையினாலேயே
கொன்றுவிடட்டும். கொலைக்காரர்களை
எதற்காக ஏவ வேண்டும்? அம்மணி!
உடனே கந்தமாறனை அழைத்து
விடுங்கள்!"

"ஐயா! அவ்வளவு அவசரப்பட
வேண்டாம். கந்தமாறன் ஊரில்
இல்லை."

"எங்கே போயிருக்கிறான்?"

"காஞ்சிக்குக் கரிகாலரை அழைத்து வரப் போயிருக்கிறான். நாளை இரவு எல்லாரும் இங்கு வந்து விடுவார்கள்; அதுவரையில் நீர்..."

"அதுவரையில் என்னை இங்கேயே இருக்கச் சொ ஂகிறீர்களா? அது நியாயமல்ல!"

"இங்கே இருக்கச் சொல்லவில்லை இன்னும் சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் இங்கே பழுஷூர் இளையராணி வந்து விடுவாள். பிறகு ஈ காக்காய் இங்கே வர முடியாது. பழுவேட்டரையர் எப்பேர்ப்பட்டவர் என்பது உமக்குத் தெரிந்திருக்கும். அவர் உம்மை இங்கே

கண்டால் உடனே கண்டதுண்டமாய்
வெட்டிப் போட்டுவிடச் செய்வார்! ஆ!
அக்கிழவருக்குத்தான் பெண்டாட்டியின்
பேரில் எவ்வளவு ஆசை!" என்று
சொல்லி மணிமேகலை சிரித்தாள்.

வந்தியத்தேவன் முன் தடவை
பழுவேட்டரையர் வந்த போது
நடந்ததையெல்லாம் நினைத்துக்
கொண்டான்.

"அப்படியா? பழுவேட்டரையருக்குப்
பழுவூர் ராணி பேரில் ரொம்ப ரொம்ப
ஆசையா?" என்று கேட்டான்.

"அது நாடு நகரம் எல்லாம் தெரிந்த
விஷயம் ஆயிற்றே! போன தடவை,
எட்டு மாதங்களுக்கு முன்னால் இங்கே

ஒரு தடவை அவர்கள் வந்திருந்தார்கள்.
பழுவூர் ராணி அந்தப்புரத்துக்கு வரக்
கூடக் கிழவர் விடவில்லை! அப்படிச்
கண்ணும் கருத்துமாய்ப் பாதுகாக்கிறார்.
இந்தத் தடவை சில நாள் இங்கே
இருக்கப் போகிறார்களாம். பழுவூர்
ராணிக்குத் தனி அந்தப்புரம்
வேண்டுமென்று ஒரே தடபுடல். இந்தத்
தடவையாவது எங்களையெல்லாம்
பார்க்கப் போகிறாளோ - பார்ப்பதற்குக்
கிழவர் விடப் போகிறாரோ,
தெரியவில்லை."

"அப்படியானால் நான் இப்பொழுது
என்ன செய்யட்டும்?"

"அதுதான் நானும் யோசித்துக்
கொண்டிருக்கிறேன் - ஆ! ஒரு

யோசனை தோன்றுகிறது. என் தமையன் கந்தமாறனுடைய தனி ஆயுத அறை ஒன்று இந்த மாளிகையில் இருக்கிறது. அதில் உம்மைக் கொண்டு விடுகிறேன். நாளை சாயங்காலம் கந்தமாறன் வந்து விடுவான் அதுவரையில் அங்கேயே இரும். நீர் சொல்வதின் உண்மை, பொய்யைக் கந்தமாறனிடம் நேரில் நிரூபித்து விடலாம்..."

"இளவரசி! அது முறையன்று! மிகவும் ஆபத்தான காரியம்!"

"என்ன ஆபத்து?"

"அங்கே நான் எப்படி வந்து சேர்ந்தேன் என்று கந்தமாறன் கேட்டால் என்ன பதில் சொல்லுவது?"

"உள்ளது உள்ளபடி சொல்லுகிறது."

"உள்ளது உள்ளபடி நான் இப்போது சொன்னதை நீங்களே நம்பவில்லையே? அடுத்த அறையில் என்னைத் தேடி வந்த ஆட்கள் இருக்கும் போதே?"

"ஐயா! அதை இப்போதே சோதித்து விடுகிறேன்."

"என்ன சோதிக்கப் போகிறீர்கள்?"

"அடுத்த அறைக்குள் சென்று அந்த மனிதர்களைப் பார்த்து விசாரிக்கப் போகிறேன். அவர்கள் உம்மைக் கொல்ல வந்தவர்களா? அல்லது நீர் அழைத்து வந்தவர்களா என்று தெரிந்து

கொண்டு வருகிறேன்."

"ஐயோ! அவர்கள் பொல்லாத
துஷ்டர்கள் தாங்கள் அவர்களிடம்
தனியாக அகப்பட்டுக் கொண்டால்..."

"என் அரண்மனையில் யார் என்னை
என்ன செய்ய முடியும்? இதோ
பாருங்கள்!" என்று கூறி மணிமேகலை
யாருக்கும் தெரியாமல் தன் இடுப்பில்
செருகியிருந்த சிறிய மடக்குக் கத்தியை
எடுத்துக் காட்டினாள்.

"யாரும் என்கிட்ட வரமுடியாது.
அப்படி ஏதாவது ஆபத்து
வருவதாயிருந்தால் நீர்தான் சூராதி சூரர்
இங்கே இருக்கிறீர்!"

"அம்மணி! என்னிடம் தற்சமயம் ஆயுதம் ஒன்றுமில்லை."

"வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம் என்று நீர் கேட்டதில்லையா? உமது பெயரே வல்லவரையர் ஆயிற்றே? ஆயுதம் கையில் இருந்தால் பெண்பிள்ளைகள் கூடச் சண்டை போடுவார்கள். ஆண்பிள்ளைகள் எதற்கு? உமக்கு வீண் கவலை வேண்டாம். அங்கே ஒரு அறையில் தூசு தட்டிக் கொண்டிருந்தவன் எங்கள் அரண்மனை வேலைக்காரன்தான். மற்றவர்களை அவன்தான் இட்டு வந்திருக்க வேண்டும். அவர்களும் எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் என்றே தோன்றுகிறது. அவர்கள் எதற்காக இங்கே

வந்திருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்து
கொண்டு வருகிறேன். கதவுக்கு அருகில்
நிற்க வேண்டாம். அதோ அந்த
மரக்களஞ்சியத்துக்கு அருகில் போய்
சிறிது மறைந்து நில்லுங்கள்!"

இவ்விதம் சொல்லிக் கொண்டே
மணிமேலை வேட்டை அறைக்குப்
போகும் வாசற் பக்கம் சென்று அதன்
கதவைத் திறக்க முயன்றாள்.

வந்தியத்தேவன் அவசரமாக நடந்து
மரக்களஞ்சியத்தின் அருகில் சென்று
மறைந்து நின்றான்.

மரக்களஞ்சியத்தின் கதவுகள்
திறந்திருந்தன அதற்குள்ளே
தற்செயலாகப் பார்த்தான். அது

தானியம் கொட்டும் களஞ்சியம்
அல்லவென்று தெரிந்தது.

அறைக்குள்ளே படிப்படியாக
அமைந்திருந்தது. ஒவ்வொரு படியிலும்
யாழ், வீணை, மத்தளம், தாளம் முதலிய
இசைக்கருவிகள் அடுக்கி
வைக்கப்பட்டிருந்தன. மேலே சிறிது
அண்ணாந்து பார்த்தான் படிகள்
மேற்கூரை வரையில் போவதாகத்
தெரிந்தது.

இதற்குள் மணிமேகலை வேட்டை
மண்டபத்தின் கதவைத் திறந்து
கொண்டு உள்ளே பிரவேசித்தாள்.

அவளுடைய தைரியத்தை
வந்தியத்தேவன் வியந்தான். அதே
சமயத்தில் மணிமேகலைக்கு ஆபத்து

ஒன்றும் நேருவதற்கில்லை என்று
மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டான்.

இதற்குள் அந்த அறையின் இன்னொரு
பக்கத்திலிருந்து கதவு திறந்தது.

"அம்மா! அம்மா!" என்று கூவிக்
கொண்டே சந்திரமதி உள்ளே வந்தாள்.

வந்தியத்தேவன் திடுக்கிட்டான் அவள்
தன்னைப் பார்த்து

விடாமலிருப்பதற்காக இசைக்கருவி
களஞ்சியத்துக்குள் நுழைந்தான்.

"அம்மா! அம்மா! தஞ்சாவூர்க்காரர்கள்
கோட்டை வாசலில் வந்து

விட்டார்களாம். மகாராணி உடனே
தங்களை அழைத்து வரச்

சொன்னார்கள்!" என்று கத்திக்

கொண்டே சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள்.
அவள் எதிரில் திறந்திருந்த வேட்டை
மண்டபக் கதவை நோக்கிப் போனாள்.

கதவின் அருகில் நின்று பார்த்தால்
வந்தியத்தேவன் களஞ்சியத்துக்குள்
இருப்பது தெரிந்து போய்விடும்.
ஆகையால் அவன் விரைவாகச் சில
படிகள் மேலே ஏறினான்.

ஒரு வீணையின் மீது அவன் முழங்கால்
இடித்து அது சப்தித்தது.

வந்தியத்தேவன் பீதி அடைந்து மேலும்
சில படிகள் ஏறினான். அவன் தல ை
களஞ்சியத்தின் மேற்பலகையில்
முட்டியது. என்ன விந்தை? அந்த
மேற்பலகை வந்தியத்தேவனுடைய

மண்டை முட்டியபோது சிறிது மேலே
சென்றது.

ஏதோ சந்தேகம் தோன்றி
வந்தியத்தேவன் அப்பலகையைக்
கைகளினால் நெம்பித் தூக்கினான். அது
நன்றாய் மேலே போனதுடன், திறந்த
இடத்தின் மூலமாக வெிளச்சம் வந்தது.
தூரத்தில் சலசலவென்று சத்தம் கேட்டுக்
கொண்டிருந்தது. ஒரு பக்கத்தில்
வானத்தில் மின்னும் நட்சத்திரங்களும்
தெரிந்தன. வந்தியத்தேவனுடைய
உள்ளம் உற்சாகத்தினால் துள்ளியது.

பலகையை நன்றாக நகர்த்திவிட்டு
மேலே ஏறினான். மாளிகையின் மேல்
மச்சில் ஒரு பகுதிக்குத் தான்
வந்திருப்பதைக் கண்டான். அதிலும்

அந்தப் பகுதி முன்னொரு நாள் அவன்
சுகமாகக் காற்று வாங்கிக் கொண்டு
படுத்திருந்த பகுதிதான். பெரிய
தூண்களின் மறைவில் நின்று
சிற்றரசர்களின் கொடிய
சதியாலோசனையைப் பற்றித் தெரிந்து
கொண்ட அதே இடந்தான்.

பலகையைத் தள்ளி முன்போல்
மூடினான். மூடிய பிறகு,
கூரையிலிருந்து அப்படி ஒரு வழி
இருக்கிறதென்று கண்டுபிடிப்பது
சுலபமல்லவென்பதை உணர்ந்தான்.
அதைப் பற்றி இப்போது யோசிக்கவும்
அதிசயப்படவும் அவகாசம் இல்லை.
அங்கிருந்து தப்பிச் செல்லும் வழியைப்
பார்க்க வேணும்.

இத்தனை நேரமும் தனக்கு உதவி
செய்த அதிர்ஷ்ட தேவதை இனியும்
உதவி செய்யாமலா இருக்கப்
போகிறது?

வந்தியத்தேவன் நாலா புறமும் சுற்றிப்
பார்த்தான். எங்கு நோக்கினாலும்
கொடிகளும் தோரணங்களும் பறந்து
அந்த அரண்மனைப் பிரதேசம்
முழுவதும் கண்கொள்ளாக்
காட்சியாயிருந்தது. அடடா!
இராஜோபசாரம் என்பது இதுதான்
போலும்.

வந்தியத்தேவன் அடிமேல் அடி வைத்து
மெள்ள மெள்ள நடந்தான், சுற்று
முற்றும் பார்த்துக் கொண்டு நடந்தான்.
மேல் மச்சில் எங்கும் மனித சஞ்சாரமே

இல்லை. அந்த வரையில் நம்
அதிர்ஷ்டந்தான் பிறகு கொஞ்சம்
விரைவாகவே நடந்தான்.

முன்னொரு தடவை அவன்
படுத்திருந்த நிலா மாடத்துக்கு வந்து
சேர்ந்தான். அங்கிருந்து பார்த்தபோது
அரண்மனையின் வெளிமதினும்
மதிள்களுக்கும் மாளிகைக்கும்
நடுவிலிருந்த முற்றமும், குரவைக்
கூத்து நடந்த இடமும், சதியாலோசனை
நடந்த இடமும் காணப்பட்டன.
அதற்குக் காரணம் கண்டுபிடிப்பது
அவ்வளவு கடினமான
காரியமாயில்லை. அரண்மனையின்
முன் வாசலில் ஒரே அல்லோல
கல்லோலமாயிருந்தது.
நூற்றுக்கணக்கான தீவர்த்திகள்

வெளிச்சம் தந்தன. மேள தாளங்கள்
பேரிகை முழக்கங்களுடன்
மனிதர்களின் வாழ்த்தொலிகளும்
கலந்து பேரொலியாகக் கிளம்பியது.
பழுவேட்டரையரின் பரிவாரங்கள்
அரண்மனை வாசலை நெருங்கி வந்து
விட்டபடியால், அவர்களை
வரவேற்பதற்காக எல்லாரும் அங்கே
போயிருக்கிறார்கள். அதனாலேதான்
இங்கேயெல்லாம் ஜனசஞ்சாரம்
இல்லை. ஆகா! உண்மையில் அதிர்ஷ்ட
தேவதை வந்தியத்தேவன் பக்கத்தில்
இருந்தாள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.
தப்பிச் செல்வதற்கு எவ்வளவு
அருமையான சந்தர்ப்பம்; அரை
நாழிகைக்கு முன்னாலும் இத்தகைய
சமயம் கிடைத்திராது. அரை நாழிகை
பின்னால் வந்தாலும் இம்மாதிரி வசதி

கிட்டியிராது.

சதியாலோசனை நடந்த இடத்துக்குச்
சமீபமாக வந்து, வந்தியத்தேவன்
இன்னொரு தடவை சுற்று முற்றும்
பார்த்தான்; ஒருவருமில்லை. கீழே
குனிந்து பார்த்தான் அங்கேயும் யாரும்
இல்லை.எதிரில் மதிள் சுவரைப்
பார்த்தான் அங்கேயும் யாரும்...ஆ!
இது என்ன? மதில் மேல் கிளைகளுக்கு
நடுவில் ஒரு முகம்!

ஆழ்வார்க்கடியானுடைய முகம் போல்
தெரிகிறதே!... சீச்சீ! வீண்பிரமை!

முன்னொரு தடவை

ஆழ்வார்க்கடியானுடைய முகம் போல்
தெரிந்த இடம் அது! ஆகையால் அவன்
மனம் அவனை அப்படி

ஏமாற்றிவிட்டது! அதுவும் ஒரு

நல்லதற்குத்தான். மதில் மேல் ஏறிக்
குதித்துத் தாண்டுவதற்கு அதுதான்
சரியான இடம். அ ை அவனுடைய
உள் மனம் சுட்டிக்காட்டி
ஞாபகப்படுத்தியிருக்கிறது. வரவேற்பு
முடிந்து வாசலில் நிற்கும் கூட்டம்
உள்ளே வருவதற்குள் அவன் தப்பித்துக்
செல்லவேண்டும். முற்றத்தில் எப்படி
இறங்குவது? ஆ! இதோ ஒரு வழி!
இங்கே முற்றத்தில் ஒரு கொட்டகை
போட்டிருக்கிறது. குரவைக்கூத்துக்காகப்
போட்டிருக்கும் கொட்டகை போலும்.
கொட்டகைக்காகப் புதைத்திருந்த
மூங்கில் மரம் ஒன்று நெடிதுயர்ந்து
மேல் மச்ச வரையில் வந்திருந்தது.
வந்தியத்தேவன் அதைத் தாவிப்
பிடித்துக் கொண்டு சரசரவென்று கீழே
இறங்கினான். மீண்டும் சுற்று முற்றும்

பார்த்தான் ஒருவரும் இல்லை. மச்சின்
மேலே, தான் சற்று முன் நின்ற இடத்தில்
கிண்கிணிச் சத்தம் கேட்டது. ஆகா!
மணிமேகலை தன்னைத் தேடி வந்தாள்
போலும்! பொல்லாத பெண்! இச்சமயம்
அவளிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டால்
நம்பாடு தீர்ந்தது.

முற்றத்தின் திறந்த வெளியை ஒரே
ஓட்டமாக ஓடி வந்தியத்தேவன்
கடந்தான், மதில் சுவர் ஓரமாக நின்று
திரும்பிப் பார்த்தான், மச்சின் மீது ஒரு
பெண் உருவம் தெரிந்தது.

மணிமேகலையோ, சந்திரமதியோ
தெரியவில்லை. யாராயிருந்தாலும் தான்
முற்றத்தை ஓடிக் கடந்ததைப்
பார்த்திருக்க வேண்டும்
நல்லவேளையாகக் கூச்சல்

போடவில்லை. அவள்
யாராயிருந்தாலும் நன்றாயிருக்கட்டும்!
மகராஜியாயிருக்கட்டும்!

இவ்விதம் மனதிற்குள் வாழ்த்திக்
கொண்டே மதில் சுவர் ஓரமாக
வந்தியத்தேவன் விரைந்து நடந்தான்.
மதில் மேல் ஆழ்வார்க்கடியானுடைய
முகம் தெரிந்த இடம் வந்துவிட்டது.
அங்கே சுவரில் ஏறுவது எப்படி?
இவ்வளவு உயரமாயிருக்கிறதே!
சுவரில் பிடித்துக் கொள்வதற்கு மேடு
பள்ளம் ஒன்றுமே இல்லையே?
கடவுளே!..இதோ ஒரு உபாயம்!
குரவைக்கூத்துக் கொட்டகைக்காகக்
கொணர்ந்த மூங்கில் கழிகள் சில சற்றுத்
தூரத்தில் கிடந்தன; அவை மிஞ்சிப்
போனவை போலும். ஒரே பாய்

ஂசலாகப் பாய்ந்து அந்தக் கழிகளில்
ஒன்றை எடுத்து வந்தான். மதிலின்
பேரில் சாய்த்து வைத்தான். கழியின்
உயரத்துக்கும் மதிலின் உயரத்துக்கும்
சரியாக இருந்தது. ஆனால் கழி சுவரில்
நிலைத்து நிற்க வேண்டுமே?
ஏறும்போது நழுவி விட்டால்?.. நழுவி
விட்டால் கீழே விழ வேண்டியதுதான்!
அதற்காகக் கையைக் கட்டிக் கொண்டு
சும்மா இருந்து என்ன பயன்?

கழியை இரண்டொரு தடவை
அழுத்திப் பார்த்துவிட்டு, அதன்
வழியாக ஏறத் தொடங்கினான். பாதி
சுவர் ஏறியபோது கழி நழுவத்
தொடங்கியது. 'தொலைந்தோம்! கீழே
விழுந்தால் எலும்பு நொறுங்கிவிடும்!' என்று
எண்ணுவதற்குள், கழி,

மறுபடியும் உறுதியாக நின்றது.
மேலேயிருந்து ஒரு கரம் அதைப்
பிடித்துக் கொண்டது போல்
தோன்றியது! 'நமக்குப் பைத்தியம்
பிடிப்பதுதான் பாக்கி!' என்று எண்ணிக்
கொண்டு வந்தியத்தேவன் மேலே
ஏறினான். மதில் சுவரின் மேல்
முனையை அவன் பிடித்துக்
கொண்டதும் கழி நழுவிக்கீழே
விழுந்தது. அது விழுந்த சத்தம் இடி
முழக்கம் போல் அவன் காதில்
விழுந்தது. நல்ல வேளை! கோட்டை
வாசலில் ஆரவாரம் இப்போது இன்னும்
அதிகமாயிருந்தது. ஆகையால் யார்
காதிலும் விழுந்திராது! ஆனால், எதிரே
அந்தப்புர மேல் மாடத்தில் நின்ற
பெண்! அவள் காதில் விழுந்திருக்கும்.

மதில் மேல் தாவி ஏறி நின்றபடி மறுபடி
ஒரு தடவை வந்தியத்தேவன் அந்தப்
பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தான். இன்னமும்
அப்பெண் அங்கேயே நின்று
கொண்டிருந்தாள்!

வந்தியத்தேவனுடைய கிறுக்குக் குணம்
அவனை விட்டுப் போகவில்லை!
'போய் வருகிறேன்!' என்று சொல்கிற
பாவனையாகக் கையை ஆட்டிவிட்டு,
மதிலின் அப்புறத்தில் இறங்கத்
தொடங்கினான். இறங்குவதில்
அவ்வளவு கஷ்டம் இல்லை. ஏனெனில்
மதில் சுவரின் வெளிப்புறம்
உப்புறத்தைப் போல் மட்டமாக
இல்லை. சில மேடு பள்ளங்கள்
இருந்தன. பக்கத்திலிருந்த மரங்களின்
கிளை ள் சில சுவரின் மீது மோதி

உராய்ந்து கொண்டிருந்தன. அவற்றின்
உதவி கொண்டு சரசரவெனக் கீழே
இறங்கினான். மணிமேகலையைத் தான்
ஏமாற்றி விட்டு வந்தது பற்றி
நினைத்தபோது அவனுக்குச் சிரிப்பு
வந்தது. அந்தச் சிரிப்பின்
எதிரொலியைப் போல் இன்னொரு
சிரிப்பு எங்கிருந்தோ வந்தது.
வந்தியத்தேவனுடைய இரத்தம்
அவனுடைய உடம்பில் உறைந்து
போயிற்று. கைகள் நடுங்கின கீழே
குதிப்பதற்காகப் பார்த்தான். நாய் ஒன்று
அவன் மீது பாயக் காத்துக்
கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். மேலே
ஏறுவதைப் பற்றி இனி யோசிப்பதற்கே
இல்லை? கீழே குதித்துத்தான்
ஆகவேண்டும். குதித்தால், இந்த நாயின்
வாயில் ஒரு பிடி சதையையாவது

கொடுத்துத் தீரவேண்டும். சற்று முன்
கேட்டது சிரிப்புச் சத்தமா? அல்லது
நாய் குரைத்த சத்தமா? பக்கத்தில்
யாராவது மறைந்து நின்று நாயை ஏவி
விட்டிருக்கிறார்களா?.. மேலே
ஏறுவதில் அபாயம் அதிகமா? கீழே
குதிப்பதில் அபாயம் அதிகமா?
வந்தியத்தேவனுடைய உள்ளம்
ஊசலாடியது! அவனுடைய கால்களும்,
எழும்பி எழும்பிக் குதித்த நாயின்
வாயில் அகப்படாமல் இருப்பதற்காக
ஊசலாடின.

பக்க தலைப்பு

பத்தாம் அத்தியாயம்

மனித வேட்டை

வந்தியத்தேவன் நாயின் வாயில்
அகப்படாமல் தரையில் குதிக்கப்
பார்ப்பதா, அல்லது மறுபடியும் மதில்
சுவரின் மேல் ஏறுவதா என்று
தீவிரமாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான்.
அதே சமயத்தில் பக்கத்திலிருந்த
மரங்களின் மறைவில் யாராவது
ஒளிந்திருக்கிறார்களா என்றும்
கூர்மையாகக் கவனித்தான். ஒரு
மரத்தின் மறைவில் வெள்ளைத் துணி
தெரிவது போலிருந்தது. சற்று முன்
நாயின் குரைப்புச் சத்தத்தோடு
மனிதனின் சிரிப்புக் குரல் கலந்து
கேட்டது நினைவுக்கு வந்தது. மனிதர்

யாராவது உண்மையில்
மறைந்திருந்தால்? ஒரு மனிதனோ? பல
மனிதர்களோ? அதைத் தெரிந்து
கொள்ளாமல் குதிப்பது பெருந்தவறாக
முடியும். நாயின் வாயிலிருந்து
தப்பினாலும் மனிதர்களின் கையில்
அகப்படும்படி நேரிடலாம்.
அரண்மனையின் மேல் மாடத்திலிருந்து
பார்க்கும் போது
ஆழ்வார்க்கடியானுடைய முகம் மதில்
சுவர் மேல் தெரிவது போலத்
தோன்றியது. அந்த வைஷ்ணவன்தான்
ஐயனார் கோவிலில் காத்துக் காத்துப்
பார்த்து அலுத்துப் போய் இங்கு வந்து
நாயை ஏவிவிட்டு வேடிக்கை
செய்கிறானா, என்ன? எல்லாவற்றுக்கும்
கூப்பிட்டுப் பார்த்தால் போகிறது,
"வைஷ்ணவரே! வைஷ்ணவரே! இது

என்ன வேடிக்கை?" என்றான்.
மறுபடியும் ஒரு சிரிப்புச் சத்தம்
கேட்டது; அது ஆழ்வார்க்கடியான் குரல்
அல்ல. ஆகையால் திரும்ப மதில் மேல்
ஏறி அரண்மனைக்குள் இறங்குவதுதான்
சரி. பெரிய பழுவேட்டரையரின்
வரவேற்பு தடபுடல்களில் எப்படியாவது
தப்பித்துக் கொள்ளலாம் அல்லது
சுரங்கவழி இருக்கவே இருக்கிறது.
மணிமேகலையிடம் மீண்டும் கொஞ்சம்
கெஞ்சு மணியம் செய்தாற் போகிறது.
இல்லாவிடில் பழுஷூர் இளைய
ராணியின் தயவையே சம்பாதித்துக்
கொள்ள வேண்டியதுதான். இதுவரை
தன்னைக் காட்டிக் கொடுக்காதவள்
இப்போது மட்டும் காட்டிக் கொடுத்து
விடுவாளா?..

வந்தியத்தேவன் இறங்கிய வழியில்
மறுபடி மேலே ஏறத் தொடங்கினான்.
நாய் இன்னும் உயரமாக எழும்பிக்
குதித்துக் குரைத்தது.

மீண்டும் சிரிப்புச் சத்தம் கேட்டது.

மரத்தின் மறைவிலிருந்து ஒரு உருவம்
வெளியே வந்தது அதன் கையில் ஒரு
வேல் இருந்தது.

அவன் தேவராளான் என்பதை
வந்தியத்தேவன் தெரிந்து கொண்டான்.

தேவராளான் வந்தியத்தேவன் சுவரில்
தொங்கிய இடத்திற்கு அருகில்
வந்தான்.

"அப்பனே! உன் உயிர் வெகு கெட்டி!"
என்றான்.

"அதுதான் தெரிந்திருக்கிறதே! ஏன்
மறுபடியும் என்னிடம் வருகிறாய்?"
என்று வந்தியத்தேவன் கேட்டான்.

"இந்தத் தடவை நீ தப்ப முடியாது!"
என்று கூறித் தேவராளன் தன்
கையிலிருந்த வேலை
வந்தியத்தேவனை நோக்கிக் குறி
பார்த்தான்.

வந்தியத்தேவன் தன்னுடைய
ஆபத்தான நிலையை உணர்ந்து
கொண்டான். பாதிச் சுவரில் தொங்கிக்
கொண்டிருப்பவன் கீழேயிருந்து
வேலினால் குத்தப் பார்ப்பவனுடன்

எப்படிச் சண்டையிட முடியும்?

குதித்துத் தப்பப் பார்க்கலாம் என்றால்,
வேட்டை நாய் ஒன்று மேலே பாயக்
காத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

"தேவராளா, ஜாக்கிரதை! உங்கள்
எஜமானி பழுவூர் ராணியின்
கட்டளையை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்!
என்னை ஒன்றும் செய்யவேண்டாம்
என்று உங்களுக்கு ராணி சொல்லி
இருக்கவில்லையா!"

தேவராளன் ஒரு பேய்ச் சிரிப்புச்
சிரித்துவிட்டு, "பழுவூர் ராணி என்
எஜமானி அல்ல! எந்த ஊர் ராணியும்
என் எஜமானி அல்ல. பத்திரகாளி
துர்க்கா பரமேசுவரிதான் என்னுடைய
எஜமானி!" என்றான்.

"என் குலதெய்வமும்
துர்க்காபரமேசுவரிதான்! அவளுடைய
அருளிணால்தான் நடுக்கடலில் எரிகிற
கப்பலிலிருந்து தப்பித்து வந்தேன்.
என்னைத் தொட்டாயானால் துர்க்கை
உன்னை அதம் செய்து விடுவாள்!"
என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"நீ துர்க்கையின் பக்தன் என்பது
உண்மையானால், இப்பொழுது எனக்கு
ஒரு காரியம் செய்ய
வேண்டும். அப்போதுதான் உன்னைக்
கொல்லாமல் விடுவேன்!" என்றான்
தேவராளன்.

"என்ன செய்ய வேண்டும்? - முதலில்
உன்னுடைய நாயை அப்பால் போகச்

சொல்லு!"

"இந்தப் பக்கம் ஒரு வீர வைஷ்ணவன் வந்தான். அவனைத் தேடிப் பிடிப்பதற்கு நீ ஒத்தாசை செய்தால் உன்னைச் சும்மா விட்டு விடுகிறேன்."

"எதற்காக அவனைப் பிடிக்க வேண்டும்?" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"துர்க்காதேவிக்கு ஒரு வீர வைஷ்ணவனைப் பலி கொடுப்பதாக நான் சபதம் செய்திருக்கிறேன் அதற்காகத்தான்!" என்றான் தேவராளன்.

இந்தச் சமயத்தில் வந்தியத்தேவன் மதில் சுவரில் பிடித்துத் தொங்கிக்

கொண் ிருந்த சிறிய செடி வேரோடு
பெயர்ந்து வர ஆரம்பித்தது.

வேலின் முனையில் சிக்காமல் எப்படி
தேவராளன் கழுத்தின் மேல் குதிப்பது
என்று வந்தியத்தேவன் யோசித்துக்
கொண்டே "அந்த வீர வைஷ்ணவன்
என் அருமைச் சிநேகிதன். அவனுக்கு
ஒரு போதும் நான் துரோகம்
செய்யமாட்டேன். அவனுக்குப் பதிலாக
என்னையே பலி கொடுத்து விடு!"
என்றான்.

"அப்படியானால் இந்த வேலுக்கு
இப்போதே இரையாகி விடு!" என்று
தேவராளன் வேலைத் தூக்கி
வந்தியத்தேவன் மீது குறி பார்த்தான்.

வந்தியத்தேவன் செடியை விட்டு விட்டு
வேலின் முனைக்கு அடியில் அதைத்
தாவிப் பிடித்துக் கொண்டு கீழே
குதித்தான். குதித்த வேகத்தில் தரையில்
மல்லாந்து விழுந்தான். தேவராளன்
அந்த அதிர்ச்சியைச் சமாளித்துக்
கொண்டு வேலைத் தூக்கினான்.

அந்தச் சமயத்தில் பின்னாலிருந்து ஓர்
உருவம் ஓடிவந்து தன் கையிலிருந்த
தடியினால் தேவராளன் தலையில் ஓங்கி
ஒரு போடு போட்டது.

தேவராளன் வந்தியத்தேவன் பேரில்
பொத்தென்று விழுந்தான்.

நாய் தன் எஜமானைத் தாக்கியவன்
பேரில் பாய்ந்தது. ஆழ்வார்க்கடியான்

அதற்கும்

சித்தமாயிருந்தான்.தன்னுடைய மேல்
துணியை விரித்து நாயின் தலை மீது
போட்டான். நாய் சில வினாடி
நேரத்துக்குக் கண் தெரியாத
குருடாயிருந்தது. அச்சமயம் சுருக்குப்
போட்டுத் தயாராக வைத்திருந்த
காட்டுக் கொடியை அதன் கழுத்தில்
எறிந்து வைஷ்ணவன் நாயை ஒரு
மரத்தோடு சேர்த்துப் பலமாகக்
கட்டினான்.

இதற்குள் வந்தியத்தேவன்
தேவராளனைத் தன் மேலிருந்து தூக்கித்
தள்ளிவிட்டு எழுந்தான்.

தேவராளன் வைஷ்ணவனுடைய ஒரே
அடியில் நினைவு இழந்து

மூர்ச்சையாகிக் கிடந்தான். இருவரும் இன்னும் சில காட்டுக் கொடிகளைப் பிடுங்கி அவனுடைய கால்களையும் கைகளையும் கட்டிப் போட்டார்கள்.

பிறகு வந்தியத்தேவன் வேலையும், ஆழ் ார்க்கடியான் கைத் தடியையும் எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினார்கள்.

சம்புவரையர் மாளிகையின் வாசற் பக்கத்தைத் தவிர மற்ற மூன்று பக்கங்களிலும் நெடுந் தூரத்துக்குக் காடு மண்டிக் கிடந்தது. அதற்குள்ளே புகுந்து விட்டால் வெளியில் வருவது கஷ்டம். ஆகையால் வந்தியத்தேவனும் ஆழ்வார்க்கடியானும் மதில் சுவர் ஓரமாகவே விரைந்து சென்றார்கள். விரைந்து நடக்கும்போதே

ஆழ்வார்க்கடியான் "நீ புத்திசாலி என்று நினைத்தேன். நான் நினைத்தது தவறு என்று இப்போதே தெரிந்தது" என்றான்.

"அவசரப்பட்டுச் சுரங்க வழியில் புகுந்ததைச் சொல்கிறீரா? அதன் மூலமாக எவ்வளவு பயங்கரமான மர்மங்களைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறேன் தெரியுமா?" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"அது ஒரு புறம் இருக்கட்டும் 'வைஷ்ணவனைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு ஒத்தாசை செய்கிறாயா? என்று தேவராளன் கேட்டதும் 'ஆகட்டும்' என்று சொல்லித் தொலைப்பதற்கு என்ன? வீணாக ஏன் அபாயத்துக்கு உள்ளாக வேண்டும்?" என்றான் வைஷ்ணவன்.

"எல்லாம் சகவாச தோஷந்தான்!"
என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"யாருடைய சகவாசத்தைச்
சொல்கிறாய்? இத்தனை தவறு
செய்யும்படி நான் உனக்கு ஒருநாளும்
சொன்னதாக நினைக்கவில்லையே?"

"உம்மைச் சொல்லவில்லை ஐயா!
பொன்னியின் செல்வரைச்
சொல்லுகிறேன். அவரைப் பார்த்துப்
பழகிய பிறகு, பொய் சொல்லுவதற்கு
உள்ளம் இடம் கொடுக்கவில்லை..."

"உயிர் தப்புவதற்காகக் கூடவா?
அவ்வளவு சத்திய சந்தனாகி
விட்டாயா?"

"அது மட்டுமல்ல, நீர் எங்கேயோ பக்கத்தில் மறைந்திருக்கிறீர் என்று எனக்குத் தெரியும். நான் உம்மைப் பிடித்துக் கொடுக்கிறேன் என்று தேவராளனிடம் சொல்வதை நீர் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது உண்மை என்று நம்பி விட்டால்! இந்த ஆபத்துச் சமயத்தில் எனக்கு உதவி செய்ய வந்திருப்பீரா?"

"அப்பனே! உன் அறிவுக் கூர்மை அபாரம்! சந் தேகமில்லை. உண்மையில், தேவராளன் கேட்ட கேள்விக்கு நீ என்ன பதில் சொல்லப் போகிறாய் என்று கேட்க நான் மிகுந்த ஆவலாய்த் தான் இருந்தேன்!"

"பார்த்தீரா? நீர் ஒரு சந்தேகப் பிராணி என்று நான் கருதியது சரியாய்ப் போயிற்று. அதைத் தவிர, எப்பேர்ப்பட்ட நன்மை வருவதாயிருந்தாலும் வாய் வார்த்தைக்குக்கூடச் சிநேகத்துரோகமாக எதுவும் நான் சொல்லும் வழக்கமில்லை. ஆனால் நீர் 'அய்யனார் கோவிலில் காத்திருக்கிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டு இங்கு வந்தது எப்படி? சுரங்க வழியில் நான் திரும்பி வந்திருந்தால் உம்மைக் காணாமல் திண்டாடியிருப்பேனே?" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"சுரங்க வழியில் நீ திரும்பி வந்திருந்தால் உயிரோடு வந்திருப்பது சந்தேகந்தான். நீ சுரங்க வழியில் புகுந்து

சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் சதிகாரர்கள் அதில் புகுந்தார்கள். நீ புத்திசாலியாகையால் நிச்சயம் வேறு வழியாகத்தான் வருவாய், அநேகமாக இங்கே சுவர் ஏறிக் குதித்து வரக்கூடும் என்று எண்ணினேன்."

"அவ்வாறு எண்ணிக் கொண்டா இவ்விடத்துக்கு வந்தீர்?"

"அது மட்டுமல்ல சுரங்கப் பாதையில் புகுந்த சதிகாரர்கள் தேவராளனை மட்டும் வெளியில் காவலுக்கு வைத்து விட்டுச் சென்றார்கள். அவர்கள் திரும்பி வரும்போது அய்யனார் கோவிலில் யாரும் இல்லாமலிருக்க வேண்டாமா? அதற்காக ஏதோ சமிக்ஞை சொல்லிவிட்டுப் புகுந்தார்கள்

போலிருக்கிறது. ஆனால் அது எனக்குத் தெரியாது; எல்லாரும் சுரங்கத்துக்குள் புகுந்துவிட்டார்கள் என்று நினைத்தேன். நீ உள்ளே போய் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாயே என்று வேறு கவலையாயிருந்தது. சுரங்கப் பாதையை வெளியிலிருந்து திறப்பதற்கு என்ன உபாயம் என்று தெரிந்து கொள்ளவும் விரும்பினேன். ஆகையால் பலி பீடத்தின் அருகில் சென்று அதைத் திருப்ப முயன்று கொண்டிருந்தேன். காலடிச் சத்தம் கேட டுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தேன். தேவராளன் கையில் வேலுடன் வந்து கொண்டிருந்தான். என்னைக் கண்ட இடத்தில் கொன்று விடச் சதிகாரக் கூட்டத்தார் வெகு நாளைக்கு முன்பே தீர்மானித்திருந்தார்கள்; அது எனக்குத்

தெரியும். என் கையிலோ ஆயுதம்
இல்லை, ஆகையால் ஓட்டம்
பிடிப்பதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை.
தேவராளனும் தொடர்ந்து ஓடி வந்து
கொண்டிருந்தான். அடர்ந்த காடாக
இருந்தபடியால் அவனால் என்னைப்
பிடிக்க முடியவில்லை. கொஞ்ச
நேரத்துக்குப் பிறகு என்னை அவன்
தொடர்ந்து வரவில்லை என்று
தோன்றியது. வேட்டையைக்
கைவிட்டுவிட்டான் என்று எண்ணிக்
காட்டிலிருந்து இனி ராஜபாட்டைக்குப்
போய் விடலாம் என்று உத்தேசித்தேன்.
சற்றுத் தூரத்தில் ஒரு குடிசை தெரிந்தது.
அதில் ஒரு சிறிய விளக்கு மினுக்கு
மினுக்கு என்று பிரகாசித்துக்
கொண்டிருந்தது. அந்தக் குடிசையில்
இராஜபாட்டைக்கு வழி கேட்கலாம்

என்று நினைத்து அதை அணுகினேன்.
சற்றுத் தூரத்திலிருந்து உற்றுப்
பார்த்தேன்; நல்ல வேளையாய்ப்
போயிற்று. குடிசை வாசலில்
தேவராளன் நின்று கொண்டிருந்தான்.
ஒரு பெண் பிள்ளையும், ஒரு நாயும்
அவன் அருகில் நின்றார்கள்.
தேவராளன் பெண் பிள்ளையிடம் ஏதோ
சொல்லிவிட்டு நாயை அழைத்துக்
கொண்டு மறுபடியும் புறப்பட்டான்.
நாய் நான் நின்ற திசையை நோக்கிக்
குரைத்தது ஆகவே அபாயம் இன்னும்
அதிகமாயிற்று. இராஜபாட்டைக்குப்
போகும் உத்தேசத்தைக் கைவிட்டு
காட்டு வழியிலேயே புகுந்து ஓடி
வந்தேன். நாய் அடிக்கடி குரைத்துக்
கொண்டு வந்தபடியால் அவர்கள்
எங்கே வருகிறார்கள் என்பதை நான்

ஊகிக்க முடிந்தது. ஓடி வந்து
கொண்டிருக்கும் போதே மூளையும்
வேலை செய்து கொண்டிருந்தது. இரவு
முழுவதும் காட்டில் சுற்றிக்
கொண்டிருப்பது அசாத்தியம்.
எப்படியும் அவர்கள் வந்து பிடித்து
விடுவார்கள். கையில் வேலுடன் கூடிய
தேவராளனையும் வாயில் பல்லுடன்
கூடிய வேட்டை நாயையும் ஏக
காலத்தில் சமாளிப்பது சுலபம் அல்ல.
அச்சமயத்தில் இப்பெரிய மாளிகையின்
மதில் சுவர் தெரிந்தது. மதிலில் ஏறி
உள்ளே குதித்துவிட்டால் எப்படியாவது
சமாளித்துக் கொள்ளலாம் என்று
எண்ணினேன், அப்படியே
ஏறிவிட்டேன். அச்சமயம் நீ
அரண்மனை மேல் மாடத்தில் ஓடி வந்து
கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தேன், நீ மதில்

ஏறி வெளியே குதிப்பதற்குத்தான் ஓடி
வருகிறாய் என்று தெரிந்து கொண்டு
மறுபடியும் கீழே குதித்தேன். நாம்
இரண்டு பேருமாகச் சேர்ந்து
தேவராளனையும் அவனுடைய
நாயையும் சமாளித்து விடலாம் என்ற
நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. இதற்குள் நாய்
குரைக்கும் சத்தம் கேட்கவே
பக்கத்திலிருந்த மரத்தின் மேலே ஏறிக்
கொண்டேன். நாயும் தேவராளனும்
நான் ஏறி இருந்த மரத்தை
அணுகித்தான் வந்தார்கள். அதற்குள் நீ
மதில் சுவரிலிருந்து இறங்கியது
தேவராளரின் கண்ணில் பட்டது
போலும். நாயையும் அழைத்துக்
கொண்டு நீ இறங்குமிடத்தை
நெருங்கினான் பிறகு நடந்ததெல்லாம்
உனக்குத் தெரியும்..."

"வைஷ்ணவரே! விதியின் வலிமையைப் பற்றி உமது அபிப்ராயம் என்ன?" என்று வந்தியத்தேவன் கேட்டான்.

"இது என்ன கேள்வி? திடீரென்று விதியின் பேரில் உன்னுடைய எண்ணம் போனது, ஏன்?"

"ஒவ்வொருவனும் பிறக்கும் போதே 'இன்னாருக்கு இன்னபடி' என்று பிரம்மதேவன் தலையில் எழுதி விடுவதாகச் சொல்கிறார்களே, அதை நீர் நம்புகிறீரா, இல்லையா?"

"இல்லை! எனக்கு விதியில் நம்பிக்கையில்லை விதியை முழுதும்

நம்புவதாயிருந்தால், பரந்தாமனிடம் பக்தி செய்து உய்யலாம் என்பதற்குப் பொருள் இல்லாமற் போய்விடும் அல்லவா? ஆழ்வார்கள் என்ன சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்றால்..."

"ஆழ்வார்கள் எதையாவது சொல்லியிருக்கட்டும் எனக்கு விதியில் பூரண நம்பிக்கை உண்டாகியிருக்கிறத ு. விதியின்படியே தான் எல்லாம் நடக்கும் என்று கருதுகிறேன். இல்லாமற் போனால் இன்றைக்கு நான் தப்பித்துக் கொண்டு வந்திருக்க முடியாது..."

"அப்பனே! விதியினால் நீ தப்பித்து வரவில்லை மதியின் உதவியினால் தப்பித்து வந்தாய்.."

"இல்லவே இல்லை; என் மதி என்னை
ஆழம் தெரியாத அபாயத்தில் கொண்டு
போய்ச் சேர்ந்தது; விதி என்னை
அதிலிருந்து கரையேற்றியது!"

இப்படி அவர்கள் பேசிக்
கொண்டிருக்கும் போதே காட்டைக்
கடந்து வந்துவிட்டார்கள். கடம்பூர்
அரண்மனையின் முன் வாசல்
அங்கிருந்து தெரிந்தது. அங்கு ஒரே
அல்லோலகல்லோலமாக இருந்ததும்
தெரிந்தது. பழுவேட்டரையரின்
யானை, குதிரை, பரிவாரங்கள்
வெளியிலிருந்து வாசலை நெருங்கி
வந்து கொண்டிருந்தன. அமோகமாக
அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த அரண்மனை
வாசலில் சம்புவரையரும் அவருடைய
பரிவாரங்களும் வரவேற்பதற்குக்

காத்திருந்தார்கள். நூற்றுக்கணக்கான
தீவர்த்திகள் இரவைப் பகலாக்கிக்
கொண்டிருந்தன. பேரிகைகள், முரசுகள்,
கொம்புகள், தாரைகள், தப்பட்டைகள்
ஒன்று சேர்ந்து முழங்கின.

ஆழ்வார்க்கடியான்
வந்தியத்தேவனுடைய கையைப்
பிடித்து இழுத்து, "வா! போகலாம்;
யாராவது நம்மைப் பார்த்து விடப்
போகிறார்கள்!" என்றான்.

"இந்தப் பக்கம் ஒருவரும்
பார்க்கமாட்டார்கள்; பார்த்தாலும்
என்னுடைய விதி என்னைக்
காப்பாற்றும். பெரிய பழுவேட்டரையர்
யானை மீது வந்து இறங்கும்
காட்சியைப் பார்க்க வேண்டாமா?"

"அது மட்டுந்தானா?"

"பழுவூர் ராணி நந்தினி அவருடன் யானை மீதில் வந்து இறங்குகிறாளா, அல்லது மூடுபல்லக்கில் வருகிறாளா என்று பார்க்கவும் விரும்புகிறேன்..."

"தம்பி! விதி எப்போதும் உனக்கு அனுகூலமாக இருக்கும் என்று எண்ணாதே. ஒரு மாயமோகினியின் உருவத்தில் வந்து உன்னைக் குடை கவிழ்த்தாலும் கவிழ்த்துவிடும்."

"அப்படியெல்லாம் மயங்கி விடுகிறவன் நான் அல்ல வைஷ்ணவரே! அதற்கு வேறு ஆட்கள் இருக்கிறார்கள்!"

கம்பீரமான யானை வந்து அரண்மனை
வாசலில் நின்றது. அதன் மேலிருந்து
பெரிய பழுவேட்டரையர் இறங்கினார்.
அவரைத் தொடர்ந்து பழுஷூர்
இளையராணியும் இறங்கினாள்.

"ஓ! இந்தத் தடவை இளையராணி
மூடுபல்லக்கில் வரவில்லை.
பகிரங்கமாகவே அழைத்து
வந்திருக்கிறார்!" என்றான்
ஆழ்வார்க்கடியான்.

"அதைத் தெரிந்து கொள்ளத் தான்
விரும்பினேன் இனி போகலாம்" என்று
வந்தியத்தேவன் பின்னால் சென்றான்.

ஆனால் இப்போது ஆழ்வார்க்கடியான்

பின் செல்வதற்கு அவ்வளவு
அவசரப்படவில்லை, மேலும் அந்த
இடத்திலேயே நின்று கொண்டிருந்தான்.
பழுலூர் இளையராணி நந்தினியைக்
கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தான்.

தற்செயலாகவோ, அல்லது
அவனுடைய மனோ சக்தியினால்
இழுக்கப்பட்டுத்தானோ என்னவோ
நந்தினி அந்தப் பக்கம் திரும்பிப்
பார்த்தாள்.

ஆழ்வார்க்கடியானுடைய முகம்
இருண்ட மரங்களின் மத்தியிலிருந்து
எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததைக்
கூர்ந்து கவனித்தாள்.

அவள் முகத்தில் உடனே பீதியின்
சாயல் பரவிற்று.

இளையராணியின் முகமாறுதலைப்
பெரிய பழுவேட்டரையர் கவனித்தார்.

அவள் பார்த்த திசையை அவரும் ஒரு
தடவை கூர்ந்து நோக்கினார். இரண்டு
உருவங்கள் நெருங்கி வளர்ந்திருந்த
மரங்களின் இருண்ட நிழலில் மறைந்து
கொண்டிருந்தன.

உடனே சம்புவரையரின் காதோடு
ஏதோ சொன்னார்.

சம்புவரையர் தம்முடைய வீரர்களில்
இருவருக்கு ஏதோ கட்டளையிட்டார்.

பழுவேட்டரையரும் இளையராணியும்
அமோகமான வாத்திய
கோஷங்களுக்கிடையில் அரண்மனை
வாசல் வழியாக உள்ளே
பிரவேசித்தார்கள்.

அதே சமயத்தில் இரண்டு குதிரை
வீரர்கள் அரண்மனை மதிளைச்
சுற்றியிருந்த காட்டிற்குள்
பிரவேசித்தார்கள்.

குதிரைகளைக் காட்டுக்குள் அவர்கள்
கஷ்டத்துடன் செலுத்திக் கொண்டு
போனார்கள்.

வெகு தூரம் சென்று யாரும்
இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.
கிட்டத்தட்டக் காட்டைக் கடந்து

அப்புறத்தில் சமவெளியாக இருந்த
திறந்த மைதானத்தண்டை வந்து
விட்டார்கள்.

"அண்ணே! காட்டில் ஒருவரும் இல்லை
கிழவரின் மனப்பிராந்திதான்!" என்றான்
அவர்களில் ஒருவன்.

அச்சமயம் நாய் ஒன்று
அவர்களுக்கெதிரே ஊளையிட்டுக்
கொண்டு வந்தது. "தம்பி! நாய்
எப்போது ஊளையிடும் தெரியுமா?"
என்று மற்றவன் கேட்டான்.

"யாராவது செத்துப் போனால்
உளையிடும்!" என்றான் முதலில்
பேசியவன்.

"பேய் பிசாசு வேதாளம்
முதலியவைகளைக் கண்டாலும்
உளையிடும்!" என்றான்
இன்னொருவன்.

"உன்னைப் பார்த்துத்தான் பிசாசு என்று
நினைத்துக் கொண்டுவிட்டதோ,
என்னமோ?"

"இல்லை, தம்பி! உன்னை வேதாளம்
என்று எண்ணிக் கொண்டு விட்டது!"

இச்சமயத்தில் அவர்களுடைய தலைக்கு
மேலே பயங்கரமான பேய்ச் சிரிப்பைக்
கேட்டு இருவரும் திடுக்கிட்டு
அண்ணாந்து பார்த்தார்கள்.

இரண்டு பேரின் தலைக்கு மேலேயும்

இரண்டு மரக்கிளைகளில் இரண்டு
வேதாளங்கள் உட்கார்ந்திருந்தன!

இரண்டு வேதாளங்களும் அந்த
இரண்டு வீரர்களின் கன்னத்திலும் பளீர்
என்று அறைந்து, கழுத்தைப் பிடித்து
நெட்டிக் கீழே தள்ளின!

பிறகு, அந்தப் பொல்லாத வேதாளங்கள்
குதிரைகளின் மீது ஏறிக் கொண்டு
காட்டைக் கடந்து மைதானத்தில்
விரைந்து சென்றன!

[பக்க தலைப்பு](#)

This file was last revised on Apr.
12, 2003

Please send your comments to the [webmasters of this website.](#)